Pierre Alexis Ponson du Terrail

Pierre Alexis Ponson du Terrail

ROCAMBOLE

Ciclul „Dramele Parisului”
CLUBUL VALEŢILOR DE CUPĂ
Volumul 3

Capitolul XLII.

După ce Baccarat puse stăpânire pe casă, prima ei grijă fu aceea de-a goni pe toţi servitorii pe care-i adusese Turquoise, cu excepţia cameristei.

— Stăpâna este energică, gândi Baccarat; dar oricât de tare ar fi, ea a lăsat fără îndoială să transpire unele secrete, iar secretele încredinţate servitorilor pot fi cumpărate cu aur.

În privinţa aceasta, Baccarat greşea.

Sir Williams îşi luase anumite precauţiuni, iar Turquoise avusese grijă să-şi concedieze chiar în ajun camerista, astfel încât aceea moştenită de Baccarat nu cunoştea nimic din secretele stăpânei ei.

Tot ceea ce ştia era că în ajun Turquoise – după o scenă cu lacrimi şi disperări – ieşise îmbrăcată ca o muncitoare.

Baccarat petrecu o noapte foarte agitată.

Cu mare spaimă ea aştepta zorile, numărând orele.

La ora 8 fix, sună!

— Domnul Fernand Rocher se va prezenta astăzi dimineaţă şi va cere s-o vadă pe doamna. Îl veţi introduce în salon şi-l veţi ruga să aştepte, fără să-i spuneţi că doamna nu este acasă.

Camerista se înclină şi ieşi.

Baccarat conta pe vizita matinală a lui Fernand. Era de presupus că, îndrăgostit cum era, Fernand va veni foarte devreme dimineaţa s-o vadă pe Turquoise.

Şi Baccarat nu se înşelă. Chiar în momentul în care pendula bătea ora nouă, Fernand – care venise pe jos – suna la uşă.

Îi deschise camerista. Baccarat nu dorise ca alt servitor să doarmă în casă şi deci în ajun plecaseră toţi.

Fernand fu poftit în salon.

— Doamna se îmbracă şi-l roagă pe domnul s-o aştepte, spuse subreta.

Fernand era palid şi foarte emoţionat. În ajun se reîntorsese acasă cu intenţia de a juca tare şi îşi minţise fără ruşine soţia.

Hermine înţelese că demnitatea ei de mamă şi de soţie o obligă să păstreze o rezervă absolută.

Soţul ei nu o mai iubea şi o şi minţea; orgoliul ei de femeie, de femeie virtuoasă, care nu-i permitea tranzacţii ruşinoase, o obliga să păstreze tăcerea şi să-i acorde soţului toată libertatea.

Fernand ieşise din casă fără ca doamna Rocher să-l întrebe unde se duce. El ajunse la Turquoise, cu inima bătând grăbită, pradă unei puternice emoţii şi decis să nu accepte sacrificiul, pe care ea era gata să-l facă. El nu voia ca datorită dragostei ce i-o purta lui, ea să accepte o existenţă sărăcăcioasă, când până atunci trăise în bogăţie, îşi făcuse chiar un plan în această direcţie. Va trimite vicontelui de Cambolh titlurile de rentă şi preţul casei; apoi o va ruga pe Turquoise să accepte această casă ca un dar din partea lui.

În salon totul era aranjat ca în ajun şi nu exista nimic care să-l facă pe matinalul vizitator să creadă că s-a schimbat ceva în casa aceea.

Aşa că, în momentul în care auzi foşnetul unei rochii, fu convins că se apropie Turquoise.

Uşa se deschise…

Fernand – care se ridicase – făcu un pas înapoi, surprins. Nu intrase Turquoise… ci doamna Charmet.

Dar nu mai era acea doamnă Charmet, femeia austeră, veşnic îmbrăcată în negru, consacrându-şi timpul şi averea pentru a ajuta pe săraci, pentru a smulge din ghearele viciului tinere fete.

Era Baccarat! O Baccarat radiind tinereţe şi frumuseţe, o Baccarat redevenită cuceritoarea de altădată, femeia elegantă pe care întregul Paris a văzut-o la Longchamps urcându-se într-o caleaşcă cu patru cai şi plecând spre Daumont.

Baccarat părea întinerită cu patru ani. Purta o frumoasă rochie de culoare ruginie a frunzelor ce cad toamna, decoltată, lăsând să se vadă culoarea de alabastru a frumoşilor ei umeri. Splendidul păr blond era pieptănat spre spate, lăsând liberă fruntea ei frumoasă şi inteligentă. Pe braţu-i gol avea o brăţară groasă de aur.

— Bună dimineaţa dragă, îi spuse ea lui Fernand, cu un aer degajat, întinzându-i mâna.

Şi ochii ei negri recăpătară privirea seducătoare a lui Baccarat, buzele ei, surâsul încântător care silise destul bărbaţi să-şi piardă raţiunea.

Fernand rămase încremenit şi mut.

— Ei bine! spuse ea, refuzi să-mi dai mâna?

— Doamnă… Charmet!… bâlbâi Fernand stupefiat.

— Te înşeli, frumosul meu prieten, nu mai sunt doamna Charmet… Doamna Charmet a murit, iar Baccarat a înviat.

Spunând aceste cuvinte, îi oferi un scaun lui Fernand.

— Eşti drăguţ că ai venit să mă vezi. Eşti primul prieten care salută transformarea mea şi este întotdeauna spiritual şi plăcut să fii primul. În dragoste doar vechimea are valoare.

— Eşti nebună! murmură Fernand.

— Mulţumesc pentru compliment, prietene. Eşti amabil ca un puşti şi prost crescut ca un licean, începe să-mi fie ruşine că-mi eşti prieten. Continuă… dacă pentru a-mi spune asemenea drăgălăşenii, ai venit să mă vezi la nouă dimineaţa…

Fernand era atât de uluit, încât nu putea răspunde nimic.

— Frumosul meu prieten, continuă Baccarat, poate că nu te aşteptai să mă găseşti aici?

— Nu! spuse Fernand, încercând să-şi păstreze sângele rece, bineînţeles că nu.

— Asta înseamnă că ai venit s-o vezi pe Turquoise?

Fernand tresări.

— Se poate, spuse el.

— Turquoise a plecat!

— Ce spui?

— Sigur! Mi-am recumpărat propria mea casă; ea a fost deci obligată să plece.

Fernand avu o tresărire.

— Ai… răscumpărat…

— Te miri? întrebă Baccarat cu un ton batjocoritor. Nu ştiai că această casă mi-a aparţinut? Nu-ţi aduci aminte că ai fost musafirul meu chiar în această casă?

Ea îl privea ironic şi bănuitor în acelaşi timp.

— Şi ai răscumpărat-o?

— Da! Şi am şi plătit, dragul meu, o sută şaizeci de mii de franci, bani gheaţă! Aceşti bani Turquoise i-a trimis imediat înapoi vicontelui de Cambolh.

La auzul acestui nume, Fernand avu o tresărire de mânie. Nu era totuşi convins.

— Ce sunt aceste glume?

— Eu nu glumesc, răspunse Baccarat.

— Deci această casă îţi aparţine?

— Da.

— Şi casa ta?

— Cea din strada Buci?

— Da.

Baccarat avu un surâs echivoc.

— Cine ştie, poate am vându-o chiar ei.

Şi cum Fernand o privea cu o mirare crescândă, continuă:

— Dar nu vreau să te înşel, dragul meu. Turquoise n-are bani să cumpere case, aşa că doamna Charmet mai este încă proprietăreasă în strada Buci. Numai că Baccarat se va grăbi s-o vândă.

— Am impresia că visez!… murmură Fernand.

— De ce?

— Pentru că nu te mai recunosc.

Ea îl privi îndelung.

— Ingratule!

— Nu, reluă el, eu nu pot crede că doamna Charmet, femeie cinstită şi de spirit, virtuoasa doamna Charmet…

— Ea nu mai există, scumpul meu…

— Cum se poate, strigă el, tu, care de patru ani duci o viaţă exemplară, îţi vei relua viaţa ruşinoasă dinainte…?

Baccarat râse batjocoritor, ceea ce îl descumpăni pe Fernand.

— Dacă ai fi amabil şi m-ai asculta un minut măcar, nu vei mai scoate exclamaţiile astea. Nu voi folosi fraze inutile, ci îţi voi povesti doar o istorioară.

— Spune… te ascult.

— A fost odată o femeie păcătoasă care, din prăpastia ticăloşiei în care trăia, a zărit la un moment dat un colţ albastru de cer şi pe acest petec de azur, o stea. Steaua se numea iubire. Bărbatul pe care-l iubea, era un om sărac, care iubea o fată la fel de săracă şi cinstită, pe care voia s-o ia de soţie.

— Destul! spuse Fernand, ştiu despre cine vorbeşti.

— Aşteaptă totuşi, scumpule. Fiindcă cunoşti povestea asta, voi trece peste amănunte şi voi ajunge direct la concluzii.

— Fie, consimţi Fernand, care-şi aplecă fruntea sub privirea lui Baccarat.

— Această femeie deveni criminală, din dragoste; apoi cuprinsă de remuşcări, se sacrifică; îl salvă pe bărbatul pe care-l iubea, îndepărtă din calea lui toate obstacolele şi până la sfârşit îl văzu căsătorit şi fericit… Şi atunci, cum ea

încă îl mai iubea, păcătoasa deveni virtuoasă, şi doamna Charmet se născu din cenuşa lui Baccarat.

— Vezi bine că glumeşti tot timpul, murmură Fernand, deci eşti tot doamna Charmet.

— Greşeşti! scumpul meu. Dragostea a făcut dintr-o femeie păcătoasă, o femeie cinstită; dar femeia cinstită redevine păcătoasă, în ziua în care dragostea ei dispare.

Fernand scoase un strigăt de mirare.

— Scumpul meu, reluă Baccarat, în ziua în care m-am retras dinaintea rivalei mele, adică dinaintea unei femei tinere, cinstite, care a devenit soţia ta, am luat drept virtute ceea ce nu era de fapt decât un acces de disperare şi am rupt cu prima mea existenţă. Dar iată că o femeie la fel ca mine, o femeie care nu valorează nimic…

— Doamnă, strigă Fernand cu o iritare neaşteptată, insulţi femeia pe care o iubesc!

Aceste cuvinte o loviră pe Baccarat drept în inimă. Ea păli, se clătină, îşi trecu mâna pe frunte şi păstră un moment de tăcere penibilă.

Dar Fernand nu înţelese nici durerea acestei femei şi nici cât de ruşinoasă fusese purtarea lui.

— Doamnă, reluă el cu răceală, pentru că eşti gazdă şi pentru că Jenny a părăsit această casă, spune-mi cel puţin…

Baccarat îşi reveni, se îndreptă şi continuă calmă:

— Vrei să ştii unde a plecat Jenny? Nu doresc să-ţi ascund acest lucru. O vei găsi în strada Blanche nr. 17.

Şi, cu-n gest plin de demnitate, Baccarat îl concedie pe Fernand, care o salută şi ieşi.

Dar în momentul în care Fernand nu se mai afla în cameră, tânăra femeie nu-şi putu reţine lacrimile.

— Dumnezeule! spuse ea, voiam să-l fac să se reîntoarcă la soţia lui vorbindu-i raţional, dar n-am putut să opresc bătăile sărmanei mele inimi… Cât de slabi sunt oamenii!… Şi Baccarat suspină profund.

Capitolul XLIII.

Două ore mai târziu, Baccarat alergă în strada Faubourg Saint-Antoine şi îşi opri trăsura la poarta atelierului lui Léon Rolland.

Urcă repede scara şi nu se opri decât la uşa lui Cerise.

Chiar tânăra femeie îi deschise uşa. Cerise nu mai era decât o umbră. Avea ochii roşii din cauza lacrimilor pe care le vărsa în taină. Se aruncă în braţele surorii sale, fără să-şi dea seama de schimbarea produsă în îmbrăcămintea acesteia.

— Fii bine venită, îi spuse ea, îmi pare atât de bine că ai venit să mă vezi, sufăr îngrozitor.

Cerise era singură la acea oră. Mama lui Léon ieşise, iar acesta din urmă era fără îndoială în atelier.

Cerise o luă de mână pe Baccarat şi o duse în micul salonaş pe care Léon îl mobilase altădată pentru ea cu atâta gust şi bucurie şi se aşezară împreună pe o canapea.

— Mica mea surioară, murmură Baccarat, ce schimbată eşti!

Cerise îşi apăsă mâinile pe inimă.

— Draga mea, viaţa pentru mine a devenit un infern!

Baccarat îi luă mâinile.

— Vreau să sper…, spuse ea.

Cerise izbucni în lacrimi şi tăcu.

— Oare, strigă Baccarat, acest om e un monstru că te face să suferi atât?

— Nu, răspunse Cerise, el însuşi suferă ca un condamnat.

— Şi el suferă?

— De moarte.

— E nebun?

— Da, nebun de durere… căci această creatură infamă nu-l iubeşte.

Şi cum Baccarat părea să nu înţeleagă, Cerise adăugă:

— L-a şi părăsit.

— Ea?

— Da, răspunse Cerise.

— Cu atât mai bine! În momentul în care ameţeala loviturii îi va trece, va reveni la tine.

Şi Baccarat strângând mâinile lui Cerise adăugă:

— Nu ştii tu că toate trec cu timpul, chiar şi dragostea?

Vorbind astfel, Baccarat uita că şi ea iubea acelaşi om pe care-l va iubi întotdeauna, sau mai de grabă nici ea nu credea în aceste cuvinte de consolare cu care încerca să uşureze durerea Cerisei.

— Da, continuă ea, totul trece cu timpul, totul, chiar şi dragostea… sau mai ales dragostea… când este născută din unirea hazardului cu-n moment de nebunie… Şi spui că ea l-a părăsit…?

— De trei zile.

— Eşti sigură?

Cerise înclină afirmativ din cap.

— Atunci e cazul să speri, micuţa mea. S-ar putea să fie aproape ora în care-ţi va cere iertare în genunchi.

Un surâs trist apăru pe buzele lui Cerise.

— Îl voi ierta, spuse ea; de fapt l-am iertat dinainte. Aş fi consimţit din toată inima să rămân cu durerea mea; dacă n-ar fi fost şi el nefericit; dar suferă atât de mult!

Cerise încercă să-şi domine emoţia.

— Dacă ai şti, spuse ea, de aseară parcă-i disperat… în noaptea aceasta a vrut să se sinucidă.

Baccarat avut un gest de surpriză:

— Să se sinucidă? întrebă ea.

— Da. Şi-a petrecut noaptea plimbându-se de la un capăt la altul al camerei, vorbind singur şi lovindu-se cu capul de pereţi. L-am rugat să doarmă, dar m-a repezit, aşa cum mă repede de câtva timp, când încep să vorbesc cu el. Deodată a deschis fereastra; dar mi-am dat seama ce vrea să facă, am scos un strigăt, m-am repezit şi l-am reţinut exact în momentul în care voia să se arunce. S-a întors, mi-a aruncat o privire buimacă şi mi-a spus:

— De ce m-ai reţinut?”

— Nefericitule! am strigat, la copilul tău nu te gândeşti? Uiţi că ai un copil?” N-am vrut să-i vorbesc despre mine… ştiam că nu mă mai iubeşte.

Cerise, cuprinsă de emoţie, îşi ascunse capul în mâini şi Baccarat văzu cum lacrimile îi curg printre degete.

— Când a auzit vorbindu-se despre copilul lui, a tresărit şi a şovăit. S-a apropiat de leagăn, a privit copilul cum dormea, l-a sărutat pe frunte şi a început să plângă.

— Sunt un mizerabil! mi-a spus el, iartă-mă, eşti un înger”.

— Mi-a sărutat mâna şi apoi, cum încerca să se îndrepte spre uşă, am vrut să-l reţin:

— Unde mergi?”

— Lasă-mă să ies, am nevoie să iau puţin aer… mă sufoc.”

— Léon, am avut eu atunci puterea să-i spun, îmi promiţi că nu te vei sinucide?”.

— Da, îmi răspunse el”.

— Îmi juri?”

— Da.”

— Pe copilul nostru?”

— Da, ţi-o jur… dar lasă-mă acum, de fapt nici nu sunt demn să mai rămân aici”.

— A plecat, l-am auzit cum coboară scara hohotind. L-am aşteptat tot restul nopţii, dar nu s-a întors. Astăzi dimineaţă, neliniştită, am alergat la atelier… l-am găsit lucrând. Dar avea ochii roşii şi era palid ca un mort… cred că a suferit îngrozitor. Urmându-şi obiceiurile, a urcat către orele 11 pentru a mânca ceva… dar nu-i era nici foame, nici sete… N-a văzut nimic altceva decât copilul. L-a ţinut timp îndelungat în braţe, i-a vorbit, i-a surâs; nu mi-a vorbit nici mie, nici mamei lui.

— Dar, întrebă Baccarat, atunci de unde ştii că această creatură l-a părăsit? Ţi-a spus el?

— Nu, niciodată n-ar fi îndrăznit să-mi vorbească despre ea.

— Bine, dar atunci cum ai putut afla?

— Am găsit o scrisoare, o scrisoare pe care a frământat-o între degete, a acoperit-o cu sărutări şi pe care în agitaţia lui, a lăsat-o să cadă când a plecat.

Şi Cerise îi arătă o bucată de hârtie împăturită. Baccarat luă hârtia o desfăcu şi vru s-o citească.

Era scrisoarea scrisă de către Turquoise în ajun, în mica locuinţă din str. Charonne şi pe care Léon Rolland o găsise deschisă pe masa din prima cameră; scrisoare prin care Turquoise îl anunţa în termeni evazivi, că nu se vor revedea.

Abia îşi aruncă Baccarat privirea pe scrisul alungit al acestei scrisori şi avu o ameţeală.

Era cu adevărat scrisoarea unei femei de moravuri uşoare. Dar nu fondul scrisorii o mira. Baccarat recunoscu scrisul. Mâna care trasase aceste cuvinte de adio către Léon Rolland era aceeaşi, care, pe o hârtie de bună calitate, exalând un parfum discret de ambră, îi scrisese lui Henriette de Bellefontaine pentru a o avertiza despre reuşita negociere a scrisorilor de dragoste.

Tânăra femeie căută în buzunar, scoase acest bilet şi-l confruntă foarte atent cu scrisoarea adresată lui Rolland, după care strigă:

— Aha! acuma am pus mâna pe cheia misterului!

Deodată o lumină se făcu în mintea lui Baccarat şi, mai mult ca oricând, ea fu convinsă de infamia lui Andréa, de participarea lui la toate aceste orori… De altfel nu putea să se îndoiască mult timp de acest adevăr… Femeia iubită de Léon, această femeie pentru care murea de dragoste şi care-l părăsise legându-l prin disperare, cu cele mai de nedesfăcut legături, nu era chiar Turquoise? Turquoise, aceeaşi femeie care-l vrăjise pe Fernand Rocher şi care jurase în ajun pe ce avea mai scump că-l iubea până la adoraţie, până la moarte?

Baccarat înţelese totul. Până acum Turquoise fusese mai tare decât ea; Turquoise, pe jumătate învinsă, se retrăsese,

ducând secretul înfrângerii ei. Căci acum era sigură că există un secret, că această dramă ascunde un groaznic mister din care numai o rază slabă străbătuse tenebrele.

Baccarat nu mai putea să creadă în povestea sărmanei păcătoase, acea poveste de dragoste recitată cu lacrimi şi cu pauze sentimentale, pigmentată cu circumstanţe ingenioase, încercând să dovedească dezinteresul prin abandonarea micii locuinţe şi a titlurilor de rentă ca şi prin reîntoarcerea în strada Blanche.

O dată demascată această istorioară mai rămânea un mister. Era clar că Turquoise nu acţiona decât ca un instrument, un instrument pentru răzbunare; şi dacă era cineva interesat să se răzbune, oare acesta nu era tocmai sir Williams?

Acest lucru reieşea acuma ca lumina zilei pentru Baccarat. Numai că îi trebuiau dovezi; şi aceste probe fără îndoială că lipseau, sau mai bine zis sir Williams era un escroc de o asemenea anvergură încât ştiuse să şteargă toate urmele.

Cerise nu înţelegea nimic din mirarea şi apoi din bucuria care, rând pe rând, se citiseră pe faţa surorii ei.

Ea o privea şi păstra tăcerea.

Baccarat era una din acele caractere tari pe care furtuna o apleacă, dar nu poate să o doboare, şi care după furtună se ridică şi mai viguroasă. Inteligenţa sa energică strălucea mai ales prin spontaneitate şi ea putea, dintr-o singură privire, să judece la rece o situaţie complicată. A ghici sau mai exact a intui cele ce se întâmplă şi ce măsuri trebuie luate imediat, se dovedise pentru ea o problemă de câteva secunde. Această scrisoare strălucea ca un fulger în noapte, ea părea scrisă cu litere de foc, literele ei repetau numele lui sir Williams.

Sir Williams însemna lupta… o luptă crâncenă şi fără milă între ei, o luptă care trebuia dusă în umbră, fără martori, o luptă în care o singură vorbă scăpată putea să însemne înfrângerea imprudentului adversar.

Baccarat înţelese că nici sora ei, nici domnul de Kergaz, nici Fernand, absolut nimeni nu trebuie să cunoască secretul ei; că ea trebuie să acţioneze singură şi în tăcere, căci adevărata forţă pentru unele suflete este aceea a tăcerii şi a luptei individuale. Din această cauză nu-i spuse nimic lui Cerise, nu o ajută să înţeleagă identitatea dintre cele două scrisori şi nici nu pronunţă în faţa ei numele vicontelui Andréa.

Se mulţumi să-şi îmbrăţişeze sora, să o sărute pe frunte şi să-i spună:

— Ascultă bine, surioară, şi ai încredere în cuvintele mele, jur că-ţi spun adevărul. Înainte de trecerea a 15 zile, Léon îşi va regăsi calmul şi te va iubi din nou.

Cerise avu un strigăt de bucurie.

— Dumnezeule! spui adevărul? întrebă ea.

— Ţi-o jur! crede-mă şi ai încredere!

Baccarat nu vru să explice nimic mai mult; ea plecă lăsându-i surorii sale acest cuvânt de speranţă, ca un balsam pus pe rănile sufletului.

Dar luă cu ea scrisoarea lui Turquoise către Léon Rolland.

— Unde mergem? întrebă vizitiul.

Această întrebare pusă chiar la poarta lui Léon Rolland o smulse pe Baccarat din profunda ei reverie.

— Nu ştiu, răspunse ea, ia-o pe bulevard, mergi încet până pe strada Madeleine.

Baccarat avea nevoie să mediteze.

Să meargă la Turquoise? Şi aici, ca altădată, ca în ajun, să redevină energica fiică din popor, să apuce cu mâinile ei nervoase gâtul alb şi subţire al rivalei sale şi ameninţând-o că o strangulează, să încerce să-i smulgă secretul? Acest mijloc extrem părea să fie periculos, sau cel puţin prematur. Sir Williams putea să fie chiar la Turquoise şi s-o ajute. Şi apoi, dacă Baccarat voia să dejoace proiectele machiavelice ale lui sir Williams, era absolut necesar ca încrederea baronului în secretul maşinaţiilor lui să fie completă.

Tânăra femeie renunţă deci la această idee care-i venise imediat şi înţelese că sir Williams era un inamic puternic, pe care trebuia să-l ataci cu o desăvârşită abilitate, lovindu-l numai atunci când eşti sigur că nu vei da greş.

Cupeul lui Baccarat mergea încet pe bulevard şi chiar când ajunse pe strada Madeleine, tânăra femeie încă nu se hotărâse ce avea de făcut. Se decise până la urmă să aştepte cu răbdare, trăgând de acest capăt al firului Ariadnei, atât de necesar pentru a putea intra fără să ezite în labirintul construit de sir Williams.

— Vom merge în strada Buci, îşi spuse ea. Am o presimţire că el a venit acolo sau, în orice caz, că va veni.

Şi Baccarat îi strigă vizitiului:

— În strada Buci.

Cupeul urcă pe strada Regală, ajunse pe malul stâng al Senei în apropiere de piaţa Concorde şi a podului cu acelaşi nume; 20 de minute mai târziu se oprea la poarta casei unde am poposit deja.

Pe drum, Baccarat devenise – atât cât era posibil – doamna Charmet. Îşi coborâse vălul pe faţă şi se acoperi cu un şal de kaşmir foarte distins.

Locuitorii liniştitei străzi, care o văzură coborând şi intrând în casă, nu au recunoscut probabil în această elegantă şi tânără femeie pe serioasa doamnă îmbrăcată de obicei în negru, luând-o probabil drept una din femeile din lumea mare care veneau să discute despre opere de caritate cu doamna Charmet.

Cei doi servitori fură însă foarte miraţi de această transformare şi schimbare a toaletelor; dar ea le închise gura cu un gest rece şi poruncitor.

Apoi intrând în salon, întrebă:

— M-a căutat cineva în lipsa mea?

— Domnul viconte Andréa, doamnă, răspunse bătrâna Marguerite.

— La ce oră?

— A venit de două ori, prima oară dimineaţă.

— Şi apoi?

— Şi apoi acum o oră.

Şi Marguerite îi întinse un bilet lui Baccarat. Baccarat îl deschise şi citi: „Doamnă, Trebuie să vă aduc la cunoştinţă importante descoperiri făcute cu privire la „Valeţii de Cupă”. Trebuie să vă văd cât mai repede posibil.

Fratele vostru întru căinţă.

Andréa”

Baccarat mototoli hârtia şi o aruncă în foc.

— Marguerite, spuse ea, dacă domnul viconte revine astă-seară, nu sunt aici.

— Şi dacă vine mâine?

— Îi vei spune cu exactitate ce fac.

Baccarat îşi chemă servitorul.

— Julien, îi spuse ea, vreau să vând această casă unde probabil nu voi mai reveni.

Cei doi servitori, care nu o cunoşteau decât pe doamna Charmet – adică nu ştiau, niciunul nici celălalt, că ea se numise înainte Baccarat – lăsară să le scape câte o exclamaţie de surpriză.

— Am dat câteva dispoziţii, urmă Baccarat; aceste dispoziţii vă privesc. Atât timp cât această casă nu va fi vândută, veţi rămâne aici amândoi; în ziua în care ea va trece în mâinile altcuiva, vă veţi putea retrage cu o rentă viageră de 600 de livre.

Şi Baccarat îşi concedie oamenii cu un ton care nu admitea nici întrebări, nici replici şi le dădu ordin ca să-i trimită pe mica evreică.

Copila alergă şi rămase foarte surprinsă s-o vadă pe Baccarat atât de elegantă şi de frumoasă.

— Scumpă doamnă!… ce rochie frumoasă… murmură ea cu o naivă admiraţie; sunteţi şi mai frumoasă decât ieri.

— Copila mea, spuse Baccarat luând-o pe genunchi şi sărutând-o pe frunte cu tandreţe, povesteşte-mi ce-ai făcut de ieri.

— Am fost tristă, spuse ea naiv, foarte tristă fiindcă am fost atâta timp separată de dumneavoastră.

— Ei bine, acum când mă vezi, eşti mulţumită?

— Da. Dar nu o să mai plecaţi, nu-i aşa? întrebă copila.

— Ba da, micuţa mea.

— Şi am să rămân din nou singură?

— Nu! am să te iau cu mine.

— Ce fericire! ce fericire să vă urmez, doamnă!

Şi o cută se formă pe fruntea ei.

— Mă veţi lua cu dumneavoastră? întrebă ea. Cu atât mai bine!

— De ce?

Copila lasă să se citească pe fizionomia ei o impresie de spaimă.

— Fiindcă în acest fel nu-l voi mai vedea pe acel domn.

— Care domn?

— Acela de altădată.

Baccarat tresări şi-şi aminti de privirea pe care sir Williams o aruncase micuţei evreice.

— Domnul acela cu o redingotă lungă… cu o pălărie mare… c-un aer suferind?

— Da, doamnă.

— L-ai mai văzut?

— Da. A mai venit în această dimineaţă… şi chiar astă-seară…

— Şi… te sperie?

Copila răspunse printr-un semn afirmativ din cap.

Baccarat deveni gânditoare.

— Are o înfăţişare de om rău, reluă copilul, şi când mă priveşte mă face să tremur…

— Sărman copil!

— Nu am cunoscut decât un singur om care m-a privit astfel, continuă ea.

— Cine era acest om?

— Un om care voia să mă adoarmă.

Aceste cuvinte o mirară foarte mult pe doamna Charmet; ea se uită la copil întrebător.

Copilul reluă:

— Mama nu murise încă. În strada Verrerie, unde stăteam noi, chiar deasupra noastră locuia un domn foarte urât, care avea o barbă mare şi un chip la fel de rău ca ale aceluia care a venit aici. Când îl întâlneam pe scară, mă privea atât de curios încât fugeam… şi când ajungeam în casă, inima îmi bătea mai repede de spaimă. Într-o zi acest domn a venit şi a bătut la uşă. Mama i-a deschis.

— Doamnă, îi spuse el, sunt savant şi vă vreau binele… dacă veţi consimţi, vă voi putea face să câştigaţi 10 franci pe zi…”

Mama deveni bucuroasă, eram atât de săraci! Atunci domnul cu barbă lungă mă arătă cu degetul:

— Sau mă înşel foarte tare, spuse el, sau fiica dumneavoastră este somnambulă”.

La aceste cuvinte Baccarat tresări.

— Atunci, continuă copilul, mă privi şi se apropie de mine. Am vrut din nou să fug, am vrut să strig… dar n-am mai putut să fac nici un pas, nici măcar să-mi mişc buzele şi am căzut pe un scaun. El mi-a pus degetul pe frunte şi mi-a spus:

— Dormi!”

— Şi ai adormit? întrebă Baccarat interesată dintr-o dată de această povestire.

— N-am vrut să dorm… am vrut să fug… dar nu puteam să rezist… şi nu ştiu ce s-a întâmplat după aceea, căci am închis ochii şi am adormit. Când m-am trezit, domnul era plecat, iar mama mea cânta, ca-n timpurile când tatăl meu trăia şi când avea bani. Ea m-a îmbrăţişat şi mi-a spus:

— Tu eşti într-adevăr somnambulă, fiica mea…”

— Nici nu ştiam ce înseamnă acest lucru.

— Adică, reluă mama, tu vezi o serie de lucruri când dormi şi pe care le spui în timpul somnului, asta ar putea să constituie pentru tine un mare noroc.”

Şi mama îmi arătă două piese de cinci franci dăruite de domnul acela.

— Şi? întrebă Baccarat, a mai revenit?

— Da, a doua zi. Şi apoi în fiecare zi venea cu nişte domni. Eu voiam întotdeauna să fug, aşa mi-era de frică, dar era suficient să mă privească ca să nu mai pot mişca şi să mă facă să închid ochii. Se părea că atunci când dormeam, spuneam lucruri extraordinare şi acest domn, de care îmi era atât de frică, spunea că va putea să mă facă foarte bogată… Din nefericire mama a murit peste câteva zile şi m-au gonit din casă, pentru că datoram chiria pe trei luni şi de-atunci nu l-am mai văzut pe acest domn…

Baccarat asculta gânditoare.

— Dumnezeule! murmură ea deodată, acum îmi aduc aminte că pe vremea când locuiam în cartierul Breda, mă duceam foarte des să consult o somnambulă pentru a şti dacă sunt iubită. Somnambula se înşela uneori, dar uneori îmi spunea adevărul… şi dacă aceasta este… dacă aş putea citi până în adâncul inimii lui Andréa cu ochii acestei copile…

În acest moment o licărire sălbatică străbătu ochii lui Baccarat.

Capitolul XLIV

— Şi spui că domnul acela te adormea?

— Da, doamnă.

— Şi-ţi era frică?

— Da! foarte frică.

— Dar dacă aş vrea să fac la fel… dacă aş încerca eu să te adorm?

Copila o privi curios şi spuse naiv:

— Dar dumneavoastră nu sunteţi rea.

— Nu, şi eu te iubesc…

— Adevărat?

— Răspunde-mi, ce s-ar întâmpla dacă aş vrea să te adorm?

Mica evreică aruncă asupra frumoasei sale protectoare o privire plină de încredere naivă:

— A nu, atunci nu mi-ar fi frică, spuse ea.

— Ei bine! Aşează-te aici.

Baccarat închise cu zăvorul uşa salonului şi aşeză astfel lampa cu abajur ca tânăra fată să rămână în penumbră.

Apoi se întoarse către ea, o privi fix, spunându-i:

— Dormi! Dormi! Vreau să dormi!

Privirea lui Baccarat avea în acest moment autoritatea de altădată. Ea fixă asupra copilei privirea pe care o folosea cândva, când voia să-şi transforme adoratorii în sclavi.

— Vai cum mă priviţi… murmură fetiţa.

— Dormi, repetă Baccarat. Dormi! Dormi, fiindcă vreau eu.

Copila încercă să se opună, să scape de această privire fascinantă, să-i rupă farmecul, dar până la urmă fu învinsă. Ochii ei se închiseră după câteva minute şi capul îi căzu pe spate. Dormea.

Privirea lui Baccarat strălucea de o bucurie întunecată şi un fel de stare de transă i se răspândi pe chip. Ai fi zis că avem de-a face cu o preoteasă antică, pe tripiedul ei, iscodind viitorul.

— Dormi? întrebă ea.

— Da! dorm, răspunse copila, fără să deschidă ochii.

— Ce fel de somn dormi…?

— Somnul… pe care mi l-aţi… ordonat… Aceste două răspunsuri o mirară foarte mult pe Baccarat. Ea însăşi nu îndrăzni să creadă că putea avea această facultate misterioasă de a hipnotiza.

— Ce vezi? întrebă ea.

Copilul păru nedecis.

— Uită-te la mine, spuse Baccarat.

Mica somnambulă făcu o mişcare, apoi făcând un efort încercă să se ridice şi căzu din nou pe scaun.

Apoi Baccarat văzu că-şi duce mâna la frunte.

— Vă gândiţi la el, spuse fata.

— La cine?

Şi Baccarat puse această întrebare cu o voce speriată.

— La omul care a venit aici… la cel care mă priveşte curios…

— Şi apoi? reluă Baccarat.

Somnambula tăcu.

— Îl vezi? întrebă Baccarat.

— Da… da, îl văd…

— Unde e?

— Nu ştiu… Nu văd prea bine… A! aşteptaţi… Merge pe o stradă mare… o stradă mare, care urcă…

Şi involuntar degetele fetiţei se îndreptară către apus.

— Vezi vreo biserică pe această stradă? întrebă Baccarat.

— Da!

— Probabil că e Faubourg Saint-Honoré, se gândi tânăra femeie.

Şi atunci Baccarat, la început incredulă, dar căreia până la urmă îndoiala îi fu învinsă de către evidenţă, se aplecă asupra copilului cu o deosebită curiozitate.

— Unde merge acest om?… urmăreşte-l cu privirea… unde merge?

— Merge… merge foarte repede, foarte repede şi urcă mereu…

— Şi-apoi?

— Iată-l… o trăsură…

— Se urcă în trăsură?

— Nu… se întâlneşte cu o trăsură.

Şi somnambula părea să-şi concentreze toată atenţia asupra acestei trăsuri despre care vorbea.

— Vai, ce frumoasă doamnă!

— Ce fel de doamnă? întrebă Baccarat interesată prea puţin de această doamnă şi de trăsură, dar hotărâtă să-l urmeze pe Andréa.

— N-am văzut-o niciodată.

— Atunci de ce te interesează?

— Pentru că vine aici…

— Aici?! exclamă Baccarat complet uimită.

— Da, aici.

Şi copilul, abandonându-l pe Andréa, păru că nu se mai ocupă decât de această doamnă.

— E foarte frumoasă, dar e foarte tristă, continuă ea.

— E tristă?

— Da.

— De ce?

Copilul îşi apăsă mâna pe inimă.

— Suferă! spuse ea.

— O cunoşti?

Copila îşi ridică capul.

— N-am văzut-o niciodată, cu toate că a mai fost pe aici.

— Deseori?

— Nu, o singură dată.

— Şi va mai veni?

— Da… Da… Trăsura traversează o piaţă mare, spuse copila, ca şi cum ar fi urmărit din ochi echipajul. Trăsura trece pe un pod… coboară către marginea râului…

Baccarat asculta gâfâind.

— Şi apoi? Apoi?… întrebă ea nerăbdătoare.

— Apoi văd venind trăsura, o văd…

Copila păstră un moment de tăcere şi Baccarat nu îndrăzni s-o mai întrebe.

Deodată un zgomot de trăsură răsună de afară. Tânăra femeie auzi cum se deschide poarta, apoi trăsura se opri la scară.

În acelaşi timp bătrânul servitor anunţă:

— Doamna marchiză de Van-Hop!

Copila spusese adevărul. Marchiza venea din faubourgul Saint-Honoré şi mai fusese o dată în vizită la Baccarat.

Aceste două circumstanţe se conjugară armonios pentru a acorda o încredere specială lui Baccarat în puterea hipnozei şi a celor spuse de somnambulă în timpul somnului

hipnotic. Baccarat fu zguduită de puterea pe care o simţea c-o posedă.

Totuşi îşi păstră calmul şi-i spuse valetului:

— Roag-o să aştepte un minut. Şi cu o forţă aproape bărbătească ridică fotoliul în care dormea copila şi-l duse în camera vecină, lăsând să se închidă uşa în urma ei.

Un minut mai târziu, marchiza intră în salon şi nu văzu pe nimeni. Se aşeză şi aşteptă.

Pe faţa marchizei se putea observa amprenta unei suferinţe morale deosebite. Ce i se întâmplase? Fără îndoială că tocmai acest lucru încerca să-l afle Baccarat.

Într-adevăr, în timp ce marchiza rămase singură, aruncând în jurul ei o privire distratată, Baccarat – din camera sa – examina acest obraz de o minunată frumuseţe pe care durerea îşi lăsase amprenta sa. Cu ajutorul unei găuri care exista în zid, Baccarat putu s-o vadă pe marchiză intrând, aşezându-se, şi ea surprinse acea privire pe care o arunca doamna Van-Hop de jur împrejur, dându-şi seama că gândurile ei erau în altă parte. Izbită de această tristeţe a marchizei, care crezându-se singură nici nu încerca măcar s-o ascundă, Baccarat se reîntoarse către mica evreică care dormea în continuare în fotoliu. Apoi, punându-i din nou mâna pe frunte, spuse:

— Priveşte!

— Ea este… o văd, spuse mica somnambulă, foarte încet şi fără să deschidă ochii.

— Care ea?

— Femeia care era în trăsură, este acum aici… Şi fetiţa, printr-o mişcare a capului, părea să indice chiar salonul.

— Ei bine, ce vezi?

— E foarte tristă.

— Ştii de ce?

Copila abia ridică braţul, îl îndoi cu greutate, ajungând până la urmă să-şi apese mâna pe inimă şi spuse:

— Suferinţa ei este aici…

— Probabil că iubeşte, gândi Baccarat.

Şi continuă cu întrebările:

— Ai putea citi în inima ei?

Copila, la început nu răspunse; dar apoi dintr-o dată se încruntă şi faţa ei exprimă o spaimă ciudată:

— Îl văd… pe acel bărbat…

— Care bărbat?

— Cel care a venit aici, cel care m-a privit, cel…

— Andréa! murmură Baccarat, mirată de această bizară coincidenţă.

— Îl văd… repetă copila.

— Unde este?

— Pe aici… pe aproape… într-o casă de pe stradă… în care urcă… cu-n om tânăr…

— Şi ce face?

— Vorbeşte despre ea.

Baccarat nu putu să înţeleagă ce legătură poate exista între infamul Andréa şi marchiza Van-Hop.

— Vorbesc despre ea? îşi continuă Baccarat interogatoriul.

— Da.

Faţa copilei exprima permanent o spaimă îngrozitoare.

— Şi ce spun?

— Nu ştiu… nu înţeleg, dar vor s-o ucidă.

Baccarat tresări.

— Şi apoi? şi apoi? întrebă ea.

— Nu mai văd nimic… răspunse fetiţa.

Şi capul îi căzu din nou pe umăr. Baccarat înţelese că din acest moment nu va mai putea să obţină nimic şi de aceea renunţă la interogatoriu. Din ceea ce auzise, un lucru o izbise evident: există o legătură misterioasă între marchiză şi vicontele Andréa.

Lăsând-o pe Sara adormită în fotoliu, trecu în salon.

Marchiza aştepta. Baccarat se înclină respectuoasă înaintea ei şi rămase în picioare, în timp ce marchiza se reaşează, după ce se ridicase pe jumătate.

Ne amintim că doamna Van-Hop venise odată la Baccarat pentru a discuta problema unei opere de caritate, vrând să ajute o sărmană orfană. Ea revenise acum pentru a primi noutăţi despre protejata el. De când o necunoscută tulburare o cuprinse, marchiza încerca să se înşele singură, căutându-şi o mie şi una de ocupaţii. Trebuia cu orice preţ să găsească ceva de făcut, pentru a uita această frământare care o înspăimânta…

Baccarat înţelese situaţia exactă în care se afla nobila ei vizitatoare.

— Doamnă, îi spuse ea, m-am achitat onorabil de misiunea pe care mi-aţi încredinţat-o la recomandarea domnului abate X. Am luat informaţii despre tânăra fată care v-a scris şi aceste informaţii sunt excelente.

— Cu atât mai bine, răspunse marchiza, dând toată atenţia celor spuse de doamna Charmet.

— Această fată este cinstită, urmă Baccarat, situaţia ei era într-adevăr disperată şi nu am ezitat să-i pun la dispoziţie suma încredinţată de dumneavoastră.

— Foarte bine, doamnă, răspunse marchiza, dar acest ajutor va fi suficient?

— Pentru moment, da. I-am achitat câteva datorii, i-am plătit chiria, i-am cumpărat veşminte. Am luat de asemeni toate măsurile ca să poată lucra ca lenjereasă într-o casă foarte cinstită de pe strada Clichy.

— Foarte bine, spuse doamna Van-Hop. Dacă aşa stau lucrurile, mi-ar face plăcere s-o aduceţi aici pentru a putea s-o văd şi eu…

Baccarat tresări de bucurie.

Cu toată încrederea în revelaţiile micei somnambule, ea era totuşi intrigată de apropierea pe care o stabilise copila între marchiză şi sir Williams. Ea nu ghicea încă, ci numai presimţea, că în viaţa marchizei exista o dramă care îi ameninţa liniştea şi în care probabil sir Williams era amestecat. Propunerea marchizei de a veni aici pentru a vedea acea fată îi convenea de minune lui Baccarat. Îşi

dădu seama că dacă din nenorocire sir Williams îşi aruncase ochii asupra doamnei Van-Hop şi se gândea să o atragă într-o infernală maşinaţie, cum numai el era în stare, ea nu putea s-o protejeze decât cu condiţia de a o revedea şi de a putea discuta cu ea. De aceea spuse imediat:

— Dacă aţi binevoi să-mi indicaţi o zi şi o oră, vă voi prezenta această sărmană copilă.

Marchiza păru să se gândească un moment cu privire la întrebuinţarea viitoare a timpului.

— Sunt întotdeauna acasă joi, răspunse ea, de la două la patru pentru toată lumea; dar dacă veţi veni către prânz mă veţi găsi singură.

— Foarte bine, răspunse Baccarat.

— Sau şi mai bine, spuse marchiza, nu mi-aţi spus dumneavoastră că aţi plasat-o într-o casă de pe strada Clichy?

— Ba da.

— Ei bine, ce-ar fi dacă am merge noi s-o vedem? şi marchiza se ridică.

— Sunt la ordinele dumneavoastră, doamnă.

Baccarat trecu din nou în camera în care copila continua să doarmă, îi trecu mâna peste frunte şi o trezi. Apoi, în timp ce copila deschidea ochii, Baccarat îşi apăsă un deget pe buze pentru a-i recomanda tăcere şi îi spuse:

— Du-te şi stai cu Marguerite.

Doamna Charmet îşi luă o pălărie şi mantoul de culoare închisă, care-i dădea aparenţa unei călugăriţe. Apoi se întoarse în camera în care se afla marchiza.

Doamna Van-Hop venise într-o caleaşca deschisă, aşa cum foarte bine spusese mica evreică în somnul ei. Baccarat urcă în trăsură lângă ea şi echipajul luă drumul străzii Clichy traversând Sena în dreptul podului nou şi urcând de-a lungul străzii Montmartre.

Marchiza dădu ordin vizitiului să meargă de-a lungul bulevardului până în strada Chaussée-d’Antin. Aici norocul păru s-o ajute pe Baccarat în investigaţiile ei cu privire la

doamna Van-Hop. În apropiere de piaţa operei, un tânăr călărind un splendid armăsar se încrucişă cu caleaşca marchizei şi o salută respectuos ridicându-şi pălăria. La vederea lui, doamna Van-Hop tresări, şi o neaşteptată paloare se răspândi pe faţa ei; ochii ei, atât de senini de obicei, lăsară să-i scape o privire de mânie, aproape de ură. Tulburarea, privirea, această paloare nu putură să-i scape lui Baccarat, care dintr-o singură aruncătură de ochi îşi întipări în minte trăsăturile tânărului bărbat.

— Cine ştie, gândi Baccarat, poate că acesta este bărbatul care-o face să sufere.

O oră mai târziu, marchiza îşi văzuse tânăra protejată şi se întorcea acasă, după ce îi promisese lui Baccarat că va mai trece s-o vadă.

Aceasta luă o trăsură şi se reîntoarse în strada Buci.

Exact în acelaşi loc în care caleaşca se întâlnise cu acel călăreţ a cărui vedere o impresionase neplăcut pe marchiză, Baccarat îl întâlni din nou. Tânărul nu mai alerga, ci mergea foarte încet, fumând şi arborând un aer gânditor.

— Trebuie să ştiu, îşi spuse Baccarat, cine este acest bărbat.

Bătu încet în fereastra cupeului, vizitiul se întoarse şi îi ordonă să urmeze de la distanţă pe călăreţ. Vizitiul ascultă şi porni în urma lui.

Călăreţul merse de-a lungul bulevardului până la Madeleine, o luă apoi pe strada Regală şi îşi îndreptă calul către foburgul Saint-Honoré. Baccarat continuă să-l urmărească. În colţul străzii Berri, călăreţul se opri. Un valet în livrea alergă şi veni să ia hăţurile pe care acesta i le aruncă în timp ce sărea jos. La o sută de paşi distanţă, Baccarat îşi opri cupeul şi făcu semn unui comisionar, care se încălzea la soare.

Îi puse 20 de franci în mână.

— Spune-mi, prietene, ştii cumva cine este domnul care a coborât de pe cal?

— Da, doamnă, răspunse comisionarul. Este domnul viconte de Cambolh, un domn foarte bogat care s-a bătut în duel acum câteva zile. Chiar valetul său mi-a povestit toate acestea…

Şi astfel Baccarat ajunse pe urmele lui Chérubin; un singur cuvânt putea fi suficient pentru a-i dezvălui imensul pericol care-o ameninţa pe marchiza Van-Hop.

Capitolul XLV.

A doua zi, Baccarat, se găsea complet instalată în strada Moncey. Doamna Charmet dispăruse în întregime; rămânea numai frumoasa şi nebunatica făptură de altădată. În câteva ore îşi aranjase casa, făcând apel la vechii ei furnizori şi la arhitectul care construise mica ei locuinţă, cu câţiva ani în urmă.

Cea mai încântată părea să fie mica evreică. Ea nu visase niciodată lucruri aşa de frumoase şi fermecătoare. Casa lui Baccarat i se părea a fi palatul unei zâne.

Pe vremea când Baccarat trăia în lumea ei, avea întotdeauna numeroşi prieteni.

Chiar în dimineaţa acestei zile se grăbi să-i scrie doamnei de Saint-Alphonse.

Cine era această doamnă de Saint-Alphonse? O frumoasă păcătoasă, brunetă ca o spaniolă, la picioarele căreia un prinţ rus îşi pusese inima şi bineînţeles averea.

Doamna de Saint-Alphonse era născută în strada Saint-Lazare, fiica unui portar cu o dansatoare de la operă şi fusese botezată cu numele de Alphonsine. Îşi adăugase cu de la sine putere – când avea 23 ani – o particulă nobiliară şi ducea o viaţă demnă de această particulă. O bătrână actriţă, mătuşa ei, se ocupa de casă şi o ajutase de la început ca să cunoască bunele maniere. Frumoasa doamnă de Saint-Alphonse se descurca destul de bine şi ştia să facă reverenţa ca la teatrul francez. Dădea recepţii, avea o excepţională pereche de cai cenuşii-rotaţi, la ea se dansa, venea lumea bună din întregul Paris şi devenise celebră prin pasiunea nebunească pe care o inspirase lui Paul

Sternay, un cunoscut pictor din acea epocă. Pictorul încercase să se sinucidă într-un acces de disperare, dar izbuti doar să se desfigureze, fără să moară. Acest eveniment tragic contribui ca doamna ele Saint-Alphonse să devină cunoscută în lumea mondenă.

Pe vremea când Baccarat, încă nepocăită, strălucea în toată frumuseţea ei, fuseseră strâns legate printr-o prietenie în care Baccarat ştiu să-şi asigure un asemenea ascendent moral, încât doamna de Saint-Alphonse, cu toate că era mai mare cu 3 sau 4 ani, o asculta urmându-i toate sfaturile.

Aşa ne putem explica de ce mai târziu, doamna Charmet, redevenită Baccarat, a putut să-l scrie vechii sale prietene următoarea scrisoare: „Scumpa mea brunetă, Se moare repede! Dar uneori morţii revin! Adică de multe ori îi vedem reînviind.

Nu ştiu dacă tu îţi mai aduci aminte de Baccarat, prietena ta de pe strada Moncey, care ştia să conducă atât de bine jocul, ce-i poartă numele?

Ei bine! într-o frumoasă zi, în plină glorie, în plin succes, Baccarat a dispărut… nimeni n-a putut să spună ce devenise. Casa, caii, garderoba, bijuteriile, totul s-a vândut. A murit? S-a căsătorit cu-n paşă egiptean? A avut grijă de ea împăratul Chinei?

Sau s-a înmormântat în provincie cu-n frumos tânăr blond şi fără nici un ban?

Sau a trecut strâmtoarea pentru a merge să se căsătorească cu-n lord scoţian?

Mister. Acest mister, draga mea, nu va putea nimeni să-l afle.

Dar iată adevărul adevărat: Ieri seară Baccarat a revenit, s-a instalat din nou în strada Moncey, a fost văzută sosind tot atât de tânără, tot atât de frumoasă, tot atât de nebună ca de obicei şi te aşteaptă astăzi, la orele 2 precis, pentru a face împreună o plimbare în Bois de Boulogne,

unde vrea să fie văzută şi să-şi găsească vechii prieteni. Fii exactă.

Baccarat”.

Doamna Charmet izbucni în lacrimi.

— Dumnezeule! murmură ea, trebuie să-l iubesc ca o nebună pe Fernand şi trebuie să-l urăsc îngrozitor pe acest monstru de sir Williams pentru a reveni la acest rol. Dumnezeule! Iartă-mă…!

O oră mai târziu, doamna Charmet nu mai plângea.

Baccarat, surâzătoare, mai frumoasă ca niciodată, privea cu-n ochi de cunoscător frumosul landou albastru ca cerul, cu doi cai englezeşti care tropăiau din copite în curtea casei sale, muşcându-şi nerăbdători frâul. Totul fusese cumpărat şi aranjat de dimineaţă.

— Doamnă, frumoasa mea doamnă, strigă micuţa evreică, o să mă urc şi eu în această minunată trăsură?

— Astăzi nu, copila mea, răspunse Baccarat, dar mâine, da!

Tocmai sunau orele două la amiază. Un cupeu tras de un cal negru se opri la poartă. Doamna de Saint-Alphonse coborî din cupeu. Baccarat alergă în întâmpinarea ei şi îi spuse:

— Trimite-ţi trăsura înapoi.

Odată trăsura expediată, bruneta îşi privi blonda prietenă cu mirare.

— Scumpa mea, spuse ea, eşti tu într-adevăr sau numai umbra ta?

— Poţi să alegi, îi spuse Baccarat, eu sau umbra mea, cum vrei tu…

Şi Baccarat pe care viaţa liniştită o făcuse să se îngraşe uşor, se cambră şi-şi puse în valoare bogăţia taliei sale, suple, în timp ce un surâs îi lumina faţa.

— Am impresia că visez, murmură doamna de Saint-Alphonse; în sfârşit, spune-mi şi mie de unde ai apărut?

— Vino să asişti când mă îmbrac.

Micuţa evreică le urmă.

— Sara, fetiţo, spuse Baccarat, nu vrei să mergi să te joci în grădină?

— Da, doamnă.

— Ce-i cu fetiţa asta? întrebă doamna de Saint-Alphonse în timp ce Sara pleca.

— Aceasta este urmarea misterului.

Şi Baccarat râse conducându-şi vechea prietenă în dormitor. Camerista era gata pregătită aşteptându-şi noua stăpână. Baccarat o concedie.

— Sper că ai să mă ajuţi… spuse ea râzând, tu care ai fost pe vremuri cameristă.

— Da, bineînţeles, răspunse doamna de Saint-Alphonse, care nu găsi deloc pe gustul ei gluma, dar avu prezenţa de spirit să surâdă.

Atunci Baccarat închise uşa, trăgând de asemenea o draperie grea pentru a împiedica orice zgomot din exterior. Apoi se îmbrăcă, discutând despre nimicurile vieţii pariziene.

Cu tonul uşuratic şi batjocoritor pe care-l folosea altădată, spuse:

— Ai crezut că Baccarat e moartă?

— Pe cuvânt de onoare, chiar aşa am crezut.

— Ei bine, voi învia.

— De unde vii?

— De la antipozii Chinei.

— Nu mai spune.

— Vreau să spun, din împrejurimile Pantheonului, ceea ce este acelaşi lucru.

— Ei!

— Da, scumpa mea.

— Ai trăit în cartierul latin?

— Aici am trăit 4 ani.

— Şi… ai fost îndrăgostită?

— Ca o proastă.

— Şi eu care te credeam o femeie sigură pe ea.

— Da… nici măcar… acum… nu s-a sfârşit.

— Îl mai iubeşti?

— Până la moarte.

— Şi tu nu te gândeşti la viitor?

— Micuţo, spuse Baccarat cu gravitate, am 60.000 de livre rentă lăsată de baronul de O…

— Ce minune de baron! spuse doamna de Saint-Alphonse.

— Ultimul dintre nobili, suspină Baccarat.

— Şi… celălalt?

— Care celălalt?

— Domnul X…, răspunse bruneta râzând.

— Mort, scumpa mea.

— S-a sinucis?

— Nu, s-a căsătorit.

— Biata fată!

— Ei, la naiba! strigă Baccarat, m-am hotărât să înviez!

— Dar ştii că, cu 60.000 de livre rentă, îţi poţi făuri un paradis?

— O ştiu foarte bine.

— Cu această sumă la bancă, ai putea să devii o femeie serioasă.

— Şi pe asta o ştiu.

În acel moment se bătu discret la uşă.

— Intră! spuse Baccarat.

Era camerista.

— Doamnă, spuse ea, un domn în vârstă vrea să vă vorbească.

Şi camerista îi întinse o carte de vizită. Baccarat aruncă o privire şi citi: André Tissot, librar.

Era numele pe care vicontele Andréa îl luase la firma comercială în care lucrase mai înainte pentru un salariu de 1.500 de franci pe lună.

— Cred că Dumnezeu ţine cu mine, gândi Baccarat. Şi spuse cu voce tare:

— Introdu-l în budoarul meu şi roagă-l să mă aştepte.

Budoarul lui Baccarat era separat de camera în care avusese loc discuţia dintre ea şi doamna de Saint-Alphonse, printr-un zid destul de gros şi o uşă care se închidea ermetic. Când această uşă se închidea, era imposibil să se audă dintr-o cameră într-alta; dar Baccarat îşi aduse aminte că exista un mic ghişeu în grosimea zidului, prin care se putea auzi foarte bine tot ce se întâmpla în camera cealaltă. Acest ghişeu era o invenţie a lui Baccarat. Pusese să fie făcut cu 5 ani în urmă. Fiind foarte geloasă pe baronul de O., se gândise să surprindă anumite discuţii intime cu prietenii lui, când el se afla în această cameră, iar ea în budoar.

Domnul André Tissot, aflat în budoar în acest moment, ar fi putut auzi toată conversaţia din salonaş, dacă placardul ar fi fost deschis. După ce dădu dispoziţii ca domnul André Tissot să fie poftit în budoar, Baccarat deschise acest placard, căută înăuntru un obiect de toaletă pe care nu-l găsi. Apoi se prefăcu că uită să-l închidă. Îşi reluă conversaţia cu prietena ei, fiind sigură că vicontele Andréa nu va pierde nici un cuvânt.

— Da, spuse ea, m-am hotărât să redevin Baccarat şi să trăiesc din nou ca altădată.

— Ai dreptate, scumpa mea.

— Şi dacă în 8 zile nu voi suci 8 sau 10 capete, sunt gata să-mi pierd renumele.

— N-ai să ţi-l pierzi, ripostă tânăra femeie.

— Şi vremea…, continuă Baccarat râzând în hohote, vremea e minunată pentru o plimbare în Bois de Boulogne. Dacă n-am să văd în scurt timp toată lumea roind în jurul meu, înseamnă că n-am noroc.

Şi Baccarat adăugă cu-n ton mai confidenţial:

— Sper că ai să mă pui la curent cu viaţa mondenă şi cu tot ce se întâmplă în prezent, nu-i aşa?

— Fără îndoială.

— Ce se petrece deci în lumea noastră? O femeie care revine acum din cartierul Odeon, nu ştie mai nimica despre

viaţa mondenă.

— Ştii că Bellefontaine a murit?

— Din dragoste?

— Nu, de tuberculoză.

Baccarat lăsă să-i scape un hohot de râs.

— Arthur Cambray s-a căsătorit…

— Iată deşteptul!

— S-a căsătorit în provincie.

— Bun. Un om care s-a scufundat.

— Georgette a sfârşit cu viaţa uşoară…

— Georgette… du Vaudeville?

— Da. Da.

— Şi care e acest sfârşit?

— S-a căsătorit cu my lord.

— My lord? se miră Baccarat. Avea întotdeauna mania căsătoriilor.

Doamna de Saint-Alphonse începu să râdă la rândul său.

— Şi apoi? spuse Baccarat.

— Prinţul meu a plecat în Rusia.

— De mult timp?

— De-o lună.

— Va veni?

— Cine poate şti?

— Asta e adevărat. Dacă-mi aduc bine aminte, urmă Baccarat, prinţul tău parcă avea un amic?

— Da! Vrei să-ţi prezint un mic boier din împrejurimile Odesei?

— Sunt convinsă că o să-l întâlnim în Bois de Boulogne.

— Dar am impresia că eşti aşteptată.

— A! Da, spuse Baccarat.

— Cine e?

— Un bărbat virtuos. Probabil că mă aşteaptă în salon. Ai să vezi cum discut cu el.

Şi Baccarat adăugă:

— Coboară în salon şi ţine-i de urât.

Fără să aştepte răspunsul doamnei de Saint-Alphonse, Baccarat închise placardul.

Baronetul sir Williams, care într-adevăr nu pierduse nici un cuvânt din conversaţie, nu mai auzi nimic.

— Du-te, spuse Baccarat, şi trimite-mi-o pe micuţa pe care ai văzut-o.

— A! da, da, micuţa… şi cei cu asta…

— O să-ţi povestesc în trăsură.

Doamna de Saint-Alphonse ieşi şi două minute mai târziu, în timp ce vorbea cu baronul sir Williams în budoar, Sara – care fusese prevenită – intră în camera unde se afla Baccarat.

Cele câteva secunde fură suficiente pentru ca în fizionomia şi în atitudinea lui Baccarat să se producă o schimbare completă.

Surâsul desfrânat pe care-l avusese înainte nu mai exista: curtezana îi făcuse loc doamnei Charmet. Şi doamna Charmet era gravă, gânditoare şi voia să încerce o nouă experienţă pentru a ajunge să cunoască adevărul.

Fetiţa intră.

— Aşează-te aici, Sara, spuse ea.

Şi Baccarat o privi fix câteva minute punându-i mâna pe frunte.

— Dormi! spuse ea.

Şi copila încercă din nou să lupte împotriva puterii lui Baccarat, dar fără succes. Ea închise ochii şi adormi.

— Dormi? întrebă Baccarat.

— Da! răspunse micuţa.

— Poţi să vezi prin zid?

— Da.

— Priveşte atunci!

Şi Baccarat întinse mâna către zidul care separa camera lor de budoarul în care Andréa aştepta, împreună cu doamna Saint-Alphonse.

— Ce vezi? întrebă Baccarat.

— Un salon frumos, spuse copila.

— Cum arată?
— Pereţii sunt albaştrii… mobilele de asemeni…
— Şi apoi?
Copila păru să ezite.
— E cineva… în salon?
— Da.
— Un bărbat?
— Da, răspunse copila.
— Priveşte-l bine! îl recunoşti?
— A! da… e el…
Şi Sara pronunţă acest cuvânt cu-n sentiment de teroare.
— Care el?
— Bătrânul domn… cel care m-a privit cu ochii aceia înfricoşători.
Baccarat luă cartea de vizită a domnului André Tissot şi-o puse în mâna fetiţei.
— Ce este asta? întrebă ea.
—. este… a lui.
Şi copila tremură toată.
— Poţi să citeşti în inima acestui om? Poţi şti ce gândeşte?
— Nu văd prea bine, spuse Sara, dar gândeşte lucruri rele.
— Mă urăşte?
— Da! De moarte.
— Există cineva pe care-l urăşte mai tare?
Fetiţa ezită mult timp, se agită în scaun şi apoi răspunse:
— Da… da… spuse ea dintr-o dată. Văd un om mare… brunet.
— Desigur că e vorba de Armand, gândi Baccarat.
Şi ea adăugă cu voce tare:
— Se gândeşte la mine?
— Nu.
— La acest bărbat mare, înalt şi brun?
— Nu.

— La ce se gândeşte atunci?

— La mine, spuse copila tremurând din tot corpul.

Capitolul XLVI.

Din ajun, domnul viconte Andréa trăia un sentiment de mare nesiguranţă. El, omul de geniu care judeca evenimentele şi cântărea oamenii dintr-o singură privire, simţea în acest moment un fel de ezitare.

Ai fi spus că un văl îi acoperise dintr-o dată inteligenţa. O singură idee îl preocupa foarte tare în ultimele 24 de ore: brusca schimbare a lui Baccarat. Ce putea să însemne această schimbare?

Baronetul sir Williams, deghizat în ajun în comisionar după ce asistase la discuţia dintre Turquoise şi Baccarat, după ce le-a condus în strada Buci – îmbrăcat în livreaua vizitiului – după ce, în fine, a transportat umilul bagaj al celei dintâi, le-a însoţit în strada Blanche. Aici a privit cu atenţie cele mai mici gesturi, a ascultat cele mai neînsemnate cuvinte ale lui Baccarat, cât şi ale notarului.

Dar Baccarat şi-a jucat minunat rolul, atât de minunat, încât cu toată luciditatea baronetului, acesta n-a putut să ghicească adevărul.

În aceeaşi seară, el s-a înapoiat către orele 10 în casa din strada Culture-Sainte-Catherine, a urcat fără zgomot până la mansardă, unde s-a încuiat cu grijă; apoi a deschis fereastra care dădea în grădina casei; sir Williams avea nevoie de aer şi de tăcere, ca toţi oamenii care meditează profund. Cu capul descoperit, cu fruntea răcorită de aerul rece al nopţii de iarnă, baronetul şi-a pus următoarele întrebări, cu acea pătrundere a problemelor care îl caracteriza:

— Baccarat crede în pocăinţa lui? Baccarat, ea însăşi, s-a pocăit cu adevărat şi joacă acum o comedie pentru a-l face pe Fernand să judece la rece şi să i-l smulgă lui Turquoise? Sau brusca ei schimbare către rău este într-adevăr sinceră şi este motivată de conduita lui Fernand Rocher?

Baronetul consideră imediat că ultima variantă pare mai verosimilă:

— Este evident, îşi spuse el, că virtutea este ca şi viciul, un lucru care se practică cu entuziasm. Or, Baccarat îl iubea pe Fernand şi l-a pierdut din cauza Herminei. Acum însă i se întâmplă un lucru cu adevărat vulgar: din dragoste pentru Fernand, care nu o iubea, ea s-a sacrificat. Şi acum, reluă el în sinea lui, să judecăm sub alt aspect: o femeie care a păcătuit poate să devină dintr-o dată şi pentru totdeauna cinstită? Unii zic că da… dar eu zic că nu. Atâta timp cât Baccarat l-a văzut pe Fernand fericit şi îmbrăţişându-şi soţia, îi erau suficiente abnegaţia, dragostea ei resemnată. Dar în ziua în care l-a văzut pe Fernand iubind o alta, care nu mai era la fel de cinstită, la fel ca Hermine, este foarte posibil, să fi suferit o ameţeală care să provoace recăderea în prăpastia atâta timp închisă… În acest caz, sau îmi va spune adevărul, sau dimpotrivă mi-l va ascunde cu grijă. În primul caz înseamnă că vrea să-l smulgă pe Fernand lui Turquoise şi contează pe ajutorul meu. În al doilea caz înseamnă că nu are încredere în mine, şi atunci…

Baronetul nu-şi completă gândul; îi era pur şi simplu frică să se gândească la această ipoteză: că Baccarat ar putea să devină inamicul său.

— Această femeie are o putere cu totul deosebită, se gândi el, şi aş fi putut – fără această dragoste nebunească – să fac ceva cu ea… dar dacă este împotriva mea, voi avea un adversar teribil.

Şi baronetul continuă să viseze, neobservând trecerea timpului, astfel încât primele raze ale zorilor îl găsiră treaz, în acelaşi loc, cu privirea visătoare, fixă pe marii arbori ai grădinii.

Această noapte de meditaţie făcu să răsară în creierul lui o idee clară şi viguroasă: condamnarea la moarte a lui Baccarat.

— Dacă a ghicit jocul meu, spuse el, trebuie să moară. Dacă ea crede în pocăinţa mea, zelul ei mă poate jena… şi tot trebuie să mă debarasez de ea.

Cu acest gând, formulat astfel după o noapte întreagă de frământări, sir Williams părăsi casa către orele 8 dimineaţa şi luă o trăsură din apropiere. El se îndreptă spre strada Buci.

Ne amintim că în ajun el se prezentase de două ori la doamna Charmet, fără să-şi anunţe sosirea.

Două motive îl atrăgeau pe sir Williams în strada Buci: în primul rând dorinţa de a pătrunde în secretele lui Baccarat; în al doilea rând, un sentiment pe care baronul nu-l putea încă înţelege. Acest sentiment, încă confuz, data de la prima vizită a lui sir Williams la doamna Charmet, cu două zile în urmă.

Sir Williams văzuse atunci pe mica evreică. Acest cap de înger, care strălucea ca un reflex al îndepărtatului Orient, această frumuseţe copilărească care amintea de gazela deşertului, impresionase puternic inima de bronz a baronetului.

Orice inimă, oricât de blindată ar fi, are un defect imperceptibil prin care ea devine vulnerabilă. Cea a lui sir Williams, care părea inaccesibilă la orice sentiment uman, a fost totuşi încercată dintr-o dată de o tresărire, care s-ar putea totuşi confunda cu emoţia scurtă şi neaşteptată pe care o au chiar cei mai curajoşi oameni pe câmpul de luptă, în momentul în care se aude bubuitul tunului.

Această emoţie îi permisese lui Baccarat să ghicească secretele lui sir Williams. Această atracţie misterioasă pe care mica necunoscută o exercita asupra lui, putea să-i provoace pieirea.

Tocmai sunau orele 9, în momentul în care sir Williams se prezentă în strada Buci.

Bătrâna servitoare îşi cunoştea perfect lecţia.

— Doamna a plecat de ieri seară, spuse ea.

— Unde a plecat?

— Nu ştiu.

— Când va reveni?

— Nu ştiu nici acest lucru.

Şi cum sir Williams insista şi îi pusese şi un ludovic în palmă, ea adăugă:

— Tot ce vă pot spune este că doamna a lăsat vorbă că merge în strada Moncey.

Baronetul ghicise, dar era necesar ca să audă informaţia din gura servitoarei pentru ca să îndrăznească a se prezenta la mica locuinţă de acolo. În ochii lui Baccarat, sir Williams trebuia să pară că nu ştia nimic din ceea ce se petrecuse; trebuia să pară că sir Williams descoperise totul întâmplător. Admiţând acest principiu, era evident că el nu se putea prezenta în strada Moncey înainte de prânz.

Din strada Buci, baronetul merse deci la Rocambole. Rocambole era absent şi chiar în acel moment îşi lua lecţia de scrimă în strada Rochechouart. Dar baronetul era cunoscut drept unchi şi oamenii vicontelui îi îndeplineau orice dorinţă. De aceea el intră, servi un dejun copios, fumă câteva trabuce, gustă o ceaşcă cu ceai şi aşteptă cu răbdare ora la care putea să-i facă o vizită lui Baccarat. Apoi, către orele unu, îşi puse pălăria cu borurile largi, îşi încheie lunga sa redingotă, îşi puse mănuşile de bumbac şi plecă pe jos, absorbit în continuare de gândurile lui.

— E evident, îşi spuse el, că nu mai pot trăi mult timp cu această îndoială în suflet. Astăzi trebuie să ştiu la ce să mă aştept; şi în momentul când voi cunoaşte acest lucru, voi găsi mijloacele cele mai convenabile de a mă debarasa în mod discret de această micuţă Baccarat.

Sir Williams sună la poarta din strada Moncey, cu o umilinţă obişnuită numai cerşetorilor.

El făcu o plecăciune în faţa servitorului care venise să-i deschidă; se înclină de asemenea în faţa cameristei, ca înaintea unei ducese şi avu aerul că admiră cu naiva invidie a săracilor strălucitorul echipaj al înviatei Baccarat.

Când camerista, în urma ordinului stăpânei, îl conduse în budoar, el se aşează pe marginea unui scaun cu atitudinea unui om sărac, care pătrunde pentru prima oară într-un palat.

Odată ce camerista plecă, sir Williams – rămas singur – începu să mediteze.

Acest bărbat era cu adevărat puternic şi nu avea încredere în nimeni şi în nimic. El ştia din experienţă că dacă zidurile au totdeauna urechi, ele au uneori şi ochi. Din cauza aceasta rămăsese umil, gânditor, cu toate că era singur.

Poate că Baccarat îl privea prin cine ştie ce găurice imperceptibilă, ascunsă în pliurile unei draperii sau în cadrul unui tablou.

Tocmai în timp ce gândea la toate acestea, Baccarat deschidea acel dulăpior în perete prin care sunetele ajungeau clare şi distincte dintr-o cameră într-alta. Datorită acestui fapt, sir Williams putu să audă toată acea excentrică conversaţie dintre cele două prietene şi oricare om, în afară de el, ar fi putut să creadă în această reîntoarcere a lui Baccarat la o viaţă vicioasă. Dar sir Williams nu fu deloc convins. Îşi dădu seama că toată această discuţie putea fi o comedie, jucată cu intenţia de a o auzi el. Şi totuşi, el auzise distinct cuvintele: „Mergi şi stai cu vizitatorul meu în salon”, lucru care îl impresionă destul de puternic.

Sir Williams cunoştea perfect topografia casei, dar deşi ignora existenţa acestui dulăpior cu totul special, situat în zid, el ştia că salonul era destul de îndepărtat de această cameră pentru ca un asemenea fenomen acustic să nu se poată produce în nici un caz.

Ori, dacă Baccarat îl credea într-adevăr în salon, era evident că nu putea vorbi decât sincer.

Aceste reflecţii îl făcură din nou pe baron să se îndoiască şi să nu mai ştie exact care este adevărul.

De aceea, el aşteptă cu nerăbdare pe doamna de Saint-Alphonse, sau mai bine zis, persoana pe care o auzise

vorbind. Doamna de Saint-Alphonse, căreia Baccarat nu-i făcuse nici o confidenţă, coborî foarte natural în salon, nu găsi pe nimeni şi întrebă camerista unde este persoana despre care este vorba. Aceasta îi spuse că ea a condus vizitatorul în budoar. Doamna de Saint-Alphonse se îndreptă într-acolo.

Sir Williams examina ca amator picturile din budoar. În momentul în care doamna de Saint-Alphonse intră în cameră, el se ridică pe jumătate şi o salută respectuos.

Curtezana îi răspunse la salut printr-o semireverenţă plină de demnitate şi privi cu neîncredere costumul său sărăcăcios.

Din această privire, sir Williams trase imediat concluzia că Baccarat nu-i spusese nimic cu privire la persoana lui.

— Doamna Baccarat va veni imediat, domnule, spuse doamna de Saint-Alphonse. În câteva minute va fi gata îmbrăcată.

Sir Williams salută tot atât de stângaci şi încurcat, ca şi până atunci.

Doamna de Saint-Alphonse gândi că domnul André Tissot trebuie să fie un imbecil vulgar şi că nu merită să întreţină o conversaţie cu el, aşa că se îndreptă către pian şi-şi plimbă degetele pe claviatură, timp de 20 de minute.

— Sunt sigur, gândi sir Williams, că-n ochii acestei doamne sunt un nenorocit servitor.

Şi începu să bată toba pe braţele fotoliului, în timp ce doamna de Saint-Alphonse epuiza repertoriul său de polci şi valsuri noi.

Deodată uşa se deschise şi apăru Baccarat; apăru în pragul uşii care lega budoarul cu camera de îmbrăcare şi se arătă mirată, lăsând să-i scape un mic gest de surpriză.

Această scenă fu atât de bine jucată, încât sir Williams dădu în sfârşit crezare acestei comedii.

— Bine ai venit, scumpul meu, spuse Baccarat cu-n ton uşuratic, mii de scuze că te-am făcut să mă aştepţi.

Sir Williams rămăsese stupefiat de acest aplomb. Baccarat se îndreptă către el, păru să ezite un moment, apoi îi spuse:

— Domnule viconte, dumneata care ai fost un mare vinovat şi care acuma eşti un adevărat sfânt, ai să fii probabil indulgent cu mine, nu-i aşa?

Vicontele tresări.

— L-am iubit pe Fernand, continuă Baccarat cu voce joasă, dragostea mea m-a făcut să mă pocăiesc şi revenisem la sentimente mai bune. Dar în ziua în care am aflat că el iubeşte una la fel ca mine, am alunecat din nou… şi am redevenit Baccarat.

Ea îi întinse mâna.

— Acuma trebuie să-ţi spun adio, spuse ea; între noi s-a deschis acum o prăpastie. Dumneata nu mă vei mai vedea… dar cred că mă vei plânge, nu-i aşa?

Făcu un pas înainte şi printr-un gest îl făcu să înţeleagă că nu voia să mai dea nici-un fel de explicaţii în această problemă. Apoi, întorcându-se către doamna de Saint-Alphonse, spuse:

— Mergem în Bois de Boulogne?

Andréa mirat, îşi luă pălăria, se îndreptă către uşă şi suspinând, spuse:

— Dumnezeu să aibe milă de dumneata, copila mea!

Şi plecă aproape convins că schimbarea lui Baccarat este adevărată şi profundă.

Odată ce vicontele Andréa plecă, Baccarat şi prietena ei se urcară în trăsură.

Trăsura coborî rapid pe strada Clichy, în timp ce sir Williams mergea pe strada Blanche şi urca la Turquoise.

Erau atunci primele zile din februarie, cerul era fără nori, aerul era atât de dulce, ca la sfârşitul lui mai. Piaţa Concordiei, Bois de Boulogne, Champs-Élysées erau pline de echipaje şi de călăreţi. Tot ce se numea în vremea aceea tinereţe aurită, îşi dăduse întâlnire pe bulevarde; tot ceea

ce avea mai elegant Parisul, mergea în Bois de Boulogne sau revenea de acolo.

Era aproape ora trei când trăsura lui Baccarat urca în trap strada Champs-Élysées.

Atelajul, trăsura, frumuseţea celor două femei, toaletele lor elegante, atrăgeau imediat atenţia tuturor.

La un moment dat trăsura se încrucişă cu doi tineri călare.

Unul dintre ei era un rus – contele Artoff. Exact cel pe care doamna de Saint-Alphonse voia să i-l prezinte lui Baccarat. Celălalt era tânărul baron de Manérve, un amic al sărmanului baron de O., atât de nefericit ucis în duel cu 3 ani înainte.

— Domnul să mă trăsnească, strigă baronul de Manérve, dacă această încântătoare blondă nu este chiar Baccarat.

Îşi opri brusc calul, care se cabră pe jumătate.

— Ce înseamnă Baccarat? întrebă gentilomul rus, care schimbă un salut cu doamna de Saint-Alphonse.

Baronul Manérve îşi privi tânărul prieten, aşa cum ai privi dacă într-un elegant salon din foburgul Saint Germaine s-ar anunţa sosirea unui sacagiu.

— Bine, scumpe prietene, dar de unde ai apărut?

— Dumnezeule, răspunse foarte naiv contele Artoff, am venit de la mine de acasă şi am sosit din Sanct Petersburg acum şase săptămâni.

— Asta este adevărat, spuse baronul râzând. Şi câţi ani ai de fapt?

— Douăzeci, scumpul meu baron.

— Erai un copil pe vremea lui Baccarat.

— Bine, dar spune-mi o dată ce-i aia Baccarat.

— Îţi voi arăta, spuse baronul. Să ne întoarcem caii şi să urmărim această trăsură de la distanţă; îţi voi spune de la început istoria acestei femei şi apoi dacă-ţi voi înflăcăra fantezia, ţi-o voi prezenta.

Cei doi călăreţi întoarseră caii şi urmară trăsura care-şi continua drumul.

— Scumpul meu, spuse atunci contele de Manérve prietenului său, ai auzit vreodată de acest sărman baron de O… ucis în duel acum trei ani?

— Bineînţeles.

— Era prietenul meu cel mai bun.

— Ştiu.

— Ei bine, acest baron a lansat-o pe Baccarat.

— Aha!

— A luat-o de undeva de pe o stradă, din foburgul Saint-Antoine de la etajul V şi în doi sau trei ani, a reuşit, datorită minunatei frumuseţi şi a inteligenţei de rasă cu care această femeie era înzestrată, să facă din ea cea mai mondenă femeie a Parisului. Timp de patru sau cinci ani, Baccarat a avut cei mai frumoşi cai, cele mai frumoase trăsuri, purta toaletele cele mai excentrice şi cele mai scumpe. De altfel, era o femeie de spirit: gazetarii mergeau la ea să culeagă câteva cuvinte pentru ziarele lor; supeurile pe care le dădea erau un câmp de bătaie deschis oricăror discuţii; era cu adevărat o femeie de lume; în timpul unei absenţe trecătoare a lui Baccarat, o femeie din lumea bună a corupt servitorii pentru a putea vizita camera ei; un mare pianist a devenit nebun din dragoste, X… celebru pictor a încercat să se sinucidă după ce i-a scris o scrisoare.

— Dar ea nu avea nici un pic de suflet?

Baronul ridică din umeri.

— Eşti foarte tânăr, spuse el.

— Posibil… murmură contele Artoff, muşcându-şi buzele.

— L-ai citit pe Balzac?

— În întregime.

— Îţi aduci aminte de Feodora?

— Feodora din „Pielea de sagri”?

— Exact.

— Da, da, îmi aduc foarte bine aminte.

— Ei bine, Baccarat era, în ceea ce priveşte sensibilitatea, făurită de aceeaşi mână.

— La dracu!

— Singurul om pe care l-a iubit 8 zile, a fost baronul O.

— Şi totuşi l-a tolerat patru ani?

— Vrei să spui că el a iubit-o şi s-a cramponat de ea.

— Bine! Spune mai departe! spuse tânărul rus care începea să fie interesat de această povestire.

— Ei bine, într-o zi Baccarat a dispărut.

— Din Paris?

— Nu. Din lume.

— Asta mi se pare o glumă.

— Nu glumesc deloc, mai ales când este vorba despre un prieten al meu care a murit, răspunse cu gravitate domnul de Manérve.

Şi reluă cu un ton mai puţin lugubru:

— Nu glumesc deloc, mai ales când este vorba despre un prieten al meu care a murit, răspunse cu gravitate domnul de Manérve.

Şi reluă cu un ton mai puţin lugubru:

— Într-o seară acest sărman baron de O., a venit la mine, era aproximativ un an înaintea morţii lui.

— Prietene, îmi spuse el, vin să-ţi cer un sfat.”

— Te ascult, am răspuns eu, izbit de paloarea lui şi de accentul emoţionat al vocii.”

— Baccarat nu mă mai iubeşte.”

— A! i-am spus eu. Cred că sunt patru ani de când a încetat să te iubească.”

— Ştiu şi asta şi totuşi nu-mi pot explica.”

— Ce nu-ţi poţi explica?”

— Vreau să spun că deodată şi-a luat rămas bun de la mine.”

— Ce? am întrebat eu stupefiat.”

El suspină profund şi adăugă:

— Nu pot să-ţi spun nimic mai mult, căci nici eu nu ştiu ce i s-a întâmplat. Dar se pare că de data asta iubeşte cu adevărat.”

— Cred că visezi. Baccarat nu poate iubi pentru simplul motiv că nu are inimă.”

— Probabil că şi-a găsit una, spuse cu tristeţe baronul”

— Şi-n acel moment îmi dădu un bilet care era conceput aproximativ în aceşti termeni: „Scumpul meu D’O…

Eşti binefăcătorul meu şi nu vreau să mă consideri o ingrată… o pasiune teribilă, imensă, mi-a umplut inima, punându-mă în situaţia de-a fi silită să aleg între moarte şi pocăinţă. Am ales pocăinţa. Mă pocăiesc şi intru chiar în această seară în ordinul surorilor cenuşii”.

— Urma o frază de adio şi banale consolări.

— Bine, şi ce s-a întâmplat mai departe? întrebă tânărul rus.

— Ei bine, baronul d’O. era disperat, venea mereu la mine cerându-mi sfaturi. De fapt voia să se sinucidă.

— Scumpul meu, i-am spus eu, există trei remedii împotriva unei disperări din dragoste: sinuciderea, timpul şi călătoriile. Fă un tur prin Italia, sau pleacă în Grecia, sau prin Turcia. Apoi întoarce-te prin Germania şi dacă la înapoiere nu vei fi vindecat, vei putea să te sinucizi atunci.”

— Baronul mi-a urmat sfatul, a călătorit timp de un an şi s-a întors la fel de bolnav, ca şi în ziua în care a plecat; şi-a căutat cu lumânarea o ceartă, şi-a găsit-o, şi în acel duel a fost ucis.

— Şi Baccarat?

— Baccarat l-a moştenit. Dar ce-a devenit ea, ce-a făcut cu averea pe care i-a lăsat-o baronul? Asta-i un mister…

— Şi de atunci nu a mai văzut-o nimeni?

— Nimeni.

— Şi crezi că femeia pe care-o urmărim, pe care eu abia am zărit-o, fiind ocupat s-o salut pe doamna de Saint-Alphonse…

— Da, sunt sigur că e ea.

Cei doi călăreţi, vorbind astfel, urmăreau fără să piardă din ochi trăsura, trecură bariera, urcară pe strada Neuilly şi intrară prin poarta Mailot în Bois de Boulogne.

— Vino, spuse baronul de Manérve, grăbeşte-ţi calul, le vom ajunge imediat şi le vom vedea mai bine.

La zgomotul cailor care galopau în spatele trăsurii, doamna de Saint-Alphonse se întoarse pe jumătate.

— Iată, spuse ea lui Baccarat, acesta este tânărul rus.

Baccarat se întoarse.

Cei doi tineri se apropiau în galop.

— Bineînţeles! exclamă domnul de Manérve, e chiar Baccarat!

— În carne şi oase, răspunse ea, şi învierea mea este şi ea un mister!

După pronunţarea acestor cuvinte, îşi apăsă un deget pe buze.

— Foarte bine, spuse baronul. Ai să-mi povesteşti toate astea mai târziu.

Şi, arătându-l pe tânărul rus, spuse:

— Scumpă doamnă Baccarat, permiteţi-mi să vi-l prezint pe amicul meu, contele Artoff, un tânăr nobil din Rusia care nici măcar nu ştie numărul satelor pe care le posedă şi care-şi petrece viaţa numărându-şi ţăranii, dar care va atinge o sută de ani înainte de a reuşi adunarea completă.

Baccarat răspunse la salutul boierului cu-n aer de ducesă.

— Vreau prin prezenţa voastră să asociez două lucruri imposibile, continuă baronul râzând.

— Într-adevăr? întrebă Baccarat.

— O femeie care revine din altă lume!

— E adevărat.

— Şi un om care nu poate fi ruinat.

— În cazul ăsta, domnul este o excepţie, spuse cu răceală Baccarat.

— O excepţie care confirmă regula, adăugă baronul.

— Domnilor, spuse Baccarat, miercurea viitoare îmi redeschid saloanele. Vă rog să-mi daţi voie să încep invitaţiile mele cu dumneavoastră.

Cei doi tineri se înclinară, ea le făcu un semn de adio cu mâna şi trăsura plecă.

— Astă-seară, spuse Baccarat doamnei de Saint-Alphonse, întreg Parisul va şti că am înviat.

Şi într-adevăr, în mai puţin de o oră trăsura înconjurase Bois de Boulogne, iar Baccarat schimbă aproximativ douăzeci de saluturi cu diverşi bărbaţi. La orele cinci trăsura intră în strada Moncey.

— Scumpa mea, spuse Baccarat vechii ei prietene, e incontestabil că micul rus va veni să te vadă astă-seară. Ştii ce ai de făcut?

— Ai încredere în mine, iubito, şi voi fi demnă de încrederea ta.

— La revedere, reluă ea, coborând din trăsură. Vizitiul meu te va conduce acasă. Iartă-mă că nu te invit astă-seară la cină; nu am încă o bucătăreasă aşa cum trebuie şi voi aduce masa de la restaurant, dar mâine vom merge să cinăm la tine, iar tu îmi vei da un loc în loja ta la operă. La revedere.

Baccarat intră în casă, se închise în budoar, se aruncă în genunchi şi izbucni în lacrimi. Sărmana comediană nu mai era în scenă şi doamna Charmet plângea din cauza rolului odios al desfrânatei Baccarat.

Capitolul XLVII.

Baronul de Manérve şi tânărul său amic au revenit în Bois de Boulogne către orele cinci şi jumătate, au cinat împreună, apoi s-au îndreptat către clubul lor pe la orele 9.

Contele Artoff băuse şi era puţin ameţit.

— Scumpul meu baron, spuse el, aruncându-şi trabucul pe scările clubului, ştii că Baccarat este o femeie adorabilă?

— Asta-i bună! Cui îi spui tu asta? Şi dacă vrei să pui un frâu de milioane pe dinţii ei…

— Ei bine?

— Dantura ei este foarte ascuţită, are duritatea diamantului şi-ţi va ronţăi o duzină de sate.

— Şi… mă va iubi?

— Nu, eşti prea bogat şi apoi ea nu are suflet.

— Dar… a iubit…

— Cu atât mai mult, femeile de genul ei nu iubesc decât o singură dată în viaţă, dar ea va fi foarte agreabilă, încântătoare şi-ţi va face cinste…

Vorbind astfel, baronul pătrunse într-un frumos fumoar alături de marele salon al clubului. În această cameră, aproximativ o duzină de tineri foarte la modă, se aflau împrejurul unei mese de joc. Printre ei se găseau două personaje pe care noi le cunoaştem: domnul Oscar de Verny şi domnul viconte de Cambolh sau, cum am mai putea spune, Chérubin şi Rocambole, a căror prezenţă în mijlocul acestor oameni bogaţi şi foarte onorabili dovedea vulnerabilitatea acestui mediu parizian, care putea permite unor bandiţi de a se amesteca în mijlocul celei mai bune lumi, graţie unor nume sonore – de cele mai multe ori uzurpate – unor maniere elegante şi unei aparenţe de bogăţie.

Cu toate considerabilele sume care se aflau pe masa de postav verde în această sară, jocul era neinteresant. Se juca neglijent, dar se vorbea cu multa animaţie. Noutăţile zilei, evenimentul recent care preocupa pe toată lumea şi care provoca comentariile cele mai excentrice era tocmai învierea lui Baccarat.

Nici Rocambole nu voia să creadă.

— Domnilor, spuse unul din jucători, pot spune pe cuvântul meu de onoare că femeia pe care am văzut-o astăzi în Bois de Boulogne era chiar Baccarat.

— Dar ştiu că a murit… spuse un neîncrezător.

— Bine, dar am văzut-o, spuse un al treilea, am văzut-o cu ochii mei, am recunoscut-o, am salutat-o, dar…

— Ei bine?

— Nici eu nu pot crede.

— Nici eu, adăugă un al patrulea.

— Domnilor, spuse cu gravitate domnul viconte de Cambolh, pot să vă spun cu certitudine că Baccarat nu a murit.

— Ei! Vedeţi?

— Dar nu este ea cea pe care aţi văzut-o în Bois de Boulogne.

— Sunt sigur că este ea.

— Iar eu sunt convins de contrariul.

— O cunoaşteţi?

— N-am văzut-o niciodată.

— Atunci pe ce vă bazaţi această convingere?

— Acesta este secretul meu.

— Domnilor, spuse baronul de Manérve intrând, eu însă vă pot atesta: convingerea vicontelui nu are absolut nimic serios în ea.

— N-am auzit bine, spuse Rocambole.

— Am văzut-o pe Baccarat cu ochii mei…

— Aţi văzut-o dumneavoastră?

— Da.

— Ei bine, şi noi.

— I-am şi vorbit.

— La dracu! E ceva serios atunci…

— S-ar putea ca în afacerea asta să fie amestecat sir Williams, gândi Rocambole. Mai bine să tac şi să ascult.

Şi spuse aşa în trecere:

— În caz că i-aţi vorbit, domnule, este cu totul altceva, în cazul acesta îmi retrag afirmaţia.

— Ba chiar am fost invitat la primul ei bal de iarnă, adăugă baronul. Se va dansa la ea miercurea viitoare.

— Asta e foarte original… se murmură.

— S-ar putea, dar este un lucru adevărat, real şi de necontestat.

— Dar de unde a apărut?

— Nu se ştie.

— E bogată?

— Va fi.

— Cum aşa? se auziră strigăte din toate părţile.

— Iată-l pe tânărul meu prieten – spuse baronul arătându-l cu degetul pe boierul rus – care se va ocupa de viitorul ei.

Toată lumea îl salută pe tânărul rus.

— Domnilor, spuse el cu o modestie pe care cei 20 de ani ai săi nu o justificau, nu este încă nimic hotărât în această privinţă.

— Cu atât mai bine, spuse o voce.

— De ce cu atât mai bine?

Şi cel care puse întrebarea se întoarse către noul său interlocutor.

Acesta nu era altul decât domnul Oscar de Verny, sau mai bine zis Chérubin.

— Ei doamne! spuse baronul râzând, domnul de Verny are cumva obiecţiuni?

— Domnule, răspunse cu răceală Chérubin, dacă îmi veţi permite, îmi voi prezenta arborele genealogic înainte de a discuta mai departe.

— Nu înţeleg unde vreţi să ajungeţi.

— Aşteptaţi şi veţi vedea.

Şi Chérubin luă aspectul unui povestitor, spre marea surprindere a lui Rocambole, care nu se aştepta deloc la acest incident.

— Să auzim genealogia, se strigă din toate părţile.

— Domnilor, reluă Chérubin, tenul meu, ochii, părul meu, toate la un loc vă pot spune că nu sunt de origine franceză, deşi port acest nume.

— Sunteţi italian?

— Nu, sunt creol.

— Nu înţeleg.

— Creol din America de Sud, deci creol de rasă spaniolă.

— Şi al cui descendent sunteţi?

— Al lui Don Juan.

Chérubin pronunţă acest nume faimos cu un calm perfect.

Totuşi toată lumea începu să râdă.

— Probabil că glumeşti, spuse cineva.

— S-ar putea.

— Atunci pentru ce afişaţi această genealogie?

— Foarte simplu. Ceea ce am spus vrea să însemne că eu fac din seducerea femeilor o meserie.

— Bravo, se auziră mai multe voci.

— Există trei femei, urmă Chérubin, care aş fi vrut să mă iubească.

— Care este prima?

— Cleopatra, regina Egiptului.

Un râs nebun cuprinse toată asistenţa.

— Şi a doua?

— Frumoasa împărătească Teodora.

— Şi acum să auzim cine este a treia.

— Baccarat.

Chérubin îşi păstră seriozitatea în mijlocul acestor bărbaţi care râdeau în hohote.

— Am putea şti pentru ce? întrebă cineva.

— Pentru că niciuna din aceste trei pe care le-am amintit, nu aveau suflet. Îmi este imposibil să dovedesc că aş fi reuşit cu primele două, deoarece ele au reuşit să pună între mine şi ele pulberea secolelor.

— Argumentul este suficient.

— Dar pentru că a treia a înviat, voi încerca aventura.

— Şi veţi reuşi?

— Cu siguranţă.

— Scumpul meu domn, spuse baronul de Manérve, devenind la rândul său tot atât de serios ca şi Chérubin, vă pierdeţi timpul; Baccarat nu iubeşte decât aurul. Puteţi să surâdeţi cu orgoliu, puteţi să aruncaţi priviri fascinante, puteţi să vă reamintiţi succesele dumneavoastră trecute, dar în acest domeniu nu veţi reuşi, pentru că în această luptă şi un rege îşi pierde drepturile.

— Şi totuşi eu voi avea succes.

— Domnule, spuse tânărul rus, lezat de atitudinea lui Chérubin şi simţind caracterul irascibil al strămoşilor săi cerându-şi drepturile, îmi permiteţi să spun şi eu un cuvânt?

— Chiar mai multe, domnule conte.

— Nu, îmi ajunge unul singur.

— Poftiţi, vă ascult.

— Credeţi că o veţi cuceri pe Baccarat?

— Sunt convins, spuse Chérubin.

— Sunteţi bogat?

— Nu. Abia dacă am 30.000 de livre rentă.

— Eu cred că am douăzeci de milioane, sau chiar mai mult.

— Ei bine?

— Ei bine, şi eu mi-am propus s-o cuceresc pe Baccarat.

— Ca şi mine!

— Vreţi să ţineţi un pariu?

— Fără îndoială.

— Atunci, ascultaţi-mă. Socotim cincisprezece zile de-acum încolo. E suficient?

— Mai mult decât suficient.

— Foarte bine. Dacă în 15 zile Baccarat vă iubeşte, vă voi da aici, la aceeaşi oră, în prezenţa acestor domni, 500.000 de franci.

— Perfect. Accept.

— Dar dacă pierde pariul? se auzi o voce.

— Iată, spuse tânărul rus, cu-n teribil sânge rece, dacă domnul de Verny pierde pariul şi dacă în 15 zile nu va fi iubit de Baccarat, cum el nu este bogat şi eu sunt prea corect pentru a-i pretinde 500.000 de franci, îi voi zbura creierii…

Un murmur trecu printre cei prezenţi.

Tânărul conte rus avea 20 de ani, era aproape imberb şi nu arăta nici măcar aceşti 20 de ani. Dar în vocea lui era atâta calm, în privirea lui atâta siguranţă; se ghicea în toată atitudinea lui asemenea hotărâre, încât jucătorii înţeleseră că în pariul pe care îl propunea, totul era foarte serios.

— Ei bine, domnule, spuse el lui Chérubin, ce părere aveţi?

— Propunerea dumneavoastră este foarte gravă şi trebuie să reflectez.

— Reflectaţi…

— Gravă şi imposibilă de acceptat, observă baronul de Manérve.

— Pentru ce?

— Pentru că, spuse baronul, suntem în Franţa, scumpul meu conte, adică într-o ţară unde nu ai dreptul să vinzi sau să cumperi nici viaţa ta, nici a altora. Domnul Oscar de Verny ar putea consimţi să te lase să-i zbori creierii, dar legea franceză nu va consimţi şi te va pedepsi ca atare.

— Am prevăzut şi acest caz, spuse cu răceală contele.

— Cum aşa?

— Fără îndoială că voi eluda legea.

— Cum?

— Foarte simplu.

Se auziră din nou murmure în asistenţă.

— Domnilor, reluă tânărul, toţi cei de faţă suntem oameni de onoare şi în consecinţă incapabili de a ne călca cuvântul dat.

— Bineînţeles, strigară toţi.

— Deci, dacă domnul de Verny va accepta pariul meu, iată ce mă gândesc să facem, în cazul în care se va recunoaşte învins.

Un freamăt trecu printre cei prezenţi.

— Domnul de Verny, urmă contele, este un om de onoare incapabil să trişeze în caz că-l voi învinge.

— Fără îndoială, spuse Chérubin.

— În consecinţă, dacă va pierde, îmi va căuta ceartă, ne vom bate cu pistoalele la 10 paşi, dar una singură din arme va fi încărcată – a mea. Fiţi liniştiţi domnilor, continuă tânărul rus cu un aer care miră pe jucători, trag excelent cu pistolul, îmi voi înfige glontele între ochi şi-l voi ucide fără să-l desfigurez.

O tăcere de moarte acoperi ultimele cuvinte.

— Dacă vom ajunge la această situaţie, continuă contele, contez pe discreţia dumneavoastră, domnilor.

— Acest pariu este imposibil! se auziră mai multe voci în fumoar.

— Atunci, spuse contele, domnul de Verny ne va face plăcerea să renunţe la proiectele sale.

— Nici gând, spuse Chérubin.

— Sau, putem găsi şi o altă soluţie. Ne putem bate în duel mâine dimineaţă; caz în care probabil că-l voi ucide. Şi remarcaţi, domnilor, că în felul ăsta el va renunţa la şansa de a câştiga 500.000 de franci şi va muri cu reputaţia unui fanfaron.

Aceste cuvinte atinseră în plin orgoliul lui Chérubin.

— Domnule conte, spuse el, accept pariul dumneavoastră.

Un murmur de admiraţie parcurse încăperea.

— E o nebunie! strigă cineva.

— Reflectaţi bine, domnule, spuse pentru ultima oară tânărul rus.

— Am reflectat.

— Deci, acceptaţi?

— Accept.

— Domnule, spuse Rocambole. Domnul Oscar de Verny uită că şi-a luat un angajament. Fiţi amabil şi nu ţineţi cont de acceptarea lui, înainte ca să-i spun câteva cuvinte între patru ochi.

Această neaşteptată intervenţie a lui Rocambole provocă celor de faţă o totală nedumerire.

— Sunt de acord, domnule, spuse contele.

Elegantul domn de Cambolh îl luă de braţ pe Chérubin şi-l scoase afară din fumoar, spunând:

— Scuzaţi-mă, domnilor, vom reveni imediat…

Îl conduse pe Chérubin la extremitatea opusă a marelui salon, gol la acea oră, şi se aşezară lângă o fereastră, stând de vorbă.

— Scumpul meu prieten, spuse el atunci, eşti un mare prost.

— Găseşti?

— Ar trebui să-ţi spun că eşti un nătărău…

— Nu-i chiar aşa o prostie să-ţi joci viaţa contra a 500.000 de franci, când eşti aproape sigur…

— Totdeauna este o prostie să rişti un lucru care nu-ţi aparţine.

— Cum, viaţa mea nu-mi aparţine?

— Nu, răspunse rece Rocambole.

— Şi cui îi aparţine, mă rog?

— Nouă.

Şi prin felul cum pronunţă acest cuvânt, îi sublime gravitatea.

— Ce importanţă are?

— Vreau să spun că dacă şeful nu-ţi permite, spuse vicontele, nu vei ţine acest pariu.

— Şi dacă refuză… şi eu nu-l voi asculta?

— Nu va fi contele cel care te va ucide, spuse Rocambole.

— Dar cine?

— Nu ştiu, dar ai să fii mort chiar mâine la această oră. Cum? De mâna cui? Cu ce armă? Nu ştiu… dar sunt convins că aşa va fi.

— Mă voi supune, murmură Chérubin, şi voi aştepta ordinul şefului.

— Atunci hai cu mine.

Rocambole se reîntoarse cu domnul de Verny în fumoar.

— Domnule conte, se adresă el seniorului rus, domnul de Verny a hotărât să asculte sfaturile pe care i le-am dat.

— Aha, spuse rusul cu-n surâs batjocoritor, refuză?

— Nu.

— Deci acceptă?

— Nu acum.

— Asta înseamnă că cere un timp pentru a reflecta?

— Exact până mâine la aceeaşi oră. Asta-i tot!

— Aş fi de acord, spuse contele, dar cu o condiţie.

— Vorbiţi, domnule.

— Ca eu să am voie să-i fac curte lui Baccarat chiar în această seară, dacă-mi convine.

— Puteţi face ce doriţi.

— Atunci, domnule, spuse contele, pe mâine.

El îl luă pe domnul de Manérve de braţ, salută şi ieşi.

Câteva minute mai târziu, Rocambole şi Chérubin părăseau de asemenea clubul şi coborau pe jos către bulevard.

— Scumpul meu amic, spuse pretinsul viconte, strângându-i mâna lui Chérubin, vino mâine să facem un tur în Bois de Boulogne.

— La ce oră?

— Către prânz.

— Vei avea un răspuns?

— Bineînţeles; cu atât mai mult cu cât voi avea probabil noi instrucţiuni să-ţi dau în ce o priveşte pe marchiză.

— Nu cu privire la marchiză aş vrea să-mi ţin pariul. Sunt convins că marchiza mă iubeşte, dar mi-e frică, că nu mi-o va mărturisi niciodată. Această femeie este un înger!

— Tocmai de aceea, spuse Rocambole, te-ai purtat cam uşuratic combinând încă o afacere.

El îl părăsi pe Chérubin cuceritorul, şi ajunse pe jos în casa sa din foburgul Saint-Honoré, unde îl aştepta sir Williams tolănit într-un fotoliu şi cu un trabuc în gură.

— Unchiule! strigă Rocambole intrând, ce bine îmi pare că te găsesc!

— Ai nevoie de mine?

— Am veşti noi să-ţi dau.

— Vorbeşte, nepoate.

— În primul rând, spuse Rocambole, se pare că Baccarat s-a răspopit pentru totdeauna.

— Asta ştiu. Altceva?

— O ştii şi pe asta?

— Ştiu tot. Mai departe.

— Mai departe: domnul Chérubin s-a apucat să facă un pariu foarte curios.

— Despre ce-i vorba?

Rocambole povesti cu exactitate scena la care fusese martor la club, descrisă de noi mai sus.

Sir Williams îl ascultă fără să-l întrerupă, apoi se gândi un timp îndelungat.

— În sfârşit, spuse el, nu văd nici un inconvenient ca să accepte pariul.

— Chiar niciunul?

— Nu, şi iată de ce. Când tu ai venit aici tocmai mă gândeam prin ce mijloc să scap de Baccarat, care mă jenează. S-ar putea ca să fi găsit acest mijloc…

Sir Williams socoti inutil ca să explice mai exact planurile sale şi îi dictă lui Rocambole o scrisoare pentru Chérubin: „Scumpul meu prieten, Poţi ţine pariul; ţi-a fost permis. Vino totuşi la întâlnirea pe care ţi-am dat-o. Avem de discutat lucruri care nu suferă întârziere.

Al tău, Cambolh”

— Micuţa mea Baccarat, gândi sir Williams, trebuie totuşi să ştiu ce se întâmplă cu tine şi să ştiu la ce să mă aştept.

Capitolul XLVIII.

În aceeaşi zi, către orele 10 seara, Baccarat era singură în strada Moncey – dacă nu o punem la socoteală şi pe mica evreică, care dormea liniştită pe un divan în budoar.

Nici doamna de Saint-Alphonse, nici contele rus, nici domnul de Manérve, nici toţi acei tineri nebuni, care cu câteva ore mai înainte aplaudau intrarea în viaţa mondenă a celebrei curtezane, n-ar fi recunoscut-o. Baccarat nu mai era Baccarat. Nu mai era acea femeie superbă, cu privirea îndrăzneaţă, ale cărei hohote de râs batjocoritor păreau să transforme înşelăciunea într-o meserie; nu mai era păcătoasa plină de îndrăzneală şi de cinism.

Era din nou doamna Charmet, femeia sărmană aplecată sub greutatea remuşcărilor şi a pocăinţei, umila penitentă ai cărei ochi erau fără încetare îndreptaţi către cer, sora de caritate care-şi petrecuse lungi nopţi de iarnă la căpătâiul

muribunzilor. Cu toarte acestea, purta încă strălucitoarea toaletă din cursul zilei, nu-şi acoperise încă umerii, nu încercase să ascundă, ca altă dată, frumosu-i păr sau să-şi ascundă talia sub pliurile largi ale unei rochii aproape monahale; dar ochii ei plini de lacrimi, atitudinea ei gârbovită erau martorele durerii ei.

— Dumnezeule, murmură ea strângându-şi mâinile, Dumnezeule, iartă-mă şi dă-mi puterea să duc acest oribil joc până la capăt fără să tremur, fără să-mi arăt slăbiciunea. Trebuie să-l salvez!

Soneria arătă c-a venit un vizitator. Puţin după aceea un valet se afla în pragul budoarului ţinând în mână o scrisoare. Era valetul doamnei de Saint-Alphonse.

Doamna de Saint-Alphonse îi scria lui Baccarat: „Iubită prietenă, Pregăteşte-te repede… tinerelul rus vă veni la tine; este îndrăgostit nebuneşte de tine şi dragostea lui este dublată de o mare vanitate. A făcut nu ştiu ce pariu la club şi te previn că va încerca chiar astă-seară să intre la tine în casă. Am pretins în prezenţa lui că eşti o femeie excesiv de romantică, am susţinut chiar că ai fi în stare de cele mai mari nebunii pentru omul care ar încălca codul penal, numai din dorinţa de a-ţi place.

Aşa că, scumpa mea, aşteaptă-te la orice.

Saint-Alphonse”.

Această scrisoare pe care Baccarat o apropie de flacăra lumânării, lăsând-o să ardă încet, avu darul să-i redea tinerei femei întreaga energie:

— Să fim gata, gândi ea, poate că această sonerie este a marelui regizor; cortina se ridică, se intră în scenă… să ne jucăm rolul…

Aruncă zece franci valetului.

— E-n regulă, poţi pleca, spuse ea.

Valetul salută şi plecă.

Baccarat îşi sună camerista:

— Dezbracă-mă, spuse ea.

Cinci minute fură suficiente pentru Baccarat ca să-şi înlocuiască toaleta de zi printr-o toaletă de noapte. Îşi prinse părul cu o eşarfă mare, albastră, îmbrăcă un capot, îşi puse nişte papuci de şaten cu tocuri roşii şi alergă să se instaleze la parterul casei.

Exista aici o cameră de lucru, ale cărei ferestre dădeau în curte. Era o cameră mică, tapetată în stofă orientală, plină de cărţi şi de jurnale, mobilată foarte simplu cu un divan şi fotolii acoperite cu o stofă asemănătoare tapetului şi perdelelor.

Baccarat trimise la culcare camerista şi rămase singură. Stătea culcată pe divan, aproape de foc cu o carte în mână. Se gândise că în cazul în care tânărul rus va intra în casă, el o va face precis cu ajutorul unei scări aplicate pe zidul exterior, ceea ce îi va permite să pătrundă în grădină. Or, ceea ce Baccarat voia înainte de toate, era de a evita zgomotul, scandalul. Tocmai din această cauză coborâse la parter, în acea cameră cu fereastra luminată, care ar fi atras de la început atenţia smintitului tânăr.

Exact ceea ce prevăzuse Baccarat se şi întâmplă. Ea citea în camera de lucru cam de un sfert de oră, când un zgomot uşor se auzi în grădină: ceva care putea fi luat drept căderea unul obiect. Apoi se auziră paşi scârţâind pe nisipul aleii, paşi care se opriră sub fereastră. Baccarat, până atunci nemişcată, întoarse capul, i se păru că vede o umbră desenându-se în exterior şi lăsă să-i scape un mic strigăt de spaimă, minunat jucat.

Se auziră două mici lovituri în geam. Baccarat îşi aruncă cartea, se ridică, merse la fereastră şi o deschise.

Era, bineînţeles, tânărul rus. Baccarat îl privi liniştită pe tânărul bărbat. Acesta, neaşteptându-se la calmul pe care ea îl afişa, se zăpăci şi se opri.

— Intraţi, domnule conte, intraţi. Din moment ce aţi îndrăznit să escaladaţi zidul, nu văd de ce nu aţi îndrăzni până la capăt, intrând pe fereastră.

Şi Baccarat făcu doi paşi înapoi pentru a-i permite tânărului conte să escaladeze fereastra.

Contele roşi şi se bâlbâi cu naivitatea celor douăzeci de ani. Totuşi, cum în vocea tinerei femei nu sesiză nici iritare, nici batjocură, se decise şi sări în camera de lucru.

Baccarat închise fereastra, trase perdeaua şi apoi îi indică un scaun vizitatorului nocturn.

Apoi îşi reluă poziţia dinainte, stând pe divan nonşalantă şi graţioasă.

— Domnule conte, îi spuse ea, ştiu care este scopul vizitei dumneavoastră şi de ce v-aţi expus rigorilor codului penal.

— Doamnă…

— Încetaţi cu scuzele, fiţi amabil şi ascultaţi-mă! M-aţi văzut astăzi pentru prima dată, vi s-a povestit despre celebritatea mea de altădată, despre lipsa mea de suflet proverbială şi sunt convinsă că acest Manérve v-a povestit despre absenţa mea în aceşti patru ani. O poveste foarte romantică…

— Dar… doamnă…

— Fiţi amabil, domnule, şi ascultaţi-mă până la capăt.

Contele făcu un gest de supunere şi tăcu:

— Domnule, urmă Baccarat, aveţi douăzeci de ani. Nu-i aşa?

— Da, doamnă.

— Tocmai vârsta avânturilor cavalereşti şi a viselor dificile, învinse eroic.

— Posibil.

Prinţul rus avu un surâs mândru.

— Eu, spuse Baccarat, am acum 27 de ani şi am trăit intens, ceea ce înseamnă că sunt destul de bătrână şi am citit în întregime această carte dezolantă a vieţii pe care dumneavoastră abia aţi deschis-o la primele pagini. Acest trist privilegiu îmi dă dreptul de a vă vorbi cu oarecare autoritate. Cred că sunteţi de acord.

Contele se înclină.

— Or, reluă Baccarat, dacă până ieri nu vă cunoşteam nici numele, ştiu astăzi – sau cel puţin ghicesc – întregul dumneavoastră sistem de viaţă, şi chiar gândurile dumneavoastră cele mai ascunse.

Tinerelul avu un surâs neîncrezător.

— Ascultaţi-mă, deci, spuse ea, veţi aprecia singur.

Şi continuă:

— Aveţi douăzeci de ani, aparţineţi unei naţiuni aventuroase şi cuceritoare, care nu se îndoieşte de nimic. V-aţi spus astăzi, arătându-mă cu degetul: „Iată o femeie care nu crede în nimic, care nu iubeşte nimic, ale cărei mâini au distrus averi regale. Am 20 de ani, sunt fabulos de bogat şi vreau să fiu iubit de această femeie”. E adevărat?

Contele se înclină.

— E adevărat, spuse el.

— Domnule, spuse Baccarat, vă jur că v-aţi înşelat.

— O! spuse contele.

— Nu pot să vă iubesc şi nici măcar nu pot să vă ruinez.

Ea spuse aceste cuvinte cu răceală, cu accentul unei hotărâri de nezdruncinat.

— Iată, spuse ea, priviţi-mă bine. Nu surâd, nu am privirea îndrăzneaţă şi aprinsă a unei curtezane… priviţi…

El o privi şi fu izbit de demnitatea tristă, care acoperea acest frumos chip.

— Vă rog să mă iertaţi, se bâlbâi el, deoarece vă iubesc…

Ea îi aruncă un surâs, ca al unei mame.

— Copil ce sunteţi, îi spuse ea, aveţi 20 de ani… la vârsta dumneavoastră există în adâncul inimii atâta nobleţe, izbucnind la suprafaţă prin simplul contact cu un cuvânt generos. Priviţi-mă bine; sunt o femeie sărmană, distrusă, care joacă poate un rol mai presus decât forţele ei. O femeie care are poate mai multă valoare astăzi decât celebritatea ei de altădată şi care vă cere în mod cinstit, apelând la gentilomul din dumneavoastră, la puritatea copilărească din dumneavoastră, să aveţi milă de o biată femeie, îmbătrânită de suflu distructiv al pasiunilor…

Accentul lui Baccarat era emoţionant.

Contele observă o lacrimă strălucind în ochii ei şi acest tânăr care nu era prea departe de timpul în care-şi punea capul lui blond pe genunchii mamei, acest tânăr înţelese că Baccarat nu era deloc acea femeie fără suflet, abominabila creatură de care i se vorbise şi ghici în biata femeie o imensă durere ascunsă, o durere fără nume, disimulată în mijlocul acestui lux orbitor şi cochet.

— Aveţi dreptul, doamnă, îi spuse el, de a mă numi copil. Da. Sunt într-adevăr un copil, un copil dacă pocăirea mea…

— Domnule conte, spuse Baccarat, întrerupându-l cu-n gest plin de demnitate, vreţi să-mi faceţi un jurământ?

— Desigur! Spuneţi!

— Juraţi-mi pe cuvântul dumneavoastră de gentilom, pe cea a nobilei naţiuni al cărei fiu sunteţi, că tot ce am vorbit între noi în această noapte va fi solemn înmormântat în adâncul inimii dumneavoastră, aşa cum un secret este înmormântat în adâncul unui mormânt.

— Jur pe legea mea de gentilom, răspunse contele cu o voce calmă, cu o privire strălucind de sinceritate şi fidelitate.

Un moment de tăcere urmă jurământului. Baccarat îl privi cu atenţie, ca şi cum ar fi ezitat încă, cu tot jurământul solemn, apoi spuse:

— Domnule, tinereţea valorează mai mult decât vârsta coaptă; ea mai are instincte generoase şi păstrează încrederea în jurământ; trebuie să vă spun că mă voi încrede în dumneavoastră – deşi îmi eraţi necunoscut până azi dimineaţă – mai degrabă decât în jurământul unul om adult, care mi-ar fi prieten de zece ani.

— Vă mulţumesc, doamnă, răspunse contele cu emoţie; fiţi sigură că încrederea dumneavoastră nu va fi înşelată.

— Ascultaţi, reluă Baccarat. În viaţa mea există un mister, un secret care nu-mi aparţine. Acest mister este de nepătruns… secretul nu-l pot divulga nimănui, nici măcar dumneavoastră, adăugă ea cu un surâs, şi totuşi ceva îmi

spune că aveţi o inimă nobilă, o fidelitate naturală şi că îmi veţi deveni într-adevăr prieten.

— Sunt de pe acum, doamnă, spuse contele avântat.

— Vom vedea, spuse Baccarat, căci probabil vă voi cere un mare sacrificiu.

Şi ea adăugă:

— Nu este deloc vorba despre averea dumneavoastră… Vi s-a spus cu siguranţă că Baccarat a fost una din acele creaturi care nu iubea decât aurul, nu tresărea decât la zgomotul pe care acesta îl provoca şi că-n locul inimii are o piatră.

— E adevărat – bâlbâi contele puţin încurcat.

— În ceea ce priveşte trecutul, vi s-a spus adevărul, spuse ea cu umilinţă. Eram exact acea creatură care v-a fost descrisă. Dar de-atunci s-au scurs patru ani, timp în care am suferit şi m-am pocăit… Femeia pe care o aveţi în faţa dumneavoastră acum, nu mai poate nici să iubească, nici să ruineze pe nimeni; şi dacă ar putea iubi încă o dată, ar dori să trăiască prin munca ei pentru a-şi purifica inima. Vedeţi deci că nu vă voi ruina.

— Ah! doamnă, nu e cazul să ne coborâm la asemenea amănunt, strigă contele, antrenat într-una din acele generoase elanuri pe care numai tinereţea le posedă; spuneţi-mi în ce fel vă pot ajuta. Viaţa mea vă aparţine.

— Cerul să mă apere de a face o astfel de greşeală. Vă voi cere mult mai puţin.

Baccarat se întoarse pe jumătate şi luă poziţia cea mai seducătoare.

— V-aţi spus astăzi, când v-am fost arătată cu degetul:

— Iată o femeie la modă şi care va deveni amanta mea. Mă va costa probabil mulţi bani, dar sunt destul de bogat…”

Contele vru să protesteze, dar ea îl opri cu-n singur gest.

— Ei bine, reluă ea, prietenii dumneavoastră şi chiar dumneavoastră v-aţi înşelat. Eu nu pot să vă iubesc şi mai ales nu mă pot lăsa iubită de dumneavoastră.

— De ce?

— Acesta este secretul meu.

— Dar, doamnă…

— Da! Ştiu ce-o să-mi spuneţi. Un bărbat galant protestează întotdeauna împotriva unei voinţe atât de clar exprimate ca a mea. Dar resemnaţi-vă, scumpul meu, continuă Baccarat, nu pot să fac nimic pentru dumneavoastră…

Şi cum el păli, iar obrazul său trăda o emoţie puternică, adăugă:

— Ascultaţi; poate veţi deveni mai înţelept când veţi afla ce aştept de la dumneavoastră. Vreţi să fiţi câteva secunde serios?

— Vă îndoiţi?

— Îmi veţi da ascultare dacă va fi nevoie?

— Aş face orice.

— Ei bine, în ochii lumii, ai prietenilor dumneavoastră, ai cunoscuţilor, în ochii întregului univers ne vom preface că ne iubim şi dumneavoastră veţi fi stăpân aici.

Contele avu un gest de surpriză.

Baccarat surâse.

— Exact aici acţionează secretul meu, acest secret de nepătruns pe care nu pot să-l încredinţez nimănui. Da, prietene, nu pot, nu vreau şi nu trebuie să vă iubesc. Trebuie să rămân o femeie cinstită, o femeie care nu are altă dragoste decât aceea pentru Dumnezeu şi care-şi petrece nopţile plângând şi rugându-se, dar care ziua va etala nişte toalete extraordinare şi un surâs care va insulta toate privirile. Pentru ce? Nu mă întrebaţi, dar credeţi-mă că dacă vreodată voi putea încredinţa secretul meu cuiva, o voi face în faţa dumneavoastră.

Contele rămase stupefiat.

— Am cuvântul dumneavoastră de onoare că totul rămâne numai între noi doi, continuă ea; în consecinţă, vă las să alegeţi; sau să fiţi în ochii lumii amantul meu, iar eu să par creatura care-şi va afişa luxul, poziţia, datorită averii dumneavoastră şi la uşa mea va staţiona în mod vizibil în

fiecare seară trăsura dumneavoastră; de aici veţi fi văzut ieşind în fiecare dimineaţă, sau…

Contele avea impresia că visează, atât de inexplicabile i se păreau cuvintele lui Baccarat.

— Ştiu că acest lucru vi se pare extraordinar. Fără îndoială n-aţi mai auzit despre o femeie care vrea să fie compromisă, dar să rămână în acelaşi timp virtuoasă, când există atâtea altele care din contra îşi ascund comportarea lor sub aparenţa virtuţii… Ce vreţi, este vorba tot despre acelaşi secret al meu, pe care încă nu-l pot dezvălui nimănui.

Contele Artoff luă mâna lui Baccarat.

— Accept, spuse el, şi voi asculta orbeşte, căci în privirea dumneavoastră, în vocea dumneavoastră emoţionată, am ghicit o imensă durere. Doamnă, aveţi dreptate să aveţi încredere în mine şi încrederea dumneavoastră nu va fi niciodată înşelată. S-ar putea să par încă un copil, cum mi-aţi spus, dar la nevoie voi şti să devin bărbat şi voi fi demn de prietenia dumneavoastră. Şi apoi, cine ştie, murmură el, cu un glas coborât, poate că într-o zi…

Ea ridică capul cu tristeţe:

— Sărman copil, spuse ea, am păstrat aparenţa tinereţii şi sunt încă frumoasă, dar în realitate dacă considerăm cât am suferit în viaţă, inima mea are 100 de ani şi ar trebui să arăt bătrână, uzată, aproape moartă, iar morţii nu pot să mai iubească. Fiţi prietenul meu, dar nu mă întrebaţi nimic în plus. Pentru salvarea aparenţelor va fi necesar de-acum încolo să ne tutuim.

Baccarat pronunţă aceste cuvinte cu o demnitate tristă şi majestuoasă care nu putea fi trucată. Această femeie acoperită de dispreţul public, apăru contelui ca o victimă resemnată, ca un înger necunoscut altora. Contele îndoi un genunchi înaintea ei, îi luă în tăcere mâna şi o sărută cu respect.

Atunci Baccarat se aplecă asupra acestei frunţi mari şi tinere şi o sărută.

— Îţi mulţumesc, murmură ea, eşti un adevărat gentilom şi dacă am avut vreodată un acces de orgoliu, este chiar în momentul ăsta, fiindcă îmi dau seama că mă crezi.

Contele se ridică.

— Acum, prietena mea, spuse el, priveşte-mă ca pe sclavul tău, ca pe un bărbat care va accepta să fie omorât numai la un semn dar care va asculta orice îi vei ordona.

Baccarat îi aruncă un surâs melancolic, spunându-i:

— Aşteaptă-mă un moment aici.

Ea îl lăsă singur, urcă la primul etaj, petrecu câteva secunde în budoar şi reveni, ţinând în mână o mică hârtie.

Capitolul XLIX.

Baccarat îi arătă hârtia contelui Artoff.

— Iată, spuse ea, ai aici un bon de 100.000 de franci achitabili de bancherul meu.

— Ce să fac cu ei? întrebă contele surprins.

— Pentru acoperirea cheltuielilor pe care le vei avea, răspunse ea.

— Nu înţeleg.

— Şi totuşi este foarte uşor de înţeles.

Contele o privi cu un aer mirat.

— Pentru că am hotărât că vei trece în ochii lumii drept amantul meu spuse ea, te voi ruina un pic ca să pară totul mai adevărat, dar cheltuielile le voi suporta eu.

— E o glumă?

— Din contra. Ia aceşti 100.000 de franci pentru început.

— Şi apoi?

— Îmi vei trimite o pereche de cai pe care îi vei cumpăra în prezenţa prietenilor tăi. Mâine le vei cere avizul asupra unei brăţări, asupra unui colier şi a altor nimicuri pe care apoi le voi purta în aceeaşi seară… Şi dacă aceşti 100.000 de franci vor dura două luni, să ştii că vor dura mult.

— Dar doamnă, strigă contele consternat, uiţi că sunt prietenul dumitale?

— Dimpotrivă!

— Şi că am câteva milioane rentă?

— Nu uit nici asta.

— Dar nu pot lua aceşti bani. Ar fi o bucurie pentru mine să pot cheltui…

Ea îl opri cu un gest nobil:

— Uiţi că ne-am înţeles de la bun început să fim doar prieteni. Priveşte-mă bine, copile, crezi că sunt încă Baccarat?

— Nu, bineînţeles…

— Atunci? dacă sunt o altă femeie, o femeie care aşteaptă stimă din partea tuturor şi în mod special din partea ta, cum crezi c-aş putea accepta să primesc cadou măcar un ac?

— Ai dreptate, spuse el cu o sinceritate plină de nobleţe, iartă-mă…

Şi luă bonul de 100.000 de franci.

— Eşti încântător, îi spuse Baccarat, şi vreau să fiu în ochii lumii atât de bună şi de afectuoasă cu tine, încât să pari cel mai fericit om din lume şi să se poată spune că i-ai sucit capul lui Baccarat.

Aceste cuvinte îi amintiră tânărului rus pariul său, pariu pe care-l făcuse cu câteva ore înainte.

— Trebuie să-ţi fac o mărturisire şi să-mi cer iertare.

— Eşti iertat dinainte.

— Puţin mai devreme, la club, am jurat că vei fi a mea.

— Ei bine, spuse ea cu un surâs resemnat, ştii foarte bine că nu voi dezminţi acest lucru…

— Din nefericire nu e încă totul, e mai rău.

Contele povesti lui Baccarat foarte pe scurt, dar fără să uite nici un amănunt, scena ce avusese loc la club între domnul Oscar de Verny, adică Chérubin, şi el.

Baccarat ascultă totul fără cea mai mică emoţie; totuşi păli când se pronunţă numele lui Chérubin.

— Dumnezeule, spuse contele, remarcând tulburarea neaşteptată care o cuprinse pe Baccarat, îl cunoşti pe acest bărbat?

— Nu l-am văzut niciodată.

— Atunci de ce ai pălit…?

— Ah! spuse Baccarat cu o voce voalată, încep să cred că providenţa însăşi te-a adus aici.

Mirarea sărmanului ajunse la culme.

— Vei ţine acest pariu, continuă Baccarat, e clar? vei ţine pariul.

— Dar, continuă contele Artoff, dacă-l ţin, îl voi câştiga, căci ştiu foarte bine acum că acest om nu va putea să te seducă.

Ea avu un surâs superb.

— Eu cred că s-a lăudat, spuse ea.

— Bine, dar atunci dacă eu ţin pariul… şi dacă îl pierde… îl voi ucide…

Contele spuse aceste cuvinte cu o oarecare emoţie.

— Ei bine, răspunse Baccarat cu o voce solemnă şi gravă, ca un judecător care pronunţă o sentinţă, cine-ţi spune că acest om n-a meritat soarta care-l aşteaptă?

Fără să vrea, contele tremură cu întreaga-i fiinţă.

Exista în accentul, în gestul, în toată atitudinea lui Baccarat ceva teribil de misterios, care dădea acestei femei aparenţa unei solii a destinului.

— Şi acum, reluă Baccarat calmă, gândeşte-te că e miezul nopţii prietene, că această stradă pe care locuiesc este pustie şi că poţi să pleci aşa cum ai venit. La revedere, pe mâine.

— Pe mâine!

Ea îi întinse o mână prietenească şi-l conduse pe tânărul conte până la poarta grădinii pe care o deschisese chiar ea.

— Vino mâine dimineaţă să luăm micul dejun spuse ea; şi vino cu trăsura ta şi las-o în faţa porţii. La revedere!

— Stranie femeie, murmură contele Artoff pierind. Am intrat la ea ca un nebun care caută o aventură şi am ieşit ca un prieten devotat, gata să mă las ucis pentru ea. Oare o iubesc…?

După ce contele plecă, Baccarat urcă în budoar.

Domnul Oscar de Verny, adică Chérubin, ajunsese acasă în strada Pépinière, părăsindu-l pe Rocambole pe bulevard.

Mergea cu paşi mici, fumându-şi trabucul şi gândindu-se la tot ce se întâmplase.

— E clar, murmură el, am jucat prea tare; dacă n-o voi face pe Baccarat să mă iubească, acest diavol rus mă va ucide, dar este la fel de clar că dacă reuşesc să câştig pariul, voi avea 500.000 de franci în mână, eu care până acum n-am avut decât datorii.

Dar această perspectivă surâzătoare fu umbrită de un alt gând:

— Dar dacă şeful nu mă va lăsa să fac acest pariu?

Chérubin aruncă ţigara cu o mişcare de ură şi îşi înăbuşi o înjurătură:

— Pe cuvânt de onoare, îşi spuse el, am intrat cam cu uşurinţă în această asociaţie a „Valeţilor de Cupă”! E adevărat că eram la capătul resurselor, dar asta nu este un motiv să le fiu fidel, dacă ei mă împiedică să-mi aranjez propriile mele afaceri…

Vorbind singur, Chérubin ajunse acasă, dădu drumul valetului să se culce şi în loc să-l imite, deschise fereastra micului salon care dădea în grădină, de unde se vedea printre copaci locuinţa doamnei Malassis. Clădirea se afla în umbră şi nu se vedea nici o fereastră luminată. Sau nu era nimeni înăuntru, sau se culcase toată lumea.

Chérubin rămase la fereastră cu toată răcoarea nopţii şi fredonă o arie din operă. Avu chiar grijă de a aşeza o lampă pe o măsuţă, chiar în apropierea ferestrei. Era fără îndoială un semnal, căci aproape imediat întunericul din grădină fu traversat de o rază de lumină, care apăru pe neaşteptate din direcţia clădirii, unde se deschisese şi o fereastră.

Chérubin coborî scara cu paşi de felină, traversă grădina în linişte, ca o fantomă, se opri un moment în umbra unui copac, apoi îşi reluă drumul către uşa clădirii.

Ai fi spus că mergea la o întâlnire de dragoste şi totuşi nu era aşa: domnul Oscar de Verny mergea să discute

despre afaceri.

Uşa clădirii se deschise fără zgomot şi Chérubin intră. Vestibulul era în întuneric, dar o mână îl apucă pe tânăr şi-l trase cu blândeţe.

Această mână era delicată, fragilă: mână de femeie.

În acelaşi timp o voce murmură la urechea lui Chérubin:

— Vino… Vezi că este o scară… urmează-mă.

Chérubin se lăsă condus, urcă scara, ajunse la primul etaj, traversă un coridor la capătul căruia misteriosul său ghid deschise o uşă… Această uşă deschizându-se, lăsă să se întrevadă – graţie luminii tremurătoare a focului care era pe stinse – camera de culcare a doamnei Malassis. Chiar văduva venise să-l caute la intrarea în clădire. Fără îndoială ea voia ca întrevederea cu Chérubin să fie păstrată în cel mai adânc secret, căci închise cu prudenţă uşa, îi arătă vizitatorului nocturn un fotoliu aproape de foc şi nu găsi necesar să aprindă vreo lumânare.

— Scumpul meu domn de Verny, spuse ea aşezându-se, aţi comis o gravă imprudenţă.

— Care?

— Aţi ieşit prea devreme din casă.

— De ce?

— Pentru că în ochii marchizei ar fi trebuit să fiţi grav rănit. Simpatia pentru dumneavoastră ar fi crescut datorită pericolului în care vă aflaţi.

— Dar ea ştie că am ieşit?

— Da.

— Cum a aflat?

— Venind aici.

— A fost deci aici?

— Astă-seară.

— Doamnă, spuse Chérubin, să vorbim limpede. La ce oră a fost marchiza aici?

— La orele cinci după-masă.

— Cum a ştiut că am ieşit din casă?

— Foarte simplu. Când era aici, în acest fotoliu, am trimis camerista să afle noutăţi de la portăreasa dumitale.

— Ei şi?

— Portăreasa a răspuns că aţi ieşit împreună cu adversarul dumneavoastră, domnul viconte de Cambolh, care, din ziua duelului, vine în fiecare zi să vă vadă, că vă merge mult mai bine şi că păreaţi foarte satisfăcut în momentul în care coboraţi scara.

— Şi marchiza a auzit toate acestea?

— De la un capăt la altul.

— Asta e supărător!

— Marchiza era foarte palidă când a intrat camerista; se părea că-i este frică să nu audă o veste proastă; dar când a aflat adevărul, faţa i s-a înroşit dintr-o dată şi am văzut pe buzele ei un surâs plin de ironie.

Chérubin îşi muşcă buzele.

— În sfârşit, sper că nu e totul pierdut?

— Nu ştiu nimic. Marchiza este o stâncă a virtuţii şi dacă nu a slăbit în aceste opt zile este puţin probabil…

— Când va veni să vă vadă?

— Peste şapte sau opt zile.

— Cum? Mai devreme nu?

— Nu.

— Până acum a venit zilnic?

— Da. Aparent graţie bolii mele, dar în realitate pentru că vă credea foarte grav rănit. Azi a fost asigurată că nu aveţi nimic grav şi m-a găsit şi pe mine mult mai bine: „Scumpă prietenă, mi-a zis ea, te găsesc complet restabilită, să-mi permiţi să nu mai vin câteva zile. Am rămas în urmă cu o mulţime de treburi… toată săptămâna sunt ocupată”. Am înţeles foarte bine că marchiza vrea cu orice preţ să uite şi că nu va mai reveni… Acum ce-aţi vrea să fac?

— Nu ştiu, răspunse Chérubin, dar vă voi răspunde mâine.

— Mai bine să-mi puneţi un bilet în cutia poştală. De când sunteţi aici stau ca pe ace.

— De ce?

— Pentru că azi l-am văzut pe duce… poate că este gelos… şi fiindcă am o presimţire că va veni… Dacă va veni aş fi pierdută…

— Bine, spuse Chérubin, plec. Mâine veţi avea o ştire de la mine.

Văduva îl reconduse pe domnul Oscar de Verny cu aceleaşi precauţii şi închise cu grijă uşa casei.

Chérubin se întoarse acasă, se aşează în pat gânditor; se credea mult mai aproape de scopul propus de a cuceri pe doamna Van-Hop. Dar acum era evident că – dacă după cum spunea chiar doamna Malassis, marchiza îl iubise de la început – imaginea lui pierduse mult din poezia ei, din moment ce făcuse atâta zgomot pentru o biată zgârietură. Într-adevăr, un Chérubin rănit grav, un Chérubin murind, dar fericit că moare, fiindcă dragostea lui rămânea fără speranţă, era mult mai interesant pentru doamna Van-Hop, decât domnul Oscar de Verny care primise o uşoară lovitură de sabie şi după câteva zile ieşise complet refăcut, cu surâsul pe buze. Îşi dădu seama de imprudenţa sa, dar se consolă repede la gândul că domnul viconte venise să-l ia la plimbare, crezând că marchiza nu va afla nimic. Sigur că dacă Rocambole l-ar fi consultat pe sir Williams, el n-ar fi procedat astfel, dar baronetul nu fusese consultat pentru că avea probleme mai importante de rezolvat decât amănuntele comportării lui Chérubin.

Baccarat îl făcuse să-şi piardă capul.

Preocupat pe de o parte de eşecul său moral în faţa marchizei Van-Hop, iar pe de altă parte de originalul său pariu cu contele Artoff, domnul Oscar de Verny dormi foarte prost în această noapte. Dimineaţă, în zori, fu deşteptat de valetul lui, care-i aduse un bilet scris în ajun de Rocambole sub dictarea lui sir Williams.

Ne amintim că acest bilet cuprindea dispoziţia ca „Valetul de Cupă” să-şi ţină pariul cu contele şi să ia parte la întâlnirea hotărâtă în Bois de Boulogne.

În ajun, Chérubin ar fi primit cu entuziasm aprobarea pe care n-a putut să i-o dea Rocambole fără să-şi consulte şeful, dar acum, el fu mai puţin bucuros şi aceasta din mai multe motive. În primul rând abia se deşteptase; or, se ştie că ideile unui bărbat pe nemâncate sunt mai limpezi decât ale unuia când ia un prânz copios stropit cu un vin vechi de Madera; apoi el nu putea îndepărta gândul că tânărul rus va fi neiertător şi că-l va ucide ca pe un câine, în caz că va pierde pariul, adică dacă nu va reuşi să se facă iubit de Baccarat. Ori, ceea ce i se întâmplase cu marchiza, nu era deloc de natură să-l încurajeze în aventura cu Baccarat. Totuşi, amintirea numeroaselor cuceriri anterioare îl făcu să devină mai optimist. Se sculă, se îmbrăcă cu mare grijă, fumă două ţigări, îşi cercetă corespondenţa, citi ziarele de dimineaţă şi către orele 10 ieşi pentru a-şi lua micul dejun într-o cafenea din Paris.

— Mi-l vei aduce pe Eben la prânz, îi spuse el gromului său.

Eben era un cal foarte frumos, focos pe care Chérubin îl călărea de când intrase în asociaţia „Valeţilor de Cupă”, asociaţie ale cărei câştiguri îi permiteau să trăiască foarte convenabil, să aibă un grom şi un valet, aşteptând în acelaşi timp dividendele afaceri Van-Hop.

Capitolul L.

Chérubin intră în cafeneaua „PARIS” care trecea pe atunci drept restaurantul la modă al tinerilor foarte bogaţi, cunoscuţi sub numele colectiv de lei. Intră cu capul sus, cu o privire insolentă, ca un bărbat care-şi cunoaşte propria-i valoare.

Doi tineri, care desigur fuseseră în ajun la club când contele Artoff propusese straniul său pariu, luau masa în apropierea unei ferestre şi-l salutară cu mâna. Chérubin se îndreptă către ei.

— Ei bine, spuse unul din ei, noaptea e un sfetnic bun, nu-i aşa?

— Fără îndoială.

— Aţi reflectat?

— Poftim? întrebă Chérubin, cu voce tare.

— Vorbesc despre pariu.

— Şi ce-i cu asta?

— Cred că aseară aţi fost puţin băut.

— Eu?

— Probabil. Căci fără domnul de Cambolh, aţi fi ţinut pariul.

— Aceşti suedezi au ceva bun, faptul că nu-şi pierd niciodată sângele rece, observă celălalt tânăr.

— Cred că greşiţi, răspunse Chérubin, domnul de Cambolh mi-a amintit numai că am o întâlnire azi dimineaţă.

— Ei şi?

— Am spus, repetă cu răceală Chérubin, care ştia la nevoie să mintă cu neruşinare, că domnul de Cambolh mi-a amintit ieri despre o întâlnire pe care o aveam azi şi-n consecinţă nu puteam accepta propunerile contelui înaintea acestei întâlniri.

— Asta era?! Şi v-aţi bătut azi dimineaţă?

— Se poate…

— Cu cine?

— Staţi puţin! N-am afirmat nimic… am zis: se poate. Şi deci n-am spus sigur că s-a întâmplat ceva, înseamnă că nu pot să vă spun mai mult.

— E adevărat. Mii de scuze pentru indiscreţie.

Chérubin se înclină.

— Bun! Şi despre acest pariu…

— Va fi ţinut.

— Nu mai spuneţi!

— Da, spuse Chérubin cu-n surâs superb, o să-mi permiteţi să observ că nu prea am obiceiul să-mi folosesc sabia degeaba.

— Cum? Veţi ţine pariul?

— Bineînţeles.

— Şi veţi reuşi să vă faceţi iubit de Baccarat?

— Incontestabil, iar dacă nu, contele mă va ucide. Numai că în loc să-i cer 15 zile…

— Veţi cere o lună?

— Nu. Voi cere o săptămână.

— Bravo! strigară cei doi tineri c-o admiraţie vădită.

Chérubin îi salută, merse să se aşeze la o altă masă şi ceru să i se servească micul dejun.

Câteva minute mai târziu, baronul de Manérve intră şi, fără să-l vadă pe Chérubin, se apropie de cei doi tineri cu care acesta schimbase cele câteva cuvinte relatate mai sus.

— Domnilor, spuse el, aţi fost aseară la club, dacă nu mă înşel?

— Bineînţeles.

— Atunci ştiţi despre acel pariu?

— Fără îndoială.

— Ei bine, sfătuiţi-l pe domnul de Verny să nu-şi ţină acest pariu.

Chérubin – care era aşezat în spatele baronului şi deci nu putea fi văzut – auzi aceste cuvinte şi tresări.

— De ce? întrebară amândoi într-un glas.

— Contele Artoff a reuşit deja.

— Ce?

— Să se facă iubit de Baccarat.

— Cum? Aşa repede…?

— Vreţi dovada?

Şi baronul scoase din carnetul său de cărţi de vizită, un bilet împăturit, a cărui pecete de ceară albastră părea să fie ruptă recent.

— Artoff trebuia să vină azi dimineaţa să ia micul dejun la mine. Iată ce mi-a scris către orele 10.

Şi baronul citi cu voce tare: „Din casa noastră de pe strada Moncey.

Scumpul meu baron, Omul propune şi femeia dispune. Această maximă nu are alt scop decât a arăta că Baccarat nu vrea să merg să iau micul dejun cu dumneavoastră astăzi. Frumoasa domnişoară e nervoasă şi trebuie să meargă să ia aer.

Deci vom merge să mâncăm un pui fript şi un cotlet undeva în oraş şi vom ieşi imediat cu trăsura.

Vă rog să iertaţi un om fericit.

Conte Artoff.”

După ce citi toate acestea, baronul întinse bileţelul celor doi interlocutori.

— Vedeţi, spuse contele, este scris pe hârtie galbenă ca paiul, marcată cu un B.

— Aceasta este iniţiala lui Baccarat probabil?

— Cu siguranţă.

— Iată! Există şi un post-scriptum.

— Cu-n alt scris…

— Da, spuse baronul, este chiar scrisul lui Baccarat.

„Îţi mulţumesc, scumpul meu Manérve, pentru darul pe care mi l-ai făcut. Micul tău rus este încântător şi-l iubesc mai mult fiindcă mă apropii de 30 de ani, vârsta când femeile îşi regăsesc uneori inima.

Baccarat”.

— Ia te uită ce succes, murmură unul din tineri, cu-n accent de invidie.

— Deci domnul Oscar de Verny nu-şi va putea ţine pariul.

— Sper că nici nu-l va face, spuse baronul.

— Ba-l va face.

— Nu cred.

— Întrebaţi-l chiar pe el.

Şi tânărul îl indică cu-n deget pe domnul Oscar de Verny, care mânca foarte liniştit ascultând această conversaţie.

Baronul se întoarse.

— Ce surpriză, spuse el, sunteţi aici, domnule de Verny?

— Da, domnule baron.

— Şi aţi ascultat tot?

— Absolut tot.

— Ei şi?

— Ei bine, găsesc că domnul conte este un bărbat foarte fericit.

Baronul surâse.

— Bineînţeles, spuse Chérubin, contele este un om atât de bogat…

— Sigur. Şi în plus este şi un bărbat frumos…

— Aiurea! E blond, rosti batjocoritor Chérubin.

— În orice caz e foarte bine că n-aţi ţinut pariul.

— Cred că vă înşelaţi, căci îl voi ţine.

— Veţi ţine pariul?

— Mai mult ca oricând…

— Cred că nu sunteţi în toate minţile.

— E posibil, dar voi ţine pariul.

Chérubin aruncă un ludovic chelnerului şi se ridică.

Calul său era deja înaintea uşii, ţinut în hăţuri de grom.

— Domnule baron, spuse Chérubin salutând pe cei trei membrii ai clubului său, ştiţi cumva unde-l pot găsi acum pe conte?

— Bineînţeles, răspunse domnul de Manérve râzând, la Baccarat.

— Voi merge acolo; va fi un mod de prezentare căruia nu-i va lipsi deloc originalitatea. La revedere, domnilor…

Şi Chérubin ieşi, sări uşor în şa şi plecă la pas spre Bois de Boulogne unde avea întâlnire cu domnul viconte Cambolh.

— Iată un om mort, spuse rece baronul, uitându-se la el cum se îndepărtează.

— Nu se ştie niciodată.

— Vă repet, domnilor, spuse domnul de Manérve, că domnul Oscar de Verny este un om mort. Baccarat nu-l va iubi niciodată.

— Şi credeţi că în acest caz, contele este în stare să-l ucidă?

— Sunt sigur.

Baronul articula aceste cuvinte cu convingere şi adăugă:

— În primul rând contele este un bărbat tânăr, căruia nu-i pasă de viaţa unui om; în al doilea rând, domnul de Verny l-a lovit în orgoliul său… Vă spun încă o dată, domnul de Verny este un om mort.

— Ei bine, răspunse unul din tineri, turnându-şi de băut: Resquiescat în pace!

— Amen! încheie baronul.

Înainte de a merge mai departe poate că este necesar de a spune câteva cuvinte despre acest personaj al povestirii noastre, care se numea Chérubin, dotat cu o asemenea putere de seducţie.

Originea acestui bărbat era la fel de stranie, ca şi frumuseţea lui.

Cu 30 de ani în urmă, o frumoasă bogătaşă irlandeză, domnişoara Blackfield, părăsea oraşul Dublin la bordul unui vapor care se îndrepta spre India. Poate că-n hotărârea domnişoarei Blackfield – văduvă de un an – exista şi un alt motiv, în afara dorinţei de călătorie, care apare întotdeauna la englezii excentrici într-un anumit moment al vieţii lor. Poate că se gândea – având în vedere că avea în apropiere de Calcutta un văr foarte drăguţ, ofiţer de marină pe un vas al flotei engleze, om la douăzeci şi şase de ani şi care o iubise nebuneşte când făcuse ultima lui călătorie la Dublin – că el va fi nebun de bucurie văzând-o că soseşte: văduvă, liberă, cu o avere de un milion de lire sterline.

Din nefericire, întreprinzătoarea irlandeză îşi calculase fericirea fără să ţină seama de anumite date; în socotelile făcute nu se gândise că pot exista şi nişte necunoscute care să-i încurce calculele. În dreptul Capului Bunei Speranţe, vaporul trecu printr-o puternică furtună din care nu reuşi să scape decât pierzând o parte din pânze şi aruncând în apă o cantitate din încărcătură.

Când se înseninã, se văzu în depărtare pânza unei corăbii. Era un pirat columbian, apărut după furtună ca o adevărată pasăre de pradă. Corabia încercă să-l ocolească,

dar fără rezultat. Piratul era foarte bun conducător. El abordă corabia cu pistolul în mână, aruncă echipajul în mare şi ar fi făcut la fel şi cu domnişoara Blackfield, dar când o văzu ce frumoasă e, şi cum el nu era căsătorit, o luă de soţie.

Căpitanul columbian era tânăr, frumos, elegant, ca atare domnişoara Blackfield nu regretă prea mult că părăsise liniştitul ei Dublin pentru a face această călătorie pe mare.

Aşa cum vă spuneam, căpitanul era frumos cu toate că avea un ten cam arămiu, buzele cam groase şi părul atât de negru încât părea verde, semne caracteristice rasei indiene. Într-un cuvânt era o piele roşie destul de agreabilă la privit, care reuşi până la urmă s-o cucerească pe domnişoara Blackfield, făcându-i câteva complimente.

Timp de zece ani, domnişoara Blackfield trăi între apă şi cer, în cabina acestui soţ impus, care de altfel era foarte îndrăgostit de minunata sa soţie.

Din această căsătorie a hazardului se născu un fiu, un băieţaş aproape la fel de brun ca şi tatăl său, cu ochii negri, de o frumuseţe stranie, cu un păr negru ca pana corbului căzând în bucle capricioase pe umeri.

Piratul, după ce făcuse o avere considerabilă, se decise într-o bună zi să trăiască ca un om cinstit în patria lui, trecând drept un colonist îmbogăţit, căsătorit cu o femeie albă. Din nefericire, era scris probabil undeva ca domnişoara Blackfield să nu se bucure niciodată de calmul pe care nu încetase niciodată să şi-l dorească după plecarea din Dublin. În drumul către ţara-i de baştină, când nu mai avea decât câteva sute de leghe marine pentru a fi la adăpost de represaliile flotelor care-l căutau, o fregată engleză îl descoperi, îl urmări şi reuşi să-l abordeze.

Întreg echipajul al piratului fu aruncat în apă; nu fu iertată decât domnişoara Blackfield şi copilul său, care fură transportaţi în Europa.

Biata femeie începuse să-l iubească cu adevărat pe cel care-i fusese destinat de soartă ca soţ; odată mort, sensibila

domnişoară Blackfield căzu într-o disperare fără margini şi muri chiar în ziua în care fregata victorioasă intra în portul Londrei.

Copilul domnişoarei Blackfield şi al columbianului avea atunci zece ani.

Era de-acum un ucenic de marină, care promitea să ajungă un bun marinar. El rămăsese la bordul navei, înconjură cu ea lumea şi debarcă, doi ani mai târziu, într-un port din Columbia.

Aici, auzi vorbindu-se o spaniolă alterată, limbă cu care fusese obişnuit din copilărie, aşa că micul Chérubin dezertă şi trecu la bordul unui corsar din Columbia.

De la zece la douăzeci de ani, Chérubin fu ceea ce se numeşte un lup de mare.

La douăzeci de ani, lucru rar pomenit, marea începu să-l plictisească. Începu să dorească să trăiască în Europa. Avea o oarecare avere – partea lui din prăzile corsarului columbian – aşa că se îmbarcă pentru Franţa, având asupra lui aproximativ 100.000 de franci. Chérubin voia să vadă mai multe ţări.

Pe vaporul care-l transporta în Europa se găsea şi un bătrân francez, pe care amintirea patriei îl urmărise cincizeci de ani de exil şi care simţind că i se apropie sfârşitul, voia să revadă pentru ultima oară ţara natală. Domnul de Verny – acesta era numele bătrânului – nu avusese nici o avere şi de aceea plecase înainte de revoluţie ca să se îmbogăţească în Brazilia. Norocul îi surâse. Revenea în Franţa bogat şi spera să descopere pe cineva care să-i poarte numele, să facă parte din familia lui, căci aproape toţi dispăruseră pe eşafodul Revoluţiei.

Chérubin poseda acel farmec al privirii, acea seducţie, acel surâs fascinant care acţiona la fel de bine asupra femeilor, cât şi a bărbaţilor. El îi plăcu domnului de Verny şi petrecură tot timpul împreună în cele trei luni cât dură călătoria.

Ajunseră împreună la Paris şi traseră la acelaşi hotel.

Chérubin îl ajută pe domnul de Verny în cercetările sale. La capătul câtorva luni, bătrânul gentilom îşi dădu seama că toată familia sa se stinsese şi că el era singurul care mai purta acest nume. Această descoperire, cât şi prietenia care i-o purta Chérubin, îl făcură să-l adopte pe acesta şi să-i fie mentor.

Trei ani mai târziu, când Chérubin avea 23 de ani, domnul de Verny muri şi Chérubin se trezi singur, cu o rentă de 30 până la 40 de mii de livre.

Din acel moment copilul Columbiei deveni parizian. În foarte puţini ani, îşi cheltui întreaga avere, trăind de pe o zi pe alta, jucând cărţi, duelând, ajungând la o adevărată celebritate de om încântător, căruia nu-i puteau rezista nici bărbaţii, nici femeile dintr-o anumită lume.

Ştim ce aşteptau din partea lui, sir Williams şi Rocambole.

Rog să fiu iertat că am plictisit cititorul cu atâtea detalii, dar ele mi se par indispensabile pentru a stabili autenticitatea acestui fapt, atât de extraordinar în aparenţă, acela al acceptării de către Chérubin a pariului cu contele Artoff.

Chérubin sări deci în şa şi ajunse în Bois de Boulogne.

Rocambole venise înaintea lui la întâlnire. Pretinsul viconte suedez era întotdeauna de o punctualitate militară, atunci când era vorba de afacerile asociaţiei a cărei subşef era.

Cei doi tineri, amândoi călare, se întâlniră, schimbară un salut, trecură unul lângă celălalt şi începură să parcurgă la pas aleile din Bois de Boulogne, discutând prieteneşte.

— Ce ţi-a spus doamna Malassis, întrebă Rocambole. Ai văzut-o aseară?

— Da. Marchiza fusese la ea cu o seară înainte şi aflase că am ieşit din casă.

— La dracu!

— Doamna Malassis pretinde că această ieşire prematură m-a compromis.

— Cum aşa?

— În ochii ei, aureola romantică şi fascinantă cu care eram învăluit, a dispărut.

— S-ar putea să fie adevărat.

— Între noi fie spus, adăugă Chérubin, am procedat greşit.

— În ce privinţă?

— Am fost silit să adopt un drum încâlcit pentru a câştiga dragostea marchizei, ceea ce nu mi-a permis exercitarea niciuneia din calităţile mele obişnuite.

— Nu prea înţeleg, spuse grav Rocambole.

— Ascultă, dacă sunt numit Chérubin încântătorul, probabil că în vocea mea, în privire, în întreaga mea fiinţă există ceva fascinant, magnetic. Acest ceva a acţionat la început asupra marchizei.

— E adevărat.

— A acţionat foarte puternic… Mai puternic probabil decât comedia duelului. Dar admiţând puterea acestui din urmă mijloc, trebuie să fim de acord că erau de aşteptat rezultate mai bune. A doua zi după duel marchiza alergase la doamna Malassis şi aflând că eram rănit a leşinat, iar când şi-a revenit a mărturisit unele gânduri doamnei Malassis.

— Eram sigur, murmură Rocambole, că înainte de a trece două zile, va urca în camera ta pentru a afla singură cum îţi merge.

— Ei bine, te-ai înşelat ca şi mine, reluă Chérubin. E adevărat că marchiza a venit în fiecare zi la doamna Malassis, dar nu a pronunţat niciodată numele meu, a avut destul sânge rece pentru a aştepta ca văduva să-i dea noutăţi, despre mine.

— Scumpul meu, spuse dintr-o dată Rocambole, este necesar totuşi să grăbim deznodământul.

— Nici nu cer altceva.

— Începând de astăzi nu mai avem decât 7 zile.

Chérubin tresări.

— Odată ce acest termen ar trece, totul ar fi pierdut.

— Ei bine, spuse Chérubin, aranjează-mi o întâlnire cu marchiza unde să fim singuri noi doi.

— Voi aranja…

— Când?

— Chiar astă-seară, la doamna Malassis.

Vorbind astfel, Rocambole asculta de inspiraţia lui sir Williams, care înţelese că trebuia neapărat puşi faţă în faţă marchiza şi Chérubin. Dar în ceea ce priveşte mijloacele de realizare a acestei întrevederi, le imaginase el singur.

— Trebuie să-i scriu doamnei Malassis? întrebă Chérubin.

— Inutil.

— Atunci cum vom face?

— Asta mă priveşte. Trebuie numai să fii astă-seară acasă la orele 8.

— Mi-ai scris cumva azi dimineaţă?

— Da.

— Şi mi-ai spus că şeful este de acord să ţin pariul cu contele?

— Exact.

— Chiar acum am ieşit dintr-o cafenea unde mi-am luat micul dejun în apropierea domnului de Manérve şi a câtorva prieteni de-ai lui.

— Ei şi?

— Le-am spus că voi ţine pariul.

— Asta îl priveşte pe sir Williams, gândi Rocambole, pentru că el crede că se pot face mai multe lucruri deodată. Părerea mea este că e o nebunie.

Şi Rocambole spuse cu voce tare:

— Încep să cred şi eu că faci foarte bine că ţii acest pariu.

În momentul în care preşedintele „Valeţilor de Cupă” se exprima astfel, o frumoasă caleaşca albastră apăru în partea opusă aleii pe care călăreau cei doi prieteni. Această caleaşca cu patru cai negri cobora la trap.

— Iată, spuse Rocambole lui Chérubin, cred că nu trebuie să mergi prea departe pentru a-i face cunoscut contelui Artoff că-ţi ţii pariul. Uite-l aici.

— Crezi?

— Din moment ce se văd caii lui şi vizitiul e îmbrăcat cu livreaua lui, trebuie să fie el, afară de cazul în care caleaşca este goală.

Caleaşca nu era goală. Un bărbat şi o femeie se găseau înăuntru, se priveau ochi în ochi şi se ţineau de mână. Era Baccarat şi tânărul conte rus.

— Am avut noroc că ne-am întâlnit, strigă Chérubin, şi mă voi prezenta singur doamnei Baccarat.

Şi Chérubin îşi mânui calul astfel încât împiedică trecerea trăsurii, făcând semn în acelaşi timp vizitiului să oprească.

Capitolul LI.

Înainte de a continua povestirea, să ne întoarcem la familia Van-Hop.

L-am lăsat pe marchizul Van-Hop în momentul în care ieşise din casa verişoarei sale, indiana Dai-Natha, unde aflase lucruri îngrozitoare despre soţia lui.

Domnul Van-Hope îşi ieşise din fire şi rătăcea pe Champs-Élysées ca un om atins de nebunie.

Era noapte, aerul era foarte rece; cădea o ploaie măruntă, fină, care părea să se formeze din ceaţă şi pătrundea până în măduva oaselor. Bulevardul Champs-Élysées era pustiu.

Marchizul se lăsă greoi pe o bancă aşezată la picioarele unui copac, îşi ascunse capul în mâini şi izbucni în lacrimi. Plângea ca o femeie, ca un copil lipsit de mamă şi părăsit în stradă. Acest om bogat, milionar, fericit până mai ieri şi a cărui colosală statură părea să exprime forţa însăşi, se simţea cel mai nefericit şi mai singuratic dintre oameni. O singură dragoste îi umpluse viaţa… Odată cu această dragoste, totul se prăbuşea în jurul lui…

Se scurseră câteva ore.

Marchizul nu mai ţinea seama nici de timpul care trecea, nici de noaptea umedă şi rece, nici de ploaia de gheaţă care-i biciuia obrazul scăldat în lacrimi. Ar fi petrecut probabil toată noaptea aşa, fără să-şi dea seama de nimic, dacă la un moment dat o lumină n-ar fi strălucit printre arbori şi nu s-ar fi auzit paşi la mică distanţă, smulgându-l din toropire. Această lumină care-i apăru în faţă, provenea de la lanterna unui strângător de zdrenţe care-şi făcea meseria în toiul nopţii, fredonând un cântec de chef.

Vocea modernului filosof era veselă, ca a unui om care băuse şi îl făcu pe nefericitul marchiz Van-Hop să tresară.

— Cerşetorul ăsta este fericit, gândi el.

Şi strângătorul de zdrenţe, împins parcă de soartă, se îndreptă exact către banca pe care şedea marchizul.

— Ia te uită, spuse el observându-l pe marchiz, uite un burghez care, ca şi mine, nu se teme de vremea asta nenorocită…

Marchizul îşi examina interlocutorul. Era un om de treizeci şi opt – patruzeci de ani, mare şi gras, a cărui fizionomie deschisă şi surâzătoare trăda o totală lipsă de griji. Printr-una din ciudăţeniile inexplicabile ale soartei, acest om îmbrăcat în zdrenţe şi exercitând cea mai umilă meserie, semăna oarecum cu marele milionar, şi acesta din urmă fu atât de uimit văzându-l, încât în loc să se ridice şi să se îndepărteze – cum avea intenţia la început – rămase aşezat pe bancă.

— Burghezule, îi spuse omul apropiindu-se, iartă-mi indiscreţia, chiar aşa rău îţi este încât înghiţi toată ploaia asta? Mi-aş oferi serviciile, fie să te conduc acasă, fie să merg să-ţi caut o trăsură.

— Mulţumesc, spuse marchizul, nu mi-e rău deloc, ieşisem numai să iau aer.

— Hm! murmură omul, pe legea mea de om născut în Petit-Montrouge, eşti complet dat peste cap, nici mai mult, nici mai puţin. Se pare că ai nişte necazuri sentimentale.

La aceste cuvinte, marchizul tresări.

— Le cunosc, le-am încercat chiar eu, abia acum opt zile.

— Aha?! spuse marchizul, privindu-l cu atenţie.

— Da, continuă acesta, mi s-au spus tâmpenii despre nevastă-mea…

Domnul Van-Hop sări de pe bancă, un fior străbătându-i tot trupul.

Auzea cu adevărat o voce omenească? Se găsise un om într-o situaţie asemănătoare şi-i povestea acum viaţa lui sau era victima unei halucinaţii?

Dar strângătorul de zdrenţe continuă:

— Da, mi s-au povestit tot felul de prostii despre soţia mea şi eu care sunt prost, le-am crezut…

Marchizul începu să asculte cu atenţie.

— Trebuie să vă spun, continuă modernul Diogene, aşezându-se pe bancă cu familiaritatea oamenilor de acelaşi rang, trebuie să vă spun că am o bomboană de soţie, frumoasă şi deşteaptă, cu care trăiesc de doisprezece ani! Te întreb pe dumneata, cum poate un om cu scaun la cap să se gândească că după doisprezece ani, o femeie încetează dintr-o dată să te iubească şi te trădează… Trebuie să fii tâmpit să crezi aşa ceva!

Marchizul tresări din nou. I se părea că acest om povestea nu viaţa lui, ci pe cea a marchizului.

— Am fost tâmpit, urmă simpaticul povestitor; dovadă că am fost în stare s-o cred pe Paulina.

— Dar cine e această Paulina? întrebă marchizul.

Domnul Van-Hop era într-o asemenea stare de prostaţie, încât până la urmă uită ce distanţă îl separă de umilul interlocutor.

— Paulina, răspunse acesta, este o femeie de nimic care locuieşte pe strada Coquenard şi căreia i se părea că-i fac curte, văzând că trec uneori pe acolo.

— Ei şi?

— Iată că într-o bună zi, Paulina pretinde că femeia mea are nişte combinaţii şi mi le-a povestit în aşa fel, încât am crezut-o.

— Şi… Nu era adevărat? îl întrerupse marchizul, a cărui voce tremura de emoţie.

— Pure invenţii de femeie geloasă! replică strângătorul de zdrenţe.

Aceste cuvinte îi produseră o deosebită plăcere domnului Van-Hop. Se linişti şi începu să respire uşurat.

— Toate astea erau braşoave. Dar asta nu înseamnă că n-am plâns. O, da! Am plâns parcă eram într-adevăr trădat… Eram şi eu dat peste cap, ca şi dumneata, şi biata mea femeiuşcă era complet inocentă!

— Ai avut dovada?

— Bineînţeles.

Marchizul nu vru să asculte mai departe. Se ridică, îi aruncă omului o pungă cu bani şi plecă în mare grabă.

Acest om venise la timp pentru a aprinde o scânteie de speranţă, în oribila noapte care domnea în sufletul lui.

Marchizul se întoarse acasă pe jos, cu capul descoperit. Mergea cu pălăria în mână, simţind nevoia ca aerul rece să-i răcorească fruntea înfierbântată. Oare câte ore trecuseră în timp ce stătuse pe această bancă în mijlocul pustiului Champs-Élysées, sub aceşti arbori despuiaţi de vântul de decembrie? Nu află decât în momentul când trecu poarta casei sale.

— Cât e ceasul? îl întrebă pe portar.

— Miezul nopţii.

Marchizul ieşise de acasă la orele cinci însoţit de Rocambole. A stat o oră la Dai-Natha. Deci stătuse aproape şase ore în Champs-Élysées, cufundat în durerea lui.

În lumea în care trăia marchizul, soţii se bucurau de o mare libertate unul faţă de celălalt. Dacă domnul nu se întorcea la ora cinei, asta însemna că cina la club şi doamna se putea aşeza singură la masă. Acest lucru era de altfel destul de frecvent şi în familia Van-Hop.

Văzând că soţul ei nu vine, marchiza s-a aşezat la masă pe la orele şase şi jumătate; după ce a mâncat, a petrecut două ore citind o carte într-un fotoliu, lângă foc, şi, convinsă

că soţul ei s-a antrenat în nişte partide interminabile de şah, s-a retras în camera ei către orele zece.

Marchizul se întoarse acasă ca un om care nu ştie încă ce are de făcut. Se închise în camera de lucru şi stătu mult timp cu capul în mâini, gândindu-se, meditând, neştiind ce hotărâre să ia.

Revelaţiile misterioase pe care i le făcuse Dai-Natha îl zdrobeau pur şi simplu; şi când îşi amintea de cuvintele acuzatoare pronunţate de indiană simţea aprinzându-se în el acea furie care izbucneşte cu atât mai aprig, cu cât a fost stăpânită mai mult timp. Fu ispitit să intre în camera soţiei şi să-i înfigă un pumnal în inimă în timp ce dormea. Dar tocmai în acel moment o voce îi vorbi… Era vocea sărmanului strângător de zdrenţe, care fusese şi el cândva gelos şi care sfârşise prin a recunoaşte că soţia lui fusese calomniată. Marchizul îşi dădea seama că Dai-Natha îl iubeşte, cum se iubeşte la tropice.

Atunci el îşi spuse: m-a minţit!

Dar Dai-Natha vorbise cu convingere. Se jurase că-i va aduce dovezi. Îl dăduse marchizului, ca gaj al cinstei, propria ei viaţă.

În faţa unor asemenea afirmaţii, îşi mai găseşte locul îndoiala?

Şi marchizul îşi aminti de asemenea jurământul pe care-l făcuse lui Dai-Natha. Îi jurase să aştepte ora potrivită şi până atunci să-şi păstreze calmul.

Timp de o oră, după o luptă îndârjită cu el însuşi, marchizul reuşi să se stăpânească. Calmul îi reapăru pe faţă, privirea mânioasă i se atinse. Gura crispată îşi regăsi surâsul:

— Am să aştept, îşi spuse el. Dacă Pepa este vinovată, o voi ucide. Dacă Dai-Natha a minţit, va muri ea!

În tot acest timp marchiza dormea liniştită. Trecuseră opt zile, de când Chérubin se bătuse cu domnul viconte de Cambolh. Şi pentru a povesti ce s-a întâmplat în aceste opt zile, trebuie să revenim la acel moment dramatic şi solemn

în care, în casa doamnei Malassis, marchiza, revenindu-şi din leşin, îşi dăduse seama că-i scăpase secretul inimii şi izbucnise în lacrimi.

— Vreţi să fiu sora dumneavoastră? îi spusese atunci doamna Malassis.

La popoarele nordice există o credinţă foarte interesantă: „Fiecare suflet de femeie mai are un suflet, care este geamăn şi care rămâne în cer în timp ce primul descinde pe pământ şi intră într-un corp omenesc. Sufletul rămas în cer devine un înger şi se roagă lui Dumnezeu pentru sufletul terestru.

Dar în ziua în care cel de pe pământ se căsătoreşte, sufletul care a rămas în cer coboară la rândul lui pe pământ şi devine îngerul păzitor al bietei femei, care va merge de-acum încolo pe un drum plin de obstacole, de pericole şi de greutăţi.

Nevăzut, el îi va conduce tot timpul paşii şovăitori; şi cu mâna sa puternică va împiedica soţia de a aluneca pe marginea prăpastiei.

În momentul în care sufletul de pe pământ va fi gata să moară, sufletul geamăn îi va murmura la ureche cuvinte de speranţă şi încurajare”.

Această ficţiune poetică păru să ia o aparenţă de realitate în acest moment greu al vieţii doamnei Van-Hop.

Fără îndoială că sufletul care veghea asupra ei din ziua căsătoriei, îi dădu curaj şi prezenţă de spirit în acest moment, căci aşa de tulburată cum a fost, doamna Van-Hop judecă cu repeziciune situaţia în care se afla.

Îşi dădu seama că dacă inima i-a fost slabă, gândirea trebuie să fie puternică şi acea energie morală care vine în ajutorul femeilor în situaţiile dificile, nu-i lipseşte deloc. Înţelese că o mărturisire ar fi pentru ea catastrofală; se mulţumi deci să nu divulge nimic.

La această femeie – care iubea împotriva voinţei ei şi care aflase că omul către care se simţea atrasă era rănit,

muribund, poate chiar mort – minciuna devenise o acţiune sublimă.

Doamna Van-Hop avu curajul să mintă, să se contrazică, să dea feţei sale înspăimântate o expresie de mirare, pe care doamna Malassis n-o putu înţelege.

— Pentru ce să fiţi sora mea? o întrebă marchiza Van-Hop pe doamna Malassis, cu un accent atât de liniştit, încât văduva tresări.

— Dar, bâlbâi doamna Malassis, tulburarea dumneavoastră, emoţia dumneavoastră, faptul că aţi leşinat aflând că acest sărman tânăr… El a fost la balul dumneavoastră, îl cunoaşteţi… Am crezut că veţi avea încredere în prietenia mea… Dumnezeule! noi femeile avem inimă, şi nu depindem totdeauna de noi.

Marchiza opri peroraţia doamnei Malassis cu un gest scurt.

— Scumpa mea prietenă, îi spuse ea, vreţi să-mi permiteţi să vă explic totul în câteva cuvinte, căci am impresia că vă înşelaţi.

Ea spuse aceste cuvinte cu un calm splendid, aproape indiferentă, atât de poruncitoare era în acel moment vocea datoriei.

Văduva o privea uimită.

— Când veţi şti ce mi s-a întâmplat ieri, continuă marchiza, veţi înţelege de ce am leşinat. Este într-adevăr oribil. Am fost ieri la operă. În loja vecină cu a mea erau doi tineri. Unul din aceşti tineri era domnul Oscar de Verny pe care maiorul Carden mi l-a prezentat la ultimul meu bal. Celălalt mi-era necunoscut. Un al treilea tânăr, care mi-a fost de asemenea prezentat şi care se numeşte vicontele de Cambolh, a profitat de o pauză pentru a intra în loja domnului de Verny şi a-l provoca la duel. Am auzit toată cearta dintre ei, provocarea la duel şi pe domnul de Verny care spunea: „Locuiesc în strada Pépinière nr. 40”. Maiorul Carden care se afla în loja mea, a primit un bileţel de la domnul de Verny prin care era rugat să-i fie martor. M-am

întors acasă foarte tulburată de această scenă; somnul a fost plin de vise cu lovituri de sabie, cu strigăte de agonie; cum am ajuns aici mi-aţi dat să înţeleg că duelul a avut loc şi că unul din locatarii acestei case a fost grav rănit. Vedeţi, scumpa mea prietenă, spuse marchiza cu un ton degajat, puneţi-vă în situaţia mea… Dacă aţi fi fost la fel de tulburată ca mine, dacă la fel ca şi mine n-aţi fi putut dormi, probabil că aţi fi leşinat ca şi mine…

Avu stoicul curaj de a surâde şi continuă:

— Şi, ca şi mine, n-aţi fi tras concluzia că sunt atinse liniştea dumneavoastră, inima dumneavoastră, prin rănirea acestui tânăr pe care, la urma urmelor, abia l-am văzut şi care mi-a fost prezentat într-o seară când aveam cinci sute de invitaţi…

Doamna Malassis îşi muşcă buzele. Calmul neaşteptat al marchizei îi strica toate planurile.

Doamna Van-Hop se ridică în timp ce pronunţa ultimele cuvinte. Tot răul îi trecuse. Îşi mărturisi dorinţa de a lua puţin aer şi o lăsă pe doamna Malassis destul de dezamăgită.

Dar reveni a doua zi, şi apoi, sub un pretext sau altul, îşi făcu zilnic drum pe-acolo.

De fiecare dată când sărmana femeie intra în strada Pépinière, începea să tremure. Avea impresia că va fi silită să vadă o uşă acoperită cu negru. De asemenea, de fiecare dată, doamna Malassis avea grijă să-i dea indirect ştiri despre Chérubin. Atunci marchiza cobora privirea, tăcea, încerca să ia un aer indiferent şi să-şi ascundă emoţia.

Dar într-o seară, către ceasurile cinci sau şase, o decepţie teribilă o aştepta pe marchiză. Abia se aşezase alături de văduvă, în salonul acesteia, când apăru camerista.

— Doamnă, spuse ea văduvei, prezentându-i o carte de vizită, mi s-a dat aceasta pentru dumneavoastră.

— Ah! făcu doamna Malassis, este cartea de vizită a sărmanului rănit.

Marchiza simţi că inima începe să-i bată mai puternic.

— Cum îi merge? întrebă marchiza.

— Oh! doamnă, îi merge foarte bine…

— Cum foarte bine?! L-ai văzut?

— Da, doamnă.

— Când?

— Chiar acum.

— Unde?

— Păi, spuse cu naivitate camerista, l-am întâlnit în uşă. Ieşea fumându-şi havana şi ţinea de braţ un tânăr; portăreasa mi-a spus că este chiar acela cu care s-a bătut în duel. Mi-a dat cartea de vizită, continuă subreta, rugându-mă să mulţumesc doamnei pentru bunătatea pe care a avut-o de a se interesa de soarta lui.

Doamna Malassis îşi muşcă buzele. Marchiza simţi că ceva s-a rupt în inima ei… Era evident că domnul de Verny jucase un rol şi urmărise să pară interesant. Un bărbat căruia o lovitură de sabie îi pune în mod serios viaţa în pericol, nu iese râzând după opt zile.

Puţin mai târziu, doamna Van-Hop se întoarse acasă, foarte dezamăgită în privinţa domnului Oscar de Verny.

A doua zi, doamna Malassis o aşteptă în zadar. Ea nu apăru nici în ziua următoare.

În timpul celor două zile în care marchiza nu mai auzi pronunţându-se numele domnului Oscar de Verny, căpătă mai multă forţă şi făcu mari progrese întru vindecarea morală. Se crezu salvată. Dar ea ignora geniul infernal al lui sir Williams. Sir Williams nu-şi lăsase încă prada din mână.

În cea de a treia zi – adică a doua zi după ce l-am văzut pe domnul Van-Hop reîntorcându-se acasă, puţin mai liniştit de cuvintele pline de înţelepciune ale strângătorului de zdrenţe – după ce petrecuse cu soţul ei mai multe ore între patru ochi, timp în care marchizul devenise aproape convins că fusese victima unui oribil coşmar, atât de afectuoasă şi drăgăstoasă îi părea nevasta, către orele patru sau cinci, marchiza primi un bilet semnat Venture şi

care avea următorul conţinut: „Doamnă marchiză, Vă rog să mă iertaţi că îndrăznesc să vă scriu; dar Fanny şi cu mine nu ştim ce să facem. Scumpa noastră stăpână, doamna Malassis, este de o oră în pericol de moarte şi pronunţă în fiecare clipă numele dumneavoastră.

Am onoarea să fiu, doamnă marchiză, umilul şi supusul dumneavoastră.

Venture, intendentul doamnei Malassis”.

Capitolul LII.

Tânărul conte Artoff ieşise în ajun de la Baccarat foarte entuziasmat.

Intrase la ea ca un Don Juan, considerând milioanele lui ca o armă, şi ieşise de acolo impresionat de tristeţea majestuoasă a acestei femei superioare, care părea atât de îngrozitor calomniată.

Baccarat îi apăru dintr-o dată ca o fiinţă misterioasă pe care mulţimea nu o poate înţelege.

Era o mare vinovată care s-a pocăit? Sau un om care voia să se răzbune, al cărui braţ urma să pedepsească nişte criminali şi ucigaşi?

Contele nu-şi dădea bine seama care este adevărul; dar aceste două ipoteze păreau cele mai verosimile şi el înţelese foarte vag că Baccarat are o misiune de îndeplinit.

În timp ce contele se întorcea acasă, îi treceau prin minte mii de gânduri care de care mai nelămurite.

Oare o iubea de-acum pe această femeie la care intrase ca un cuceritor? Sau era cuprins de o inexplicabilă şi respectuoasă prietenie, susceptibilă de un şi mai mare devotament?

Îi era la fel de greu să rezolve ultimele probleme, pe cât îi era dificil să răspundă în mod cert la primele două.

În acea noapte dormi prost. Toate visele lui erau dominate de Baccarat. Se vedea, când hoinărind cu ea prin Paris, când mergând printr-un deşert, când îl atrăgea printr-o furtună vorbindu-i în cele mai diverse limbi.

Când apărură zorile, tânărul rus nu putea defini mai bine decât în ajun de ce natură era sentimentul său pentru Baccarat, dar simţea o impetuoasă nevoie de a o revedea.

În ajun, când o părăsise, ea îi spusese: „Te aştept mâine la orele zece să iei micul dejun cu mine”.

Contele îşi dădu seama cu disperare că era abia ora opt. Se ridică totuşi, ceru să i se aducă un cal înşeuat, decis să facă un tur în Bois de Boulogne.

El uitase că domnul de Manérve îl aştepta la micul dejun. Contele Artoff locuia într-o casă mică de pe strada Pépinière, aproape vis-â-vis de nr. 40, unde Chérubin avea un apartament şi unde doamna Malassis ocupa un mic pavilion în fundul grădinii.

Casa, care se construise după indicaţiile contelui, avea o grădină foarte mare care se întindea de jur împrejurul corpului principal al clădirii. La capătul acestei clădiri, arhitectul construise un pavilion.

Pavilionul avea deasupra un turn foarte înalt. Din înălţimea acestui turn, privirea cădea pe acoperişurile vecine şi pe grădinile dimprejur. De aici se putea vedea tot ceea ce se petrecea în grădina casei cu nr. 40, adică în apropierea pavilionului unde locuia doamna Malassis.

Aceste detalii topografice sunt indispensabile pentru a se putea înţelege urmarea acestei povestiri.

Contele ajunse călare în foburgul Roule, apoi în Champs-Élysées, făcu un tur în Bois de Boulogne şi apoi reveni pe bulevard, oprindu-se în dreptul porţii lui Baccarat, exact în momentul în care un orologiu vecin bătea orele zece.

Valetul lui Baccarat alergă să deschidă şi îi luă frâul din mână. Apoi îl introduse în salonul pe care-l cunoaştem şi unde cu două zile mai înainte doamna Charmet discutase cu Turquoise.

Contele se aşează pe o canapea şi aşteptă neliniştit.

Baccarat nu întârzie să se arate.

La vederea ei, contele scoase un strigăt de admiraţie, atât i se păru de splendidă înfăţişarea ei. Purta o toaletă

proaspătă de dimineaţă: o rochie albastră cu braţele pe jumătate goale, având o singură brăţară de argint masiv pe care era scris un cuvânt englezesc, iar părul ei frumos îi cădea pe umeri ca altădată. Era surâzătoare şi calmă şi nu semăna deloc cu acea femeie tristă pe care contele o cunoscuse în ajun, în mica ei cameră de lucru.

Întinse mâna tânărului bărbat.

— Bună ziua, prietene, îi spuse ea, eşti exact ca un îndrăgostit.

— Tocmai asta şi sunt, spuse el cu o naivitate încântătoare.

— Ei bine, spuse ea, sărutându-l pe frunte, bătrâna ta prietenă te va vindeca de acest caraghioslâc.

Şi adăugă cu o adorabilă nuanţă de melancolie:

— Eşti un nebun! Nu se iubesc femei de 100 de ani.

— Bine, dar eşti atât de frumoasă… atât de tânără, spuse el cu entuziasm.

— Da, dar inima mea este prea bătrână pentru dragoste.

Şi, ca şi cum ar fi vrut să atenueze imediat duritatea acestor cuvinte, adăugă:

— Dar este tânără pentru prietenie şi vreau să fim prieteni, căci ai un suflet nobil.

Îl invită să ia loc lângă ea şi-l luă de mână.

— Hai să vorbim puţin… ca nişte adevăraţi îndrăgostiţi, pentru că aşa trebuie să apărem în ochii lumii… Cum ne vom petrece ziua?

— Cum vrei! spuse contele cu supunerea unul copil.

— De acord. Atunci ai să-mi permiţi să-ţi ofer micul dejun?

— Vai, strigă tânărul rus, Manérve mă aşteaptă.

— Ca să iei micul dejun cu el?

— Da.

— Ei bine, atunci scrie-i. Iată, găseşti pe acest birou tot ce-ţi trebuie ca să-i scrii.

Contele ascultă şi începu să-i scrie.

Atunci Baccarat îi dictă biletul pe care noi îl cunoaştem şi pe care domnul de Manérve l-a citit o oră mai târziu prietenilor săi din cafeneaua „PARIS”. Apoi, ea adăugă acel post scriptum, de care de asemenea ne amintim. În final, ea puse biletul într-un plic şi-i ceru contelui să-l pecetluiască cu sigiliul familiei Artoff.

După sigilarea plicului, ea sună valetul:

— Du această scrisoare domnului baron de Manérve în strada Caumartin numărul 12.

Valetul plecă, iar ea se reîntoarse şi se aşeză lângă contele Artoff.

— Prietene, îi spuse ea, trebuie să-mi dovedeşti amiciţia pe care mi-o porţi.

— Şi ce trebuie să fac?

— Să mă compromiţi aşa cum trebuie.

Şi cum el o privea întrebător, continuă:

— Afară e frumos, spuse ea, deci după dejun vom ieşi imediat cu trăsura – aşa cum i-ai scris lui Manérve – şi vom face o plimbare în Bois de Boulogne. Dar…

— Dar? întrebă contele.

— Mi-ar face plăcere ca această primă plimbare pe care o facem împreună, să fie înconjurată de puţin zgomot.

— Voi face cum vei dori.

— Mi s-a spus că ai o minunată caleaşca!

— Da, e adevărat.

— Şi patru cai negri cu harnaşamentul specific ţării tale. Nu-i aşa?

— Da, există în grajdurile mele aşa ceva.

— Ei bine, spuse Baccarat, trimite-i atunci câteva cuvinte vizitiului tău. Vreau să încercăm această caleaşcă.

— Cel mai simplu lucru, răspunse contele. Caleaşca va fi aici înainte de prânz.

Baccarat şi contele Artoff luară micul dejun într-o mică sufragerie, plină de flori şi de plante exotice.

Apoi tânără femeie îl lăsă pe conte cu o ceaşcă de cafea şi se duse să se îmbrace.

Către prânz caleaşca sosi trasă de patru cai superbi. Imediat Baccarat oferi braţul contelui.

— Ascultă, spuse ea, luându-i mâna pentru a se urca în trăsură. Mi-a mai venit o idee…

— Spune, dragă.

— După ce ne întoarcem din Bois de Boulogne, vom merge la tine, nu-i aşa?

— Bineînţeles, spuse el cu bucurie.

— Vreau să-ţi văd casa în amănunt. Sunt totuşi femeie… şi cine zice femeie, spune în acelaşi timp curioasă.

Ea arboră cel mai frumos surâs, se aşează cu cochetărie în caleaşcă şi plecară să se plimbe.

Baccarat îşi exprimase dorinţa de a merge prin foburgul Montmartre, pe urmă prin bulevardul Italienilor. Dorea să treacă prin apropierea cafenelei în care Manérve discutase cu prietenii lui.

Exact când trecură prin faţa cafenelei, baronul de Manérve ieşea. El recunoscu caii, livreaua contelui, apoi pe acesta şi, în fine, pe Baccarat.

— Iată cine ştie să meargă repede, spuse el. Nici n-ai spune că până acum câteva ore, aceşti Paul şi Virginie nici nu se cunoşteau.

Şi el se apropie de caleaşcă.

— Ce faci, dragă Manérve? strigă Baccarat cu un hohot de râs batjocoritor.

— Foarte bine, doamnă.

Şi baronul salută, aşa cum saluţi o femeie care în curând va arunca milioanele în dreapta şi în stânga.

— Scumpul meu conte, spuse el tânărului rus, dă-mi voie să-ţi aduc omagiile mele…

Artoff avea un aer încântat.

— Vreţi să staţi lângă noi?… întrebă ea râzând în continuare. Mergem să facem un tur în Bois de Boulogne…

— Vă mulţumesc, voi merge călare.

— Deci ne vom reîntâlni?

— Probabil.

Şi baronul se îndepărtă pentru a permite celor doi tineri să-şi continue plimbarea, în vreme ce se gândea la domnul Oscar de Verny.

— Staţi puţin! spuse el. Am uitat.

— Ce?

— Mergeţi în Bois de Boulogne?

— Fără îndoială.

— Ei bine, vă veţi întâlni cu domnul Oscar de Verny…

— Acest domn care a pariat pe sentimentele mele? întrebă Baccarat râzând ca o nebuna.

— Exact.

— Sper că va renunţa la pariul său, spuse contele.

— În privinţa asta te înşeli.

— Adevărat?

— A luat micul dejun cu noi şi este gata să ţină pariul ca şi cum nimic nu s-a întâmplat… cu toate că i-am arătat scrisoarea ta şi a citit-o.

— N-ai impresia că ăsta e un om mort? întrebă contele surâzând şi privind-o pe Baccarat.

— Aşa cred şi eu, răspunse ea, cu-n calm care-i dădu un frison domnului de Manérve.

Ea îl salută pe baron cu-n mic semn al mâinii şi caleaşca porni mai departe.

— Prietene, spuse atunci Baccarat, care redeveni serioasă şi tristă, ce părere ai despre un bărbat care pune pariu pe onoarea unei femei, chiar dacă această femeie ar fi ultima dintre creaturi?

— Gândesc, spuse contele, că acest bărbat este un mizerabil.

— Crezi că femeia despre care vorbim ar putea vreodată să-l iubească?

— Sunt sigur că nu, spuse contele cu convingere.

— Îţi mulţumesc, spuse Baccarat, aveam nevoie de convingerea dumitale pentru a putea continua.

— Ce vrei să spui?

— Exact ceea ce spun. Acest domn Oscar de Verny este un mizerabil pe care-l urăsc şi pe care-l dispreţuiesc. Ei bine! Am să-i dau impresia că ar putea ajunge să-şi atingă scopul şi că ar putea câştiga infamul său pariu.

— Cum aşa? întrebă contele.

— Trebuie! spuse Baccarat, al cărui accent deveni solemn. Ne-am înţeles, că orice voi face, orice voi spune, n-ai să te iei niciodată după aparenţe, nu-i aşa?

— Ne-am înţeles! Niciodată nu mă voi lua după aparenţe!

— Oricine va veni să-ţi spună că-l iubesc pe domnul Oscar de Verny, n-ai să-l crezi. Nu-i aşa?

— Nu. Nu-l voi crede!

— Foarte bine, eşti un om înţelept şi ai o inimă nobilă.

Caleaşca coborî pe bulevardul Neuilly şi în câteva minute ajunse la extremitatea aleei pe care călăreau domnul viconte de Cambolh şi domnul Oscar de Verny.

Aşa cum povestisem mai înainte, domnul Oscar de Verny îşi aşează calul de-a latul aleei, împiedicând caleaşca să treacă.

Caleaşca se opri la ordinul contelui, care-l recunoscu pe Chérubin.

Acesta din urmă salută şi se apropie în acelaşi timp de gentilomul rus şi de Baccarat. Rocambole se ţinea la

distanţă, dar nu înceta s-o examineze cu atenţie pe Baccarat.

Baccarat era calmă, surâzătoare, cu o privire puţin dispreţuitoare.

Chérubin o învălui cu privirea sa profundă şi fascinantă. Dar Baccarat nu-şi pierdu deloc indiferenţa surâzătoare.

— Domnule conte, spuse Chérubin cu privirea în continuare aţintită asupra lui Baccarat, sunt foarte bucuros că vă întâlnesc.

— Plăcerea e de partea mea, replică contele cu o curtoazie rece.

— Am vrut să vă scriu, reluă Chérubin, dar pentru că ne-am întâlnit…

— Vă ascult domnule…

— Mi-aţi propus ieri un pariu, dacă îmi aduc bine aminte?

— Da, domnule.

— Voi ţine acest pariu, dacă vicontele de Cambolh, prietenul meu…

La auzul acestui nume Baccarat tresări şi-l privi pe Rocambole. Nu-l văzuse niciodată… şi totuşi avu un presentiment ciudat că acest om juca sau jucase un rol în viaţa ei.

— Domnul de Cambolh, prietenul meu, continuă Chérubin, m-a ajutat să-mi aduc aminte că-n ziua aceea nu eram liber. Într-adevăr, trebuia să-mi îndeplinesc nişte obligaţii care nu sufereau întârziere.

— N-am ştiut, spuse contele.

— Aceste obligaţii sunt îndeplinite, domnule, şi acum sunt liber.

— Şi ce-i asta, domnule de Verny?

— Ei bine, domnule, pot să vă spun că accept pariul.

— Îl acceptaţi?

— Fără îndoială.

— Domnule, spuse contele, poate nu ştiţi că doamna care este lângă mine în acest moment este chiar cea despre care

este vorba?

— O ştiu prea bine.

Şi Chérubin se aplecă salutând-o din nou pe Baccarat.

Până acum tânără femeie păstrase tăcerea şi se părea că n-o interesează conversaţia.

Dar în acel moment ea îşi aţinti asupra lui Chérubin privirea ei clară, limpede, vrând parcă să pătrundă până în adâncul inimii acestuia.

Sub greutatea acestei priviri Chérubin tresări.

— Domnule, îi spuse ea, Stanislas mi-a povestit totul.

Tânărul conte se numea Stanislas, în amintirea spiţei nobiliare a mamei sale, de origine poloneză.

— Aşa cum vă spuneam, Stanislas mi-a spus totul, continuă ea, şi mi-e teamă că veţi pierde pariul, căci îl iubesc.

Chérubin rămase – cel puţin în aparenţă – de un calm imperturbabil.

— Nu întotdeauna se iubeşte pentru o veşnicie, spuse el.

— Dar în orice caz, urmă Baccarat, sunt de părere că orice duel trebuie să aibă loc cu arme egale. Şi după câte am înţeles eu, acest pariu este un duel.

— Bineînţeles, doamnă.

— Deci ar fi necesar ca să aveţi şanse egale amândoi. Stanislas vine la mine când vrea. Ca să vă dau şanse egale, vă voi permite şi dumneavoastră să veniţi la mine ori de câte ori veţi crede de cuviinţă: casa mea vă este totdeauna deschisă.

— Doamnă, spuse Chérubin, nu voi abuza mult timp de această permisiune, contele mi-a oferit pentru pariu cincisprezece zile; mie îmi ajung numai opt.

— Aveţi dreptate, domnule, spuse cu răceală Baccarat, bărbatul care nu este iubit de o femeie în primele opt zile, nu va mai fi niciodată iubit.

Şi-i aruncă din nou o ultimă şi stranie privire, pronunţând pe un ton batjocoritor:

— La revedere, făcându-i şi semn cu mâna.

Caleaşca plecă imediat şi dispăru într-un nor de praf.

Atunci Chérubin se apropie de Rocambole şi spuse:

— Pe cuvânt de onoare, murmură el, dacă am impresia că privirea mea este fascinantă, pot să te asigur că şi a ei este la fel de fascinantă. Ar fi foarte curios ca să fiu fascinat şi nu fascinator…

Şi Chérubin simţi câteva picături de sudoare apărându-i pe frunte.

În tot acest timp caleaşca contelui îşi continuă drumul, înconjurând Bois de Boulogne şi se întoarse apoi prin foburgul Roule, oprindu-se în sfârşit, aşa cum îşi exprimase dorinţa Baccarat, în faţa casei unde locuia contele Artoff, adică pe strada Pépinière.

— Sper că mă vei invita la masă, îi spuse Baccarat, şi-mi vei arăta casa în cele mai mici amănunte. Sunt curioasă şi vreau să văd totul.

Şi într-adevăr, Baccarat se lăsă condusă de-a lungul acestui castel demn de o poveste din „O mie şi una de nopţi”, pentru care el cheltuise 3 milioane de franci.

Din casă trecură în grădină şi intrară în pavilion.

Urcară, în cele din urmă, în turn. De pe terasa acestui edificiu, Baccarat aruncă o privire liniştită peste casele din împrejurimi.

— Se vede foarte frumos de aici, spuse ea râzând.

— Se văd străzi, case, curţi, grădini, – spuse contele. Iată, de exemplu, grădina la care ne uităm noi acum este a casei de pe strada Pépinière cu numărul 40.

— Ei, nu! exclamă Baccarat cu o oarecare indiferenţă… Dar nu este asta chiar casa în care locuieşte acest domn Oscar de Verny?

— Exact.

Ea deveni gânditoare. Contele, care o observă, văzu apărându-i o cută pe frunte şi fizionomia întristându-i-se puţin câte puţin. Deodată ridică privirea şi se întoarse către tânărul conte:

— Prietene, îi spuse ea, dacă am să-ţi cer din nou un serviciu, ce se va întâmpla?

— Despre ce e vorba?

— Aş vrea să-mi cedezi mie acest pavilion pentru noaptea ce vine.

— Ce dorinţă nebunească!

— Ba mai mult decât atât, te-aş ruga să nici nu mă întrebi măcar pentru ce, pentru că nu ţi-aş putea răspunde.

— Fie, spuse contele, care se obişnuise să asculte fără să pună întrebări.

Baccarat coborî din turn şi ceru contelui permisiunea de a scrie câteva rânduri.

Tânărul conte o instală la un pupitru de la parterul pavilionului şi se retrase discret.

Baccarat scrise un bilet destinat cameristei ei: „Mariette, s-o îmbrace pe Sara, iar în această seară, către orele 8, se va urca cu ea în trăsură şi o va duce în strada Pépinière, în casa domnului Artoff, unde mă aflu şi eu”.

Ce-i trecea prin cap lui Baccarat şi ce voia să facă?

Capitolul LIII.

Marchiza Van-Hop sună grăbită şi ceru să i se aducă trăsura.

Ea ieşise dimineaţa, nu se schimbase de când se întorsese şi-n consecinţă era îmbrăcată în haine de oraş.

Acoperită cu-n şal mare, doamna Van-Hop se urcă în trăsură şi strigă vizitiului:

— Du-mă în strada Pépinière nr. 40. Foarte repede!

Când marchiza ajunse aici, cortina se ridica pentru a permite spectacolul noii piese a baronetului sir Williams, invizibilul improvizator al tuturor acestor drame despre care vă vorbim şi care se întretaie atât de miraculos. Totul era pregătit în pavilionul din grădină, prevăzându-se vizita pe care marchiza o va face – fără îndoială – nefericitei ei prietene.

În josul scării, doamna Van-Hop care traversă grădina în grabă, îl găsi pe Venture, în înfăţişarea sumbră a unui

servitor dintr-o casă bună, căruia i-a murit stăpânul şi e înfricoşat că acesta a uitat să treacă în testament articolul despre rentele viagere. Fanny, camerista doamnei Malassis, – desigur Baccarat, dacă ar fi fost de faţă, ar fi recunoscut-o ca fiind fosta ei cameristă, chiar aceea care o condusese în casa de nebuni – plângea în pragul camerei de culcare, a cărei uşă era întredeschisă.

Marchiza intră, făcu doi paşi către pat şi se opri mută şi palidă.

Doamna Malassis era culcată şi avea o privire care părea să ardă din cauza febrei. Se uita fix la marchiză şi nu părea s-o recunoască.

Doamna Van-Hop îşi stăpâni emoţia şi merse către pat cu mâinile întinse.

— Eu sunt, iubita mea prietenă, eu sunt, spuse ea.

Doamna Malassis continuă s-o privească, fără să răspundă nimic.

Marchiza se aşează la capul bolnavei şi-i luă mâna. Mâna era foarte caldă.

Fanny continua să plângă.

Atunci marchiza se întoarse către Venture care o urmase.

— Ce s-a întâmplat aici, pentru Dumnezeu? întrebă ea.

— E o poveste întreagă, răspunse Venture cu tristeţe.

Şi păru să ezite.

— Vorbeşte! îi spuse marchiza.

— Până acum două ore, doamna era foarte bine, reluă Venture; fusese plecată după ce luase masa de prânz… tocmai se întorsese…

— Şi apoi? întrebă marchiza cu nerăbdare.

— S-a aşezat aici, în apropierea focului şi cred că a mers să-şi ia o carte, cea pe care o vedeţi, când tocmai s-a adus scrisoarea. A luat scrisoarea, a citit-o, am avut posibilitatea să observ că era foarte emoţionată în momentul în care a recunoscut scrisul de pe plic; a deschis-o tremurând toată.

— Şi apoi?

— Apoi a citit primele linii, a scos un strigăt, în acel moment Fanny şi cu mine – căci eram amândoi în apropiere – am văzut-o căzând. A scos un al doilea strigăt, mai slab decât primul şi a pronunţat numele dumneavoastră. Acest fapt ne-a dat ideea să mergem să vă căutăm pe dumneavoastră, după ce stăpâna a leşinat.

— De la cine era scrisoarea?

— Nu ştiu.

— Unde este?

— În cădere, doamna a aruncat-o în foc.

— Şi apoi? şi apoi? întrebă marchiza.

— Fanny şi-a pierdut capul. Iar eu am alergat la portar pe care l-am trimis să aducă un medic.

— A venit medicul?

— Da, doamnă.

— De ce a plecat?

— Ne-a spus că se grăbeşte să meargă la căpătâiul unui muribund, dar va reveni către orele 5.

Marchiza privi pendula. Era cinci fără zece minute.

— Ei bine, şi ce-a spus? A dat vreo dispoziţie?

— S-a grăbit să ia sânge doamnei şi a cerut să fie culcată în pat. Nu părea deloc liniştit şi a pretins că este vorba de o congestie cerebrală şi că există pericolul ca doamna să moară.

— Dumnezeule! strigă marchiza cu spaimă. Doamna Malassis continua să privească fix cu ochii arzând de febră. Tânără văduvă era roşie la faţă, aproape violacee şi pe faţa ei puteai citi semnele unei apoplexii.

Tocmai atunci se auzi soneria. Era cea prin care portarul avertiza familia Malassis de sosirea unui vizitator.

— Fără îndoială că e medicul, spuse Venture.

Într-adevăr apăru un bărbat mic, obez, cu ochelari, îmbrăcat în negru şi cu cravată albă; acelaşi care-l îngrijise pe Fernand Rocher la Turquoise şi care, în prima parte a istorisirii noastre, apăruse în faţa ochilor lui Baccarat când aceasta se trezise.

Medicul o salută pe marchiză până la pământ, se apropie de bolnavă şi începu s-o examineze.

— Grav… foarte grav! murmură el printre dinţi, luându-i pulsul.

Cred că aţi observat, de altfel, că întotdeauna când un medic se apropie de un bolnav, îi ia pulsul.

— Domnule, îi spuse marchiza, sunt o bună prietenă a doamnei Malassis, aproape sora ei… puteţi să-mi spuneţi adevărul.

Medicul salută pe marchiză, îşi luă cea mai protocolară poziţie şi răspunse cu-n ton savant.

— Acum două ore am plecat de-acasă chemat de un bolnav la celălalt capăt al oraşului şi am fost rugat să trec pe aici. Adresa aceasta fiind în drumul meu, am urcat în grabă, am găsit-o pe această doamnă întinsă pe parchet, leşinată şi am putut să-mi dau seama imediat că era vorba de un atac de apoplexie determinat de o emoţie violentă şi neaşteptată…

Medicul pronunţă aceste cuvinte cu un ton scolastic, pedant, asemănător cu acela al unui şcolar care recită o lecţie.

— Şi apoi? întrebă marchiza.

— Am luat sânge acestei doamne, continuă doctorul, am putut constata că dacă norocul nu m-ar fi adus aici, dacă niciunul din confraţii mei nu ar fi putut veni la timp, doamna ar fi fost pierdută…

Marchiza tremura toată.

— Cinci minute dacă aş mai fi întârziat, continuă doctorul, această doamnă ar fi fost moartă…

— Dar în fine domnule… în prezent… este în afară de orice pericol…

— Nu încă.

— Dumnezeule!

— Cred totuşi că o vom salva, continuă doctorul, dar nu pot îndrăzni să-mi iau răspunderea că va rămâne în deplinătatea facultăţilor mintale… Vedeţi ce privire fixă

are… Mi-e teamă ca doamna să nu fi suferit una din acele îngrozitoare emoţii care pot să modifice o existenţă… Mi s-a vorbit despre o scrisoare…

— A fost arsă, domnule…

— Nu ştiţi de la cine ar putea să se anunţe vreun necaz acestei doamne?

— Nu ştiu nimic!

— Totul va depinde de această noapte, reluă omul îndreptându-se către o masă, pe care prepară o poţiune. Dacă fixitatea privirii va ceda, dacă febra va scădea, dacă bolnava va începe să vorbească şi va dormi un pic, nu mai avem ce să ne temem.

— Îmi voi petrece noaptea aici, domnule, spuse imediat marchiza.

Şi scrise în grabă acest bilet: „Prietene, Sunt la doamna Malassis. Sărmana femeie este foarte bolnavă; atât de bolnavă, încât cred că e de datoria mea să n-o părăsesc, Pepa ta”

Împături biletul, îl puse într-un plic şi-i spuse lui Venture:

— Te rog să duci acest bilet soţului meu. Eu voi rămâne astă-noapte aici.

— E-n regulă! mormăi Venture, ieşind pentru a executa ordinul marchizei, totul merge cât se poate de bine şi fiecare şi-a jucat de minune rolul. Doctorul este o nebunie de medic, văduva a jucat scena apoplexiei ca cea mai mare tragediană, cât despre mine cred că-l servesc pe domnul Chérubin exact aşa cum trebuie.

Falsul doctor continuă în acest timp să vorbească cu marchiza despre boală şi îşi jucă în continuare atât de bine rolul, încât zece minute mai târziu plecă lăsând-o pe doamna Van-Hop convinsă că doamna Malassis se găseşte într-una din cele mai grave situaţii şi că este foarte indicat să nu fie lăsată singură nici un minut.

La orele şase, Venture aduse frumoasei infirmiere o supă, o friptură de pasăre, câteva prăjiturele, toate aşezate frumos pe o mică masă, rulantă.

— Având în vedere că doamna marchiză îşi va petrece noaptea aici, mi-am permis să-i prepar o cină.

Marchiza îi mulţumi, înghiţi câteva linguri de supă şi nu mâncă nimic altceva. Era prea emoţionată pentru a putea mânca.

Trecură două ore…

Doamna Van-Hop, care nu părăsise nici un moment încăperea remarcă la un moment dat că privirea bolnavei deveni mai puţin fixă; apoi avu o tresărire, auzi câteva cuvinte incoerente ce ieşeau din gâtlejul crispat al doamnei Malassis şi care dovedeau o îmbunătăţire sensibilă a sănătăţii.

Doamna Malassis îşi jucase de minune rolul. Ea dădu impresia la un moment dat că o recunoaşte pe marchiză şi cum aceasta îi ţinea mâna în mâna ei, o strânse afectuos. Inima nobilei femei tresări de bucurie, se gândi că bolnava este salvată.

Imediat, văduva se întoarse cu faţa la perete. Apoi închise ochii şi simulă că suspină.

Atunci doamna Van-Hop chemă servitorii – adică pe Fanny şi pe Venture – le anunţă că-şi va petrece noaptea la căpătâiul doamnei Malassis şi va suna numai dacă va avea nevoie de ei.

Venture şi Fanny se retraseră.

Câteva minute mai târziu, doamna Van-Hop auzi zgomotul unei respiraţii normale, calme, care dovedea că bolnava doarme. Se ridică încet, îşi luă o carte de pe o etajeră şi se aşează din nou aproape de foc. Scena aceasta se petrecea în jurul orei zece.

O tăcere apăsătoare domnea în camera de culcare, şi în pavilion şi-n grădina care îl înconjura. Ai fi putut să te crezi în provincie, într-un sat oarecare, unde se sună stingerea la orele nouă. Tăcerea şi izolarea aceasta, exercitară imediat o influenţă neobişnuită asupra marchizei.

Sărmana femeie îşi uitase necazurile, atâta timp cât auzise mişcare în jurul ei, cât timp fusese preocupată de

această femeie bolnavă.

Dar odată ce doamna Malassis adormise în sfârşit şi servitorii plecară, marchiza se lăsă din nou pradă gândurilor ei. Îşi spuse că la câţiva paşi de aici, de cealaltă parte a grădinii, exista un bărbat pe care-l iubea în tăcere, un bărbat pentru care ea suferise atât.

Fără îndoială că acest om era acum acasă.

Numai gândul că omul acesta era aşa de aproape o făcu să tremure pe doamna Van-Hop. Simţi în acelaşi timp o tentaţie, căreia încercă în zadar să-i reziste.

Ea ştia că domnul Oscar de Verny locuia la al treilea etaj al casei vecine şi că ferestrele sale dau în grădină.

Câteva zile mai înainte, doamna Malassis avusese grijă, să-i dea aceste detalii pe care, bineînţeles marchiza Van-Hop n-ar fi îndrăznit niciodată să i le ceară.

Marchiza fu ispitită să vadă dacă ferestrele domnului Oscar de Verny sunt luminate. Se ridică şi se îndreptă spre fereastră – Venture neglijase să tragă draperiile —, aşa că putu privi afară.

Noaptea era întunecoasă, grădina era învăluită în tenebre şi casa pe faţada căreia marchiza părea să caute un indiciu al prezenţei domnului Oscar de Verny, îi apărea ca o masă mai neagră decât cerul, cu toate că ici şi colo la parter şi la etajele superioare, se vedeau câteva luminiţe.

Numai la etajul al treilea nu se vedea nici o fereastră luminată.

— Nu-i acasă, gândi marchiza.

Şi simţi un fel de durere surdă, din cauza acestei absenţe.

El nu era acasă. Acest bărbat – muribund cu câteva zile mai înainte – se refăcuse atât de repede încât putea să iasă pe jos, la braţ cu adversarul său, să-şi petreacă serile în cine ştie ce club, probabil în mijlocul unor tineri petrecăreţi şi a unor femei uşuratice.

— Iată ce bărbat aş fi fost în stare să iubesc! gândi marchiza, fără să asculte bătăile repezi ale inimii care

păreau să spună că vremea pericolului nu trecuse încă.

Şi tocmai în acest moment, un punct luminos apăru la al treilea etaj.

Dintr-o dată o fereastră se lumină.

Marchiza simţi o neaşteptată şi violentă emoţie. Fără îndoială că domnul Oscar de Verny sosise acasă.

Şi această femeie care se felicitase cu câteva minute mai înainte că nu-l iubise pe un asemenea seducător, această sărmană femeie care se minţea pe ea însăşi crezându-se vindecată, aruncă o privire spre acel punct luminos – strălucitor pentru ea, ca o stea polară pentru marinarii pe cale să naufragieze – şi întreaga viaţă îi trecu prin faţa ochilor într-o clipă.

Punctul luminos îşi schimbă locul. Dispăru de la fereastră, pentru a apărea la fereastra învecinată. Privirea marchizei îl urmărea cu încăpăţânare.

Putea foarte bine totuşi să nu fie Chérubin, ci pur şi simplu un servitor care intra pentru a-şi aştepta stăpânul…

Dar inima marchizei bătea din ce în ce mai tare.

Ea nu izbuti să împiedice apariţia acestor gânduri bizare.

Bărbatul pe care-l iubea nu era decât la câţiva metri de ea. Dacă ar vorbi, dacă fereastra ar fi deschisă, zgomotul vocii ei ar ajunge până la el printre arbori şi prin tăcerea grădinii. Şi totuşi ea era pentru totdeauna despărţită de el! Între ea şi el exista o lume întreagă care-i separa, rezumată de fapt într-un singur cuvânt: datoria! Şi gândul acesta o înnebunea pur şi simplu.

Cine ştie cât timp rămăsese aşa cu privirea fixată pe fereastra luminată, încercând să ghicească ce făcea el acum, cu ce se ocupa, la ce se gândea? Ea singură n-ar fi putut să spună.

Deodată lumina păru să se mişte din nou, să dispară de la fereastră pentru a apărea la alta. Apoi ea se stinse. Cel de al treilea etaj reintră în întuneric.

Oare domnul Oscar de Verny pleca?

Marchiza îşi puse această întrebare, uşor de rezolvat căci orice mişcare a uşii de la intrare făcea atât la deschidere, cât şi la închidere un zgomot care ar fi ajuns până în locul unde se afla doamna Van-Hop.

Ea ascultă atentă, speriată câteva minute şi uşa nu făcu nici un zgomot.

Dar deodată… inima marchizei începu să bată cu o repeziciune neaşteptată; deodată i se păru că o umbră se mişcă în grădină; această umbră se îndreptă spre pavilion… Apoi ea auzi câteva frunze căzute scârţâind sub un pas uşor şi grăbit.

Oare îndrăznea domnul de Verny să vină până aici?

Acest gând – care o împietri pe marchiză – era totuşi de o îndrăzneală nebunească.

Cum să presupună că la orele unsprezece noaptea, un bărbat tânăr ar îndrăzni să facă o vizită unei femei, care fiind văduvă avea o situaţie şi mai delicată…

Şi totuşi marchiza nu putea crede că acea persoană să nu fie Oscar de Verny… Cum putea şti dacă era el?

Această ultimă întrebare devenind pentru ea de nedezlegat, marchiza simţi o spaimă groaznică.

Spaimă pe care nu şi-o putea explica decât ca un gen de gelozie… De ce ar fi venit domnul Oscar de Verny în mijlocul nopţii la doamna Malassis?

Marchiza îşi aminti de teribila şi dureroasa agitaţie în care o găsise pe doamna Malassis, în ziua în care Chérubin fusese rănit…

Şi inima sa încetă deodată să bată, ca şi cum ar fi rămas brusc fără viaţă.

Umbra continua să înainteze, îndreptându-se către pragul pavilionului.

Marchiza speră că până la urmă umbra se va opri. Dar uşa pavilionului era întredeschisă ca pentru o întâlnire şi marchiza auzi urcând pe scară acei paşi, care mai înainte, făcură să scârţâie nisipul şi frunzele moarte din grădină.

Doamna Van-Hop crezu că va muri.

Capitolul LIV.

Paşii se opriră în pragul camerei de dormit. Apoi cineva ciocăni discret în uşă de două ori.

Marchiza era fără voce, fără respiraţie şi nu răspunse. Ea speră chiar că îndrăzneţul vizitator, care se introdusese astfel în casă, în casa care părea goală şi ai cărei servitori erau plecaţi nu se ştie unde, va face cale întoarsă în faţa acestei tăceri semnificative. Dar uşa se deschise.

Un bărbat intră… era domnul Oscar de Verny.

Chérubin, care se opri în pragul uşii, nehotărât, o observă pe marchiză, palidă şi nemişcată ca o statuie şi lăsă să-i scape un gest de surpriză. Dar acest gest părea să fie studiat de mult timp şi cu toată emoţia ei, marchiza nu se îndoi de acest lucru…

— Doamnă… se bâlbâi tânărul bărbat, salutând.

Marchiza se înclină, fără să spună nici un cuvânt.

— Iertaţi-mă, doamnă, reluă el, şi permiteţi-mi să vă explic apariţia mea aici, apariţie care trebuie să vă pară cel puţin neobişnuită.

Şi cum marchiza mirată, nu răspundea nimic, el continuă:

— Tocmai mă întorceam acasă, când am aflat că doamna Malassis este grav bolnavă. Doamna Malassis a avut bunăvoinţa să se intereseze de sănătatea mea, în timpul convalescenţei, de două ori pe zi…

Chérubin se opri, o privi pe marchiză şi tresări de bucurie văzând-o atât de palidă.

Marchiza stătea nemişcată, continuând să tacă.

Chérubin păru să nu observe acest lucru şi vorbi în continuare:

— Am întârziat deci, şi cu toată ora înaintată am venit aici. Speram să găsesc un servitor… dar uşa era deschisă, scara pustie; am văzut lumină în această cameră, aşa că după ce am ciocănit, neauzind nici un răspuns…

Tânărul nu-şi termină fraza.

Doamna Van-Hop stăpânindu-şi în sfârşit tulburarea şi emoţia, făcu un pas către patul bolnavei şi spuse:

— Vă mulţumesc, domnule, vă mulţumesc în numele prietenei mele, a cărei situaţie – cu toate că este destul de gravă – lasă totuşi speranţa unei însănătoşiri. După cum vedeţi, doarme… şi ştiţi că întotdeauna somnul este de bun augur.

În timp ce marchiza vorbea, Chérubin – care nu uita niciodată puterea de fascinaţie a privirii sale – o urmărea cu ochii lui mari cu reflexe de felină.

— Dacă aşa stau lucrurile, doamnă, spuse el, îmi veţi permite să mă retrag…

Şi dădu să plece.

Marchiza răspunse salutului său, fără să facă vreun alt gest.

Chérubin continuă să se retragă către uşă cu spatele, fără să înceteze de a o privi pe marchiză, sperând fără îndoială că-l va reţine… Dar marchiza redevenise mută şi nemişcată.

Chérubin era de-acum în prag, pusese mâna pe clanţa uşii pentru a o deschide… dar, deodată, ca şi cum ar fi ascultat de o hotărâre lăuntrică neaşteptată, reînchise uşa şi se reîntoarse către marchiză.

O exaltare febrilă strălucea în ochii lui… El se apropie din nou de marchiză şi-i spuse:

— Nu voi pleca, doamnă, înainte de a vă face o mărturisire.

— O mărturisire? bâlbâi ea cu-n fel de mirare amestecată cu spaimă.

— Mărturisirea unei greşeli, doamnă.

Ea îl privi şi se simţi din nou pradă unei emoţii.

— Doamnă, spuse Chérubin lent, cu o voce tremurătoare, dar care totuşi trăda hotărârea, cândva v-am minţit…

— M-aţi… minţit?… se bâlbâi din nou marchiza a cărei tulburare creştea vizibil.

Ea se lăsă într-un fotoliu din apropierea patului. Nu o mai ţineau picioarele sau căuta un refugiu în apropierea femeii pe care o credea prietenă, împotriva puterii de seducţie a acestui bărbat, sub privirea căruia simţea că tremură? Nici ea nu ştia…

— Da, repetă Chérubin, care păru să devină mai îndrăzneţ şi a cărui voce deveni mai fermă. Da, doamnă, v-am minţit acum câteva minute…

Şi se opri din nou.

Se întâmplă atunci doamnei Van-Hop ceea ce se întâmplă aproape întotdeauna femeilor în situaţii extreme: ea găsi o forţă neaşteptată chiar în slăbiciune şi femeia de lume, obişnuită să-şi ascundă cu grijă stările sufleteşti, sări în ajutor sărmanei femei dominată de pasiune.

O jumătate de surâs apăru pe buze; privirea coborâtă se ridică cu siguranţă asupra lui Chérubin şi-i spuse cu calm, aproape cu voie bună:

— Nu ştiu ce minciună îmi puteţi spune, domnule, dar credeţi-mă, că sunt foarte indulgentă şi că ştiu să iert.

Şi cu un gest plin de demnitate – în care se simţea femeia obişnuită să primească, femeia de lume în salonul căreia apărea întregul Paris aristocratic – îi indică un scaun care se afla la mică distanţă, adăugând:

— Vă rog să luaţi loc, domnule, sunt gata să ascult spovedania dumneavoastră.

Chérubin rămase în picioare. Dintr-o dată focul din privirea lui păru că se stinge. Deşi faţa exprima o dureroasă melancolie.

— Doamnă, reluă el, într-adevăr ajungând acasă am aflat despre accidentul întâmplat doamnei Malassis – aşa cum v-am spus – dar un motiv mult mai puternic decât dorinţa de a afla noutăţi, m-a condus aici…

La auzul acestor cuvinte, marchiza simţi că emoţia reapare.

— Acest motiv, urmă Chérubin, m-a făcut să-l corup pe valetul doamnei Malassis, pe care l-am găsit la portar şi

care mi-a spus că sunteţi aici.

— Domnule… bâlbâi marchiza.

— Doamnă, spuse Chérubin cu tristeţe, v-aş ruga să mă ascultaţi până la capăt…

Ea făcu un gest care însemna în acelaşi timp asentimentul ei, dar şi resemnarea.

— Fără îndoială că nu vă voi mai revedea niciodată, nici la o asemenea oră şi nici între patru ochi, doamnă, iar mâine n-aş mai putea să vă fac mărturisirea… mărturisirea durerii mele, a remuşcărilor mele şi a vinei mele, murmură el.

Şi cum ea tăcea, tânărul „Valet de Cupă” continuă:

— În opt zile doamnă voi spune adio pentru totdeauna Parisului, Franţei, Europei…

— Plecaţi undeva, domnule? întrebă marchiza care tresări.

— Sunt fiul unui corsar din Columbia, doamnă; sunt născut în largul mării, chiar la Ecuator. N-am altceva european în mine, decât numele pe care mi l-a lăsat omul care m-a adoptat. Am aparenţa unui om civilizat; nu sunt în realitate decât un sălbatic, un copil al ţărilor calde, acolo unde totul este serios, arzător şi etern. Sunt unul din acei bărbaţi care mor având o singură dragoste.

— Domnule…

— Da, spuse Chérubin cu o energie neaşteptată, ca şi cum ar fi vrut să justifice definirea de sălbatic pe care şi-o făcuse el însuşi, vă rog să mă ascultaţi încă două minute, doamnă…

Şi-n acest timp el continua s-o învăluie cu privirea-i fascinantă.

— Ascultaţi, doamnă, repet: sunt un sălbatic! Am venit la Paris acum zece ani cu intenţia, cu speranţa de a deveni un european, un parizian – ca spirit şi ca moravuri, dar totuşi nu-mi pot învinge natura primară. Într-o zi o femeie şi-a întretăiat drumul cu al meu. Am început s-o iubesc… cu pasiune, aşa cum se iubeşte la tropice, gata să-mi las pentru

ea ultima picătură de sânge, gata la un semn al ei să încerc a cuceri lumea sau să devin pirat… Ei bine, doamnă, totdeauna va exista între mine şi această femeie o prăpastie… Această prăpastie, este virtutea… căci ea nu este liberă.

Marchiza gâfâind asculta această voce sacadată, înăbuşită de durere, plină totuşi de o dulceaţă încântătoare. Simţi că tremură sub privirea acestui bărbat, care desena cu linii de flăcări dragostea lui, fără să spună încă cine era fiinţa iubită… Ea ar fi vrut – ca pasărea hipnotizată de reptilă – să poată rupe farmecul şi să fugă… Dar farmecul era puternic, şi marchiza rămase nemişcată, fără voce, sub privirea lui Chérubin…

Atunci acesta făcu un pas către ea, puse un genunchi la pământ şi spuse:

— Doamnă, nu vă voi mai revedea niciodată; niciodată numele meu nu va mai fi pronunţat în faţa dumneavoastră; dar dacă în mijlocul nobilei şi fericitei vieţi pe care o duceţi veţi găsi vreun minut de tristeţe şi de reculegere, dacă vă veţi gândi vreodată că departe, peste mări şi ţări există un sărman sălbatic a cărui viaţă vă aparţine; dacă acest gând nu vi se pare o ofensă, ei bine, atunci amintiţi-vă că pe acest bărbat l-aţi văzut aici la picioarele dumneavoastră şi că v-a cerut ca unică, ca supremă favoare permisiunea de a vă săruta poalele rochiei…

Chérubin jucă toată această scenă ca un adevărat actor; gestul era sobru, vocea simpatică şi vibrantă.

Doamna Van-Hop ascultă totul până la capăt, fără ca fizionomia ei să fi arătat durerea pe care o suporta; Chérubin fu înşelat de această atitudine de expectativă, el crezând că marchiza îi va întinde mâna ca să-l ridice.

Dar ea rămase impasibilă.

Atunci el se ridică încet şi spuse cu-n accent de profundă tristeţe:

— Adio, doamnă, adio…!

Îngerul care o proteja pe marchiză nu o părăsi nici măcar în acest moment crucial.

Sigur că dacă ea nu şi-ar fi ascultat decât inima, ar fi întins mâna acestui om şi i-ar fi spus:

— Ridică-te! nu m-aţi ofensat deloc, amintirea mea vă va putea urma”.

Dar ea ascultă vocea datoriei şi datoria îi impunea păstrarea tăcerii.

Îl văzu pe Chérubin îndepărtându-se, îndreptându-se către uşă, salutând-o pentru ultima oară de pe pragul uşii şi dispărând apoi în întuneric.

Doamna Van-Hop rămăsese demnă în fidelitatea conjugală, iar doamna Malassis care nu pierduse nici un singur cuvânt din această scenă, continua să se prefacă a fi pradă unui somn profund.

Şi acum să revenim la Baccarat!

În timp ce marchiza Van-Hop alerga la doamna Malassis, pe care o credea muribundă şi vedea dintr-o dată apărând înaintea ei pe îndrăzneţul Chérubin, sora lui Cerise se afla la contele Artoff.

Ne amintim că locuinţa tânărului rus era situată exact vis-â-vis de nr. 40 de pe strada Pépinière, şi că din înălţimea donjonului său, Baccarat putea să vadă grădina şi pavilionul ocupat de doamna Malassis.

Ne amintim de asemenea că tânăra femeie scrisese câteva cuvinte cameristei sale, cerându-i s-o aducă pe micuţa evreică.

În timp ce un curier plecase cu biletul, contele şi Baccarat se aşezară la masă şi mâncară ca doi buni prieteni. Între ei exista de-acum oarecare intimitate. Baccarat îşi dădu seama ce caracter nobil şi entuziast are tânărul conte, iar acesta înţelese că pocăinţa o făcuse pe Baccarat cea mai virtuoasă şi mai respectabilă dintre femei.

— Scumpă prietenă, spuse contele aşezându-se la masă, nu mi-ai spus pentru ce vrei să te instalezi astă-seară în turn.

Ea avu un surâs misterios.

— Prietene, ripostă ea, nu mi-ai promis că nu mă vei întreba nimic?

— E adevărat.

— Ei bine, te rog, lasă-mă să procedez aşa cum cred şi ţine-ţi promisiunea. Pot să-ţi spun numai că secretul acesta nu-mi aparţine.

Şi Baccarat nu discută despre turn, iar contele îi respectă secretul.

În sfârşit, sosi şi camerista cu tânără evreică.

La vederea ei, contele lăsă să-i scape un strigăt de surpriză.

Dar Baccarat îi făcu semn să tacă.

— Şi acesta este încă un mister.

Contele se mulţumi să treacă degetele prin frumosul păr buclat al copilei, căreia îi oferi câteva prăjituri.

Odată masa terminată, Baccarat se ridică:

— Prietene, îi spuse ea, vrei să mă conduci – pe mine şi pe acest copil – până în turnul din grădină?

Contele luă o lampă, luă copilul de mână şi îi făcu semn lui Baccarat să-l urmeze.

Turnul era situat la extremitatea grădinii şi era legat de locuinţa contelui printr-o lungă galerie, cu pereţi de sticlă, care servea ca seră de flori. Prin această galerie contele Artoff o conduse pe Baccarat.

Ajunsă la intrarea în turn, Baccarat luă lampa din mâna ghidului său.

— Îţi mulţumesc, spuse ea.

— Să nu te mai însoţesc? întrebă tânărul conte.

— Nu.

— Unde trebuie să te aştept?

— Unde vrei! în grădină, dacă nu te temi de răcoarea nopţii; în salon, dacă ţi-e rece.

— Îmi permit totuşi, spuse contele, să-ţi pun o singură întrebare.

— Te rog.

— Va trebui să aştept mult?

— Nu ştiu.

Şi Baccarat îi făcu semn de bun rămas, închise uşa turnului în urma ei şi a micuţei evreice.

— Stranie femeie! murmură contele, întorcându-se.

Baccarat urcă în turn ţinând copila de mână. Acest foişor destul de spaţios se compunea dintr-o cameră cu ferestre de sticlă, în care se găseau scaune de grădină lucrate în fier.

Ajungând aici, Baccarat o aşează pe fată într-un scaun, stinse lampa şi rămaseră amândouă în semiîntuneric, căci noaptea era destul de luminoasă.

Baccarat puse mâna pe fruntea Sarei.

— Dormi! spuse ea.

Ea avu grijă să întoarcă scaunul pe care stătea micuţa, în direcţia grădinii de la numărul 40.

Şi tânără femeie murmură în timp ce copilul lupta în zadar împotriva somnului:

— Aş vrea totuşi să ştiu dacă este acasă şi ce se petrece în acest pavilion, în care marchiza Van-Hop a şi sosit…

Tânărul conte rus, respectând misterul de care se înconjura Baccarat, se plimbă timp îndelungat în grădină, fumându-şi trabucul şi visând. Pentru el Baccarat nu mai reprezenta pur şi simplu o femeie, era o fiinţă misterioasă care trebuia – fără îndoială – să îndeplinească o misiune şi care mergea hotărâtă către ţelul ei, fără să se intereseze de obstacolele pe care le întâlnea în drum, de privirile şi comentariile lumii.

Contele făurise un adevărat roman despre viaţa lui Baccarat.

Această femeie, care se închidea noaptea într-un foişor cu-n copil, pentru a se deda la cine ştie ce misterioase practici, al cărei surâs rece îi pătrundea până în inimă şi îi inspira o spaimă ascunsă, această femeie îi apărea ca un caracter distructiv care, învins într-o primă luptă, urmărea din umbră, fără odihnă, realizarea unei teribile răzbunări.

El se plimbă mult timp, cu ochii fixaţi asupra foişorului unde toate luminile erau stinse şi din care nu se auzea nici un zgomot. Se întreba mereu ce-ar putea face Baccarat în turn, dar nu avea nici cel mai mic indiciu.

În fine, după aproximativ o oră, uşa micului pavilion se deschise.

Contele alergă într-acolo şi o văzu apărând pe Baccarat.

Tânără femeie ţinea copilul de mână şi reaprinsese lampa. Numai la lumina ei, contele putu să observe că Baccarat era foarte palidă şi că întreaga ei atitudine trăda o puternică agitaţie.

— Dragă prietene, spuse ea, vrei să-mi pui la dispoziţie trăsura dumitale?

Contele se înclină şi-i luă lampa din mână.

— Pleci? întrebă el.

— Da, spuse ea cu-n surâs, dar vino mâine, te aştept.

Şi aplecându-se la urechea lui îi spuse:

— Mă duc acasă, căci cred că voi primi o vizită.

— O vizită?

— Da.

— La orele zece seara?

— Este ora când apar seducătorii.

Şi cum el o privea fără să înţeleagă nimic, adăugă:

— Cred că ştii că există un bărbat cu care ai făcut un pariu?

— Domnul Oscar de Verny?

— Da. Şi-n aproximativ o oră, va fi la mine acasă.

— De unde ştii?

Ea îi surâse din nou.

— Sunt o fiinţă supranaturală, spuse ea, şi întreb de multe ori viitorul ce-mi va aduce… La revedere!

Şi Baccarat ieşi, se urcă în trăsură împreună cu fetiţa, şi plecară.

Capitolul LV.

Baccarat părăsi strada Pépinière şi pe tânărul conte rus, se reîntoarse în strada Moncey şi găsi un bilet astfel

conceput: „Doamnă, Chiar astăzi mi-aţi permis să mă prezint la dumneavoastră, fără să-mi fixaţi nici ziua, nici ora.

Daţi-mi voie, doamnă, de a-mi exprima în mod deschis părerile mele. Cunoaşteţi foarte bine pariul pe care l-am făcut, iar gravitatea lui trebuie să scuze în faţa dumneavoastră demersurile nebune pe care le voi întreprinde. Sunteţi amabilă să mă primiţi în această seară, la orele 11?

Vă sărut mâinile.

Oscar de Verny”.

Când Baccarat luă cunoştinţă de acest impertinent mesaj, îşi dădu seama că poate avea o încredere oarbă, fără de margini, în această viziune pe care i-a revelat-o hazardul. Într-adevăr, cu o oră înainte, între alte lucruri pe care i le spusese micuţa evreică în timp ce dormea în foişorul contelui Artoff, ea visă că domnul Oscar de Verny se va prezenta la Baccarat chiar în acea seară.

Baccarat trimise copilul la culcare, apoi luă toate măsurile pentru a-l primi, aşa cum se cuvenea, pe Chérubin.

De data aceasta nu mai era vorba să-l primească – ca în ajun pe contele Artoff – în micuţa ei cameră de lucru.

De această dată nu-şi concedie servitorii. Din contra, vru să dea chiar o oarecare strălucire primirii domnului Oscar de Verny.

În loc să-şi pună o rochie de interior, îşi păstră toaleta de zi, îşi puse o floare în păr, îşi aranjă din nou coafura şi se privi cu atenţie în marea oglindă veneţiană, făcând o piruetă pentru a se asigura cât este de frumoasă.

În acest salon, în care baronul d’O… făcuse minuni de bun gust în aranjarea lui, chiar aici, Baccarat vru să-l aştepte pe impertinentul seducător.

Se trânti într-un fotoliu în apropierea focului, citind o carte, cu atitudinea femeii care aşteaptă bărbatul vieţii ei.

Soneria care se auzi, o avertiză de sosirea vizitatorului.

Erau exact orele unsprezece; Chérubin era extrem de punctual. Două minute mai târziu, camerista intră aducând cartea de vizită a domnului Oscar de Verny.

— Adu-l aici, spuse Baccarat fără să-şi ridice capul sau să se întoarcă spre uşă.

Chérubin intră. Se opri un moment în prag, aruncă o privire în jurul lui şi remarcă cu ciudă că, în loc să-l fi aşteptat în budoar, viitoarea sa victimă îl primea în salon. Privirea aruncată în grabă îi fu suficientă pentru a înţelege, din mobilarea salonului, că Baccarat nu era deloc o femeie vulgară.

La auzul zgomotului pe care-l făcu uşa deschizându-se, Baccarat ridică pe jumătate capul, îl văzu în prag pe Chérubin, îi surâse şi cu-n gest princiar îi indică un scaun în apropierea ei.

Camerista care-l introdusese pe tânărul Don Juan ieşi, închise uşa şi Baccarat se găsi singură cu vizitatorul ei.

În timp ce mergea din strada Pépinière în strada Moncey, Chérubin îşi pregătise un foarte frumos discurs. El îşi cântărise dinainte situaţia, prevăzând că va fi primit rece, cu neîncredere şi-şi preparase câteva fraze de efect, câteva irezistibile priviri.

Din nefericire se înşelase. Programul premeditat era menit să îndepărteze neîncrederea, răceala, poate chiar mânia femeii iritate că serveşte ca pretext unui pariu.

Acest program nu-şi avea însă locul şi nu putea fi folosit decât dacă Baccarat s-ar fi arătat rece, neîncrezătoare şi mânioasă.

Exact ceea ce nu se întâmplă.

Ea îi întinse mâna surâzătoare şi îi spuse:

— Aşează-te în apropierea mea, copil teribil…

Acest epitet era formulat cu-n accent de zeflemea, lipsit de orice acreală, ceea ce-l zăpăci pe Chérubin, personaj de obicei, greu de pus în dificultate.

— Într-adevăr, spuse el, până la un punct merit acest titlu de copil teribil, pe care mi l-aţi dat, căci…

— Taci! spuse ea. Înainte de a vorbi despre afaceri, lasă-mă să deschid o parantează.

— Ascult.

— Vrei să bei un ceai? întrebă Baccarat râzând.

— Mulţumesc, răspunse Chérubin, din ce în ce mai mirat de această bunăvoinţă neaşteptată.

— Atunci vom putea vorbi mai liniştiţi, nu-i aşa?

Chérubin se înclină şi începu să se gândească la formulările unui nou discurs.

— Ştiţi, reluă Baccarat, că trebuie să-mi dau toată silinţa pentru a-l face mai înţelept pe contele Artoff?

— Poftim? spuse Chérubin. Cu privire la ce?

— Cu privire la pariul pe care l-aţi făcut, răspunse Baccarat foarte simplu.

Chérubin o privi uimit.

— Nu înţeleg nimic, spuse el.

— Atunci vă voi explica. Ascultaţi-mă bine. Închipuiţi-vă că acest pariu ar fi luat în serios de conte!

Ea accentuă fără echivoc aceste cuvinte. Chérubin sări brusc din fotoliu.

— Dar sunt absolut hotărât să iau acest pariu în serios! strigă el.

Baccarat continuă să surâdă.

— Când am să vă fac să atingeţi cu degetul un mic obstacol, spuse ea, veţi fi de aceeaşi părere cu mine. Am fost – poate mai sunt încă – frumoasă; am fost celebră prin insensibilitatea mea, foarte bine! Iată partea cavalerească a pariului dumneavoastră. Vă jucaţi viaţa pentru a seduce o femeie despre care se spune că nu are suflet.

Chérubin se înclină.

— Dar acum să vedem şi reversul medaliei. Dacă într-adevăr sunt ceea ce se zice şi dacă vă veţi pierde într-adevăr timpul aici şi deci şi pariul, dacă îmi închipui că acest pariu este serios, contele vă va ucide fără doar şi poate…

— E dreptul lui.

— Foarte bine! Dar… dacă l-aţi câştiga…?

Şi Baccarat îl învălui pe tânărul bărbat cu o privire atât de batjocoritoare, încât acesta coborî ochii.

— Dacă-l veţi câştiga, continuă ea, veţi avea o avere… Iată, domnule, e posibil ca un bărbat să-şi taxeze dragostea la preţul de 25 000 de livre rentă?

Aceste cuvinte îl loviră ca un trăsnet.

Baccarat îi spunea de la obraz că a făcut un pariu ruşinos, inadmisibil pentru un bărbat galant.

Aşa că el se înroşi, ca un şcolar prins copiind.

Un surâs plin de batjocură apăru în colţul buzelor lui Baccarat şi acest surâs îl derută şi mai mult pe Chérubin.

— Ascultaţi, reluă ea, după părerea mea aţi procedat ca un tinerel fără experienţă, care abia a terminat liceul. Vi s-a spus că n-am suflet, poate că este chiar adevărat.

— Nu cred acest lucru, spuse el.

— E totuşi posibil; dar, în fine, era necesar ca înainte de a face acest ruşinos pariu, să vă informaţi.

Şi tânără femeie, asupra căreia privirea fascinantă a domnului Chérubin nu producea nici o impresie, continua să-l privească râzând.

— Am înţeles, urmă ea, că poţi face un pariu contra ta însuţi. Dacă aţi fi spus: „vreau să fiu iubit de această femeie care nu iubeşte”, în loc să mergeţi să anunţaţi pariul într-un club, poate că aţi fi avut oarecari şanse de a-l câştiga, dar…

Ea se opri şi nu-şi dezvălui complet gândul.

— Deci, spuse Chérubin, regăsindu-şi îndrăzneala, consideraţi pariul meu pierdut?

— Asta e părerea mea, în afară de cazul că… Ei bine, spuse ea, hai să procedăm în felul următor. Să nu mai vorbim despre acest pariu şi să continuaţi să veniţi să mă vedeţi.

— Nu mai înţeleg nimic, spuse Chérubin.

— Este totuşi foarte simplu.

— Cum aşa?

— Iată cum, spuse Baccarat. Permiteţi-mi să cred că ceea ce vă seduce mai mult la mine, nu este de fapt promisiunea că veţi câştiga 500 000 de franci.

— Oare puteţi să vă îndoiţi de acest lucru? întrebă Chérubin cu mândrie.

— În consecinţă, voi lăsa de-o parte orice problemă de amor propriu, vreau să cred că dumneavoastră veţi renunţa de asemenea la aceste probleme… aşa că dacă ne vom mai vedea…

— Sigur… spuse Chérubin, muşcându-şi buzele. Se temea că fusese descoperit.

— Deci ascultaţi-mă bine, ceea ce vă propun eu acum trebuie acceptat ca atare sau respins. Sau scrieţi contelui acum şi aici că renunţaţi la pariul dumneavoastră sau nu veţi mai intra niciodată în casa mea.

— Bine, şi dacă-i voi scrie, întrebă Chérubin, ce se va întâmpla?

— S-ar putea, spuse Baccarat, să fiţi iertat.

Ea adăugă acestor cuvinte o privire care zdruncină neruşinarea cuceritorului de profesie. El venise pentru a seduce şi-şi dădu seama că fusese chiar el sedus. În timp ce Baccarat era calmă, surâzătoare şi perfect stăpână pe sine, Chérubin simţea o tulburare necunoscută infiltrându-se încetul cu încetul în inima lui.

— Ei haide! spuse ea. Decideţi-vă!

El ezită încă un minut.

— Iată, spuse ea, arătând cu-n gest imperios o masă pe care se găsea tot ce era necesar pentru scris, aşezaţi-vă aici, eu vă voi dicta.

Şi Chérubin tresări, simţindu-se dominat. Se ridică şi se aşeză la masă. Apoi luă o pană.

— Aştept, spuse el.

„Domnule conte, dictă Baccarat, aţi dori să uităm greşelile pe care le-am comis faţă de dumneavoastră? Renunţ la pariul meu”.

— Dar, strigă Chérubin, nu pot să scriu aşa ceva, e de fapt o scrisoare de scuze!

— O veţi scrie, spuse foarte liniştită Baccarat, a cărei voce răsuna încântătoare şi plină de farmec; o veţi scrie din dragoste pentru mine.

Farmecul ei îşi făcu efectul.

Chérubin luă pana şi scrise.

— Şi acum, îi spuse Baccarat, veniţi să-mi sărutaţi mâna, luaţi-vă pălăria şi plecaţi.

— Să plec?

— E miezul nopţii, spuse Baccarat. Dacă vreţi să reuşiţi, începeţi prin a fi ascultător.

Ea spuse aceste cuvinte de-ajuns de brutale, în timp ce-i aruncă o privire fermecătoare şi Chérubin, fascinat, ascultă şi plecă.

Ea îl conduse până la poarta grădinii, sprijinindu-se familiar de braţul lui.

— Când să revin? întrebă el.

— Poimâine.

— La aceeaşi oră?

— Da.

— La revedere.

Ea închise poarta şi Chérubin plecă.

— Te am la mână! murmură Baccarat, când zgomotul paşilor domnului Oscar de Verny se stinseră în depărtare. Nu eşti decât un Don Juan vulgar şi pedeapsa ta va fi teribilă dacă nu vei fi prevăzător.

Ai fi spus că Baccarat ghiceşte ce urma să se întâmple.

Într-adevăr, Chérubin nu merse prea mult pe stradă, că aerul rece îl trezi, în sfârşit:

— Sunt un tâmpit, spuse ei, mi-a ieşi complet din cap că am nevoie de aceşti 500.000 de franci.

Regăsindu-şi toată îndrăzneala, îşi spuse:

— Nimeni nu mă poate obliga să-i spun lui Baccarat că nu voi renunţa la pariul meu. Dacă contele va şti că eu îl ţin în continuare, este tot ceea ce-mi trebuie. Ori, ceea ce este

clar pentru mine ca lumina zilei, este că Baccarat m-ar putea iubi, dar nu vrea să accepte a fi instrumentul unui pariu. Şi tocmai în acest fel voi obţine cele cinci sule de mii de franci! Trebuie să merg acum să vorbesc cu contele.

Chérubin cunoştea obiceiurile tânărului rus. El ştia că acesta rar se culca înainte de trei dimineaţa, petrecându-şi o mare parte a timpului jucând cărţi.

Ori, nu era decât miezul nopţii; Chérubin merse direct la clubul unde contele îşi făcea de obicei veacul şi-l găsi într-adevăr jucând whist.

— Domnule conte, îi spuse el cu o voce coborâtă, îmi permiteţi să vă spun câteva cuvinte?

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră.

Contele se ridică şi Chérubin îl trase într-un colţ.

— Vă ascult, spuse tânărul rus.

— Domnule conte, spuse Chérubin, vin acum de la Baccarat.

— Foarte bine, răspunse tânărul cu-n aer indiferent.

— Cred că sunteţi de părerea mea că-n domeniul unor asemenea afaceri, viclenia poate fi folosită.

— Sunt de acord.

— Baccarat nu vrea să fie subiectul unui pariu.

— Are dreptate.

— Deci v-am scris o scrisoare, chiar din camera ei, prin care renunţ la acest pariu.

— Aha!

— Dar vin să vă spun acum, dumneavoastră, că această retractare nu are nimic serios în ea.

— Atunci totul este în regulă.

— În afară de cazul…

— Există totuşi o condiţie? întrebă contele.

— Una singură.

— Să auzim.

— Aş vrea să-mi daţi cuvântul de onoare că nu veţi vorbi nimic despre înţelegerea noastră şi că acest pariu va

continua să existe numai între noi, fără ca Baccarat să ştie ceva.

— Vă dau cuvântul meu de onoare.

— Foarte bine. La revedere.

Chérubin îl salută pe conte şi ieşi pentru a merge să se întâlnească cu vicontele de Cambolh.

A doua zi către orele zece, contele Artoff se prezentă la Baccarat.

Ea îl primi surâzătoare, cu braţele deschise, şi îi spuse:

— Vrei să-ţi fac o confidenţă?

— Da, spuse el.

— Am să-ţi aduc la cunoştinţă o ştire pe care o cunoşti.

El avut un gest de surpriză.

— Ai primit vizita domnului Oscar de Verny, ieri, pe la miezul nopţii.

— De unde ştii? întrebă contele mirat.

— N-are importanţă! Ştiu.

— Ne-ai văzut deci.

— Nu. Dar ştiu care era scopul vizitei pe care ţi-a făcut-o la club.

— Dacă ştii şi acest lucru, murmură contele Artoff, înseamnă că eşti o vrăjitoare.

— Poate că sunt. Aşează-te aici şi citeşte această scrisoare.

Ea îi întinse biletul prin care Chérubin cerea scuze contelui şi renunţa la pariu.

— Ei! Nu mai spune? strigă contele care se prefăcu mirat.

— Scumpe prietene, spuse Baccarat pe un ton părintesc, eşti un adevărat gentilom şi văd că vrei să-ţi păstrezi cuvântul de onoare pe care i l-ai dat. Sunt convinsă că i-ai promis domnului Oscar de Verny tăcerea deplină cu privire la întrevederea pe care aţi avut-o. Dar eu, care ştiu tot, care sunt o vrăjitoare, după chiar expresia ta, vreau să-ţi spun care a fost scopul vizitei. Domnul Oscar de Verny a venit să te roage să-ţi ţii în continuare pariul.

Contelui îi scăpă o exclamaţie de uimire.

— Dar, continuă Baccarat, domnul Oscar de Verny nu ştie că făcând acest demers îşi semnează sentinţa de moarte.

Contele tresări.

— Ascultă-mă, urmă ea, încet şi cu o voce inexorabilă ca aceea de destinului, dacă acest om n-ar fi decât un înfumurat care, se joacă cu situaţia primei femei pe care o întâlneşte, ţi-aş fi spus: „Să-l dăm afară şi să-l lăsăm să trăiască…” Dar acest om este un mizerabil, un hoţ, un asasin. Acest om este la ora actuală instrumentul inteligent şi docil al unei întregi maşinaţii şi îşi merită soarta care-l aşteaptă. Nu! spuse ea observând dorinţa contelui de a pune întrebări, nu mă întreba nimic acum, n-aş putea să-ţi răspund. Dar, dacă într-o zi îţi voi arăta acest răufăcător îmbrăcat de cel mai mare croitor din Paris, acest seducător infam, acest hoţ, acest asasin şi-ţi voi spune: „Domnule conte, acest om a pierdut pariul, pedepseşte-l!” mă vei asculta?

— Ţi-o jur, spuse tânărul rus, care începuse să aibă o încredere oarbă, fanatică în Baccarat.

Capitolul LVI.

L-am cam uitat pe prietenul nostru Fernand Rocher; ultima dată l-am lăsat ieşind de la Baccarat, din strada Moncey şi alergând în strada Blanche, unde spera s-o găsească pe Turquoise.

Nici rugăminţile, nici reproşurile lui Baccarat nu l-au convins pe sărmanul îndrăgostit. El o iubea pe Turquoise, o iubea la nebunie, ca un orb care capătă o furioasă dragoste pentru culori.

El ajunsese la numărul indicat de Baccarat şi întrebă portăreasa de doamna Delacour. Era numele pe care Jenny îl luase stând cu el, sau mai bine zis pe care îl purta după ce îşi părăsise soţul.

— Doamna locuieşte la al cincilea etaj, a doua uşă în fundul culoarului, răspunse portăreasa.

Aceste cuvinte îl impresionară neplăcut pe Fernand. O lăsase pe Turquoise într-o vilă şi o regăsea într-o mansardă. Urcă scara pradă unei emoţii puternice, căută uşa indicată şi ciocăni.

— Intră! răspunse o voce sonoră, care părea veselia.

Fernand deschise uşa şi se găsi pe pragul unei camere mici, pe jumătate mansardată, modest mobilată. La unica fereastră se găseau perdele ieftine, scaunele erau de paie, mobila era de calitate inferioară. Aşa arăta camera în care se refugiase din dragoste pentru el, femeia care părăsea unul din cele mai frumoase apartamente care existau în Paris.

În mijlocul acestei sărăcii pline de demnitate, Turquoise îi apăru lui Fernand ca o regină detronată, care n-a pierdut nimic din orgoliul ei. Era frumoasă, calmă, surâzătoare şi întinse mâna vizitatorului ei cu acea dezinvoltură plină de graţie, de altădată, când îl primea în strada Moncey.

— Bună ziua, prietene, îi spuse ea, te aşteptam.

Îi întinse fruntea ca să i-o sărute cu alintul unui copil, după care îl pofti să se aşeze în unicul fotoliu existent în cameră.

Îi spuse cu o voce veselă:

— Iată domnule milionar, iată un loc unde poţi sta, şi cum acesta este singurul fotoliu, permite-mi să ţi-l ofer, fiind locul de onoare al casei.

— Ai un suflet plin de nobleţe, murmură el cu o voce emoţionată.

— Nu mai spune! replică ea râzând; fiindcă îţi ofer singurul fotoliu din cameră?

— Nu. Pentru că exagerezi toate lucrurile şi fiindcă în loc să vezi în mine un prieten…

— Bine! îl întrerupse ea, amenințându-l cu degetul, eşti incorigibil şi simt că o să ne certăm.

El îşi aplecă privirea şi tăcu.

— Fernand, continuă ea, punând în voce accentul cel mai încântător, vrei să fim într-adevăr prieteni, spune…?

— Mai întrebi?

— Vrei să mai vii pe aici?

— Când? întrebă el tresărind.

— În fiecare zi şi ori de câte ori vrei.

El scoase un strigăt de bucurie.

— Ei bine, dacă vrei acest lucru, trebuie să îndeplineşti o condiţie, una singură…

— Care?

— Trebuie să mă laşi să trăiesc aşa cum vreau eu şi să nu mai discutăm niciodată această nenorocită problemă a banilor.

— Fie, răspunse Fernand.

— Numai cu această condiţie te voi iubi.

Şi luând mâinile prietenului ei, le strânse cu afecţiune.

Fernand îşi petrecu ziua cu Turquoise şi nu plecă de la ea decât către orele şase seara.

Ea fu aceea care-l rugă să plece.

— Du-te, prietene, îi spuse ea. Se apropie ora când la voi se ia masa de seară… Vreau să te iubesc şi-ţi dau voie să mă iubeşti, dar aceasta numai cu condiţia ca lucrurile să nu fie tulburate în căminul tău.

Fernand ascultă şi plecă. Când ajunse acasă era tocmai ora cinei.

Fernand găsi în salon pe socrul şi soacra sa.

De câteva zile boala domnului de Beaupréau părea să se agraveze. Aveai impresia că a dat în mintea copiilor.

Doamna de Beaupréau, calmă şi tristă, stătea lângă fiica ei, care părea să-şi ascundă durerea într-un mutism absolut.

Din ajun – căci atunci o minţise Fernand pentru prima oară – simţind cum i se rupe inima – Hermine devenise cu totul altă femeie. Nu mai era soţia disperată, gata la orice sacrificiu pentru a recâştiga dragostea soţului ei; nu mai era mama dezolată umplând cu lacrimi obrazul copilului ei. Era omul a cărui inimă nobilă fusese adânc jignită şi care se

resemnase, hotărând să meargă cu curaj pe drumul arid al datoriei, fără să mai spere în fericire.

Fernand, cu toată nebunia lui, nu putu să nu tresară când văzu faţa calmă, tristă, dar viguroasă a acestei femei. Ea îi întinse copilul fără să-i spună un cuvânt, şi tatăl vinovat îşi sărută emoţionat progenitura pe frunte.

Cina fu tristă, într-o tăcere plină de solemnitate. Această tăcere îl copleşi într-atât încât părăsi sufrageria înainte de sosirea desertului şi urcă în fumoar, unde se încuie.

Şi totuşi, odată ajuns aici şi rămas singur, nu se mai gândi decât la Turquoise; la Turquoise, femeia dezinteresată şi reabilitată în ochii săi prin dragoste… la Turquoise care-l iubea cu pasiune şi care renunţase la toate pentru el.

Fernand nu putu să doarmă toată noaptea; aşteptă cu nerăbdare lumina zilei şi când pendula bătu orele opt, plecă de acasă pentru a alerga să se arunce la picioarele lui Turquoise.

Ea era deja trează. Făcuse curat în casă şi Fernand o găsi aşezată în faţa unei broderii.

— Vezi, îi spuse ea, cât sunt de vrednică, iubitule. M-am sculat de dimineaţă, iar de la şapte lucrez şi iată cât am brodat.

Fernand simţi că ochii i se umplu de lacrimi.

— Nu, îşi zise, aceasta nu-i posibil… aceasta nu poate dura, trebuie să accepte existenţa pe care i-o voi organiza eu.

Şi ca toţi cei care iau o hotărâre de neclintit, Fernand simţi în el puterea de a se preface.

El nu se mai opuse ca în ajun acestei vieţi mizerabile pe care o trăia Turquoise, ci se prefăcu că o acceptă.

Şi astfel trecură trei zile. În timpul acestor trei zile, domnul Rocher urca zilnic cele cinci etaje ale casei în care locuia frumoasa intrigantă. Dar nu-şi prelungea niciodată vizitele, pretexta importante afaceri şi pleca aproximativ după o oră.

În a patra zi, ieşind de la prietena lui, Fernand întâlni o trăsură care urca strada Blanche la pas, oprindu-se chiar în faţa casei în care locuia Turquoise.

Un om, învăluit într-o pelerină, coborî şi ceru să vorbească cu doamna Delacour.

Acest bărbat ceru să i se repete de două ori indicaţiile necesare pentru a ajunge la camera mansardată, cu toate că în realitate mai fusese pe aici şi cunoştea locuinţa. Ajuns sus, necunoscutul se debarasă de pelerină, îşi scoase marea pălărie care-i acoperea jumătate din faţă şi Turquoise îl recunoscu pe sir Williams.

— Bine că te văd, în sfârşit, scumpule! Am crezut că ai murit. Sunt patru zile de când nu te-am mai văzut.

— Ei bine, mă vezi acum!

Sir Williams se aşează în unicul fotoliu din cameră.

— Micuţo, spuse el, aşezându-se picior peste picior, virtutea este mai devreme sau mai târziu recompensată.

— Ce spui?

— Vreau să spun că întotdeauna după furtună răsare solarele.

— După ce?

— Nu înţelegi ce vreau să spun? După mizerie, apare totdeauna bogăţia.

— Scumpul meu, lansezi sentinţe ca un adevărat filosof; explică-mi ce vrei să spui, în loc să-mi debitezi maxime.

— Vreau să spun, scumpa mea, urmă cu gravitate sir Williams, că tu te-ai născut într-o mansardă, la al cincilea etaj, dar că meriţi să locuieşti în cel mai luxos apartament.

— Şi ce-i cu asta?

— Dragostea nu merge, ci aleargă.

— Doar nu se construieşte o casă frumoasă în patru zile!

— Nu, dar poţi s-o găseşti gata clădită.

Turquoise deschise ochii mari, strălucind de fericire.

— Şi chiar mobilată, continuă sir Williams.

— Aşa?! spuse Turquoise cu un ton bucuros, Fernand este deci un om cu mult spirit.

— Dacă spiritul constă în a-ţi pierde capul, te asigur că are foarte mult; dar ce-ai zice tu despre un apartament în foburgul Saint-Honoré?

— Nu mai spune?! Acolo va fi apartamentul meu?

— Sigur.

— Povesteşte-mi totul, dragă…

Şi Turquoise se alintă ca un copil pe lângă sir Williams.

— Îl cunoşti pe prinţul K…?

— Boierul valah de 25 de ani, care a făcut tot felul de nebunii pentru domnişoara X…, de la Comedia Franceză?

— Exact.

— Într-o zi mi l-a arătat cineva într-o caleaşca cu patru cai condusă chiar de el.

— Vrei să spui pe care o conducea?

— De ce?

— Pentru că a murit.

— Ei nu!

— Într-o noapte în timp ce pătrundea la domnişoara X., amanta lui, prin grădină, se trezi faţă-n faţă cu-n domn care tocmai ieşea. Domnul avea pistoalele la el şi s-au bătut în duel. Prinţul K a fost ucis.

— Adică, Fernand a cumpărat pentru mine, tocmai locuinţa prinţului K?

— Exact.

— Complet mobilată?

— Sigur! De altfel, mobilierul este de foarte bună calitate. Domnişoara X, care are foarte mult gust, dar foarte puţin suflet, s-a ocupat singură de mobilarea şi decorarea apartamentului. Apartamentul din strada Moncey nu este decât o bojdeucă pe lângă acesta.

— Şi cât costă totul?

— Un milion bani gheaţă. Prietenul nostru îşi cunoaşte meseria, râse sir Williams.

— I-ascultă, scumpule, spuse Turquoise cu răceală, nu-ţi baţi cumva joc de mine?

— Absolut deloc!

— Şi mă voi culca acolo chiar în această seară?

— Probabil. Ştiu numai că totul este gata pentru a fi primită. Numai că sper că vei avea tact.

— Adică?

— Că nu vei bate din palme şi nu vei sări în sus de bucurie ca un copil; îmi închipui că vei refuza…

— Bineînţeles, spuse Turquoise râzând. Îţi garantez, scumpul meu prieten, că va trebui să se târască în genunchi şi să verse multe lacrimi ca să binevoiesc să accept.

— Eşti un copil încântător, spuse sir Williams. Dar cum eu n-am venit aici ca să-ţi fac complimente, ci ca să vorbesc de afaceri, lasă-mă să-ţi dau instrucţiuni pentru cazul în care – cum îmi închipui – vei fi instalată chiar în această seară în strada Ville l’Evêque.

— Te ascult…

— Mâine la prânz, vei ieşi într-o trăsură descoperită care va merge la pas în foburgul Saint-Honoré. Vei merge foarte încet mai ales când vei trece pe sub ferestrele vicontelui de Cambolh, prietenul nostru.

— De ce oare?

— Vei primi câteva cuvinte din partea mea, mâine dimineaţă şi aceste cuvinte îţi vor explica ce se întâmplă. Tot ce pot să-ţi spun acum, este că trebuie să începem să ne ocupăm de altcineva…

— De cine?

— De cel din foburg!

— Léon Rolland?

— Da.

— Ia te uită! spuse Turquoise naiv, începusem să-l uit. Ce s-a întâmplat cu el?

— A înnebunit!

— Din dragoste?

— Bineînţeles.

— Şi ce vom face?

— Am regizat o foarte drăguţă comedie cu trei personaje, o femeie şi doi bărbaţi.

— Femeia cred că sunt eu, nu-i aşa?

— Fireşte…

— Unul din personaje este Léon, şi celălalt?

— Celălalt e Fernand Rocher.

— Şi… ce vor face?

— Păi sper că se vor bate un pic… răspunse sir Williams cu o bucurie sălbatică.

Şi baronul începu să râdă cu obişnuitul său râs diabolic.

— Şi numeşti asta o comedie? strigă Turquoise; eu cred că este o îngrozitoare melodramă.

— Eh, lasă, vom vedea ce-o să iasă… La revedere, micuţo!

Şi fără să mai explice în detalii acţiunea viitoare, baronetul îmbrăcă din nou pelerina pe umeri, îşi puse pălăria cu boruri mari pe cap, mai aruncă un: „Fii înţeleaptă, micuţo!” şi ieşi.

În faţa casei, urcă în trăsură şi spuse vizitiului:

— Du-mă în foburgul Saint-Honoré, la colţul străzii Berri.

Zece minute după plecarea lui sir Williams, Turquoise auzi un ciocănit în uşă şi văzu intrând un comisionar, care-i dădu în tăcere o scrisoare.

Turquoise aruncă ochii pe plic, recunoscu scrisul lui Fernand, desfăcu plicul şi citi: „Scumpa mea Jenny, Dacă mă iubeşti, dacă pot să contez pe tine, dacă vrei să-mi dovedeşti afecţiunea ta, urcă în trăsură de îndată ce primeşti scrisoarea mea şi urmează-l pe omul care ţi-a adus-o. Nu pot să-ţi spun mai mult.

Al tău Fernand”

Fără îndoială, gândi Turquoise, misteriosul şi onorabilul meu protector este nedrept faţă de Fernand. E un băiat plin de delicateţe şi de spirit.

Şi gândind astfel îl întrebă pe comisionar:

— De unde veniţi?

— De pe strada Ville l’Evêque, domnişoară, răspunse el, trăgând concluzia că la cele cinci etaje şi modesta rochie de

lână pe care o purta, Turquoise nu avea dreptul la titlul de doamnă.

Ea îşi aruncă în grabă un şal pe umeri, îşi luă pălăria, mănuşile şi făcu semn comisionarului că este gata să-l urmeze. Plecă pe jos pe strada Blanche; opri o trăsură în apropiere de strada Saint-Lazare şi cu un gest de aristocraţie feminină, îi făcu semn ghidului să urce alături de vizitiu. Gestul avea atâta demnitate, încât comisionarul fu uluit şi se căi pentru expresia: „domnişoară”…

Trăsura străbătu în câteva minute mica distanţă care desparte Saint-Lazare de strada Ville l’Evêque şi, urmând indicaţiile comisionarului, intră în curtea casei care aparţinuse prinţului K. a cărei poartă era larg deschisă.

Turquoise aruncă o privire asupra casei şi fu satisfăcută. Apartamentul avea un aer foarte maiestuos. Pe peron se găseau doi valeţi în livrea care păreau că aşteaptă ordine. În stânga peronului, într-un şopron, se găsea o încântătoare trăsură cu doi cai irlandezi şi cu vizitiul aşezat la locul lui.

În momentul în care trăsura cu care veniseră se opri, unul din valeţi alergă să deschidă trăsura şi coborî respectuos scăriţa.

— Ce drăguţ! murmură Turquoise pentru sine. Am pus mâna chiar pe regele milionarilor; e mai bine aşa decât să ai un prinţ rus.

— Unde-i domnul Rocher? întrebă ea.

Turquoise era foarte modest îmbrăcată, dar lacheul nu se înşelă. El recunoscu în rochiţa de lână maron şi sub pălăria de catifea, zâna acestui minunat palat.

— Dacă doamna vrea să-mi facă onoarea să mă urmeze…

Turquoise coborî, îl urmă pe lacheu străbătând peronul din faţa casei.

Al doilea lacheu merse în vestibul, luă o lampă şi urcă treptele unei largi scări de marmură, arătând frumoasei tinere aceleaşi semne de servil respect.

Turquoise fu introdusă într-un splendid salon de recepţie, pentru ale cărui tapete, mobile şi tablouri,

domnişoara X – de la Comedia Franceză – cheltuise o sută de mii de scuzi.

— Sunt convinsă, gândi Turquoise, că mă aflu la mine acasă.

Lacheul puse lampa pe o măsuţă şi se retrase spunând:

— Voi trimite doamnei camerista.

— Du-te! spuse tânără femeie, care dintr-o dată redeveni elegantul personagiu din strada Moncey.

Se aşeză într-un fotoliu, în apropierea focului, cu privirea fixată pe pendula Louis XV de deasupra căminului, încadrat de enorme candelabre în bronzul aurit al aceluiaşi stil, în care lumânările ardeau, şi aşteptă…

Două minute mai târziu se deschise o uşă şi Turquoise văzu apărând o femeie de nouăsprezece-douăzeci de ani, o subretă dintre cele care nu apar decât în comediile lui Marivaux.

Capitolul LVII.

Camerista era frumoasă, la fel de frumoasă ca şi stăpâna. Avea un aspect vesel, un surâs amabil şi privirea cam impertinentă a subretei din comediile franceze. Lui Turquoise îi plăcu.

— Doamna doreşte să se îmbrace? întrebă ea intrând. Garderoba doamnei este gata.

Turquoise se ridică.

Camerista deschise o uşă în dreapta căminului şi se dădu la o parte, pentru a permite tinerei stăpâne să treacă.

Turquoise făcu câţiva paşi şi se găsi în pragul dormitorului, o capodoperă de bun gust şi lux. Aruncă o privire distrată, în aparenţă, asupra întregii camere dar, fireşte nici un detaliu nu-i trecu neobservat. Din dormitor, Turquoise trecu în camera alăturată şi nu fu deloc mirată să găsească aici tot ce lăsase în strada Moncey: şalurile, dantelele, bijuteriile, ba mai mult, toate erau completate de acea mână risipitoare şi până acum invizibilă care îi deschise uşile acestui palat din vise.

— Cred că până acum am arătat destulă delicateţe, gândi ea, pentru a avea dreptul să renunţ la bonetă.

Şi Turquoise se lăsă fără nici o rezistenţă în mâinile cameristei, care începu s-o coafeze şi s-o îmbrace cu pricepere.

Într-o oră, micuţa muncitoare dispăru pentru a lăsa să apară din nou eleganta Jenny, cea admirată în strada Moncey. Apoi, când toaleta fu terminată, camerista îi înmână un bilet pe care-l scoase din corsaj cu-n aer misterios. Turquoise recunoscu scrisul lui Fernand. Deschise biletul şi citi: „Scumpa mea Jenny, Camerista are ordin din partea mea să nu-ţi dea acest bilet decât când vei deveni stăpâna casei, pe care te rog în genunchi s-o accepţi din partea unui prieten, care te iubeşte mai mult ca orice pe lume.

Ştiu că sunt vinovat în ochii tăi, că nu am dreptul să mă înfăţişez înaintea ta până când nu-mi voi obţine iertarea. Îmi vei refuza oare această iertare?

Şi… nu mă vei invita să mâncăm împreună?

Rămân la picioarele tale, rugându-te cu umilinţă.

Fernand”.

Turquoise râse.

— Sigur că te iert, spuse ea cu voce tare, ca şi cum ar fi bănuit prezenţa lui Fernand în apropiere.

Într-adevăr, o uşă se deschise şi tânărul nebun apăru şi căzu la picioarele lui Turquoise, care-i întinse mâna.

— Ridică-te, îi spuse ea, probabil că te voi ierta…

Léon Rolland – de care sir Williams avusese bunăvoinţa să se ocupe în ajun, în discuţia pe care o purtase cu frumoasa Turquoise cu o oră înainte ca aceasta să-şi fi luat în stăpânire noua sa casă de pe strada Ville l’Evêque – suferise în ultimele opt zile o mare transformare. Trei zile înainte ca sărmana Cerise să-i fi spus lui Baccarat totul, el nu mai era decât umbra celui dinainte. Palid, cu privirea speriată, cu buzele crispate, cu fruntea brăzdată de riduri

adânci, păstra tot timpul o tăcere posomorâtă, devenind de nerecunoscut pentru toată lumea.

Din când în când reuşea să iasă din îngrozitorul său coşmar şi-n aceste momente se simţea cuprins de o nevoie arzătoare de lucru.

Chiar în această zi, către orele zece şi jumătate dimineaţa, Léon încerca să-şi înşele durerea care-l rodea, lucrând împreună cu muncitorii săi şi dându-le ordinele necesare.

Primise o importantă lucrare, a cărei livrare trebuia să aibă loc la o dată fixă şi grăbea executarea ei.

O trăsură foarte frumoasă, trasă de un splendid pur sânge, se opri la uşa atelierului şi Léon, surprins de această vizită matinală, văzu coborând un tânăr, elegant îmbrăcat, purtând un monoclu în ochiul drept; acesta pătrunse în atelier şi întrebă un muncitor:

— Am nimerit cumva la atelierul domnului Léon Rolland?

— Da, domnule, răspunse muncitorul întrebat şi i-l arătă pe Léon cu degetul.

Léon se apropie şi-l salută pe vizitator.

— Domnule, spuse acesta din urmă, răspunzându-i la salut cu-n gest pe jumătate protector, sunt vicontele de Cambolh.

Léon se înclină.

— Unul din prietenii mei, marchizul d’A…, urmă el cu-n ton uşuratic, mi-a vorbit foarte mult despre dumneavoastră.

— Într-adevăr, răspunse Léon, domnul marchiz d’A…, a binevoit să-mi dea o importantă comandă anul trecut.

— Am văzut la el nişte incrustaţii în lemn, care mi s-au părut foarte interesant lucrate.

— Am muncitori foarte buni, domnule, replică Léon Rolland care-şi privea cu atenţie vizitatorul şi se întreba unde mai văzuse această figură şi unde mai auzise această voce.

— În acest caz, reluă domnul de Cambolh surâzând, sper că veţi binevoi să lucraţi şi pentru mine?

— Sunt la ordinele dumneavoastră, domnule.

— Locuiesc în foburgul Saint-Honoré, urmă tânărul bărbat, şi-mi aranjez în acest moment apartamentul. Vreau să am o sufragerie lucrată complet în stejar, atât mobila, cât şi stocaturile şi sunt convins că numai dumneavoastră…

Léon Rolland avu un surâs modest.

— Domnule, spuse el, am confraţi la fel de pricepuţi sau chiar mai pricepuţi decât mine dar mă voi strădui să merit încrederea dumneavoastră.

Rocambole îşi consultă ceasul.

— Este ora unsprezece, spuse el. Puteţi să-mi acordaţi câteva minute?

— Fără îndoială, domnule, răspunse Léon, care accepta orice l-ar fi îndepărtat, doar şi o clipă de coşmarurile lui.

— Vă voi duce la mine, continuă Rocambole, şi vom vedea pe loc ce trebuie să facem.

— Sunt la ordinele dumneavoastră, domnule.

Léon trecu în biroul său, îi oferi un fotoliu şi cum era îmbrăcat în halat de lucru, îi ceru câteva minute pentru a merge să-şi pună redingota şi pălăria.

— Un lucru curios, murmură el urcând spre apartamentul lui, l-am mai văzut pe omul acesta, dar unde şi când…?

— Secătura, gândea în acelaşi timp vicontele de Cambolh, s-a uitat la mine mult şi bine; dar accept să fiu spânzurat dacă mă va recunoaşte vreodată, între haimanaua adoptată de văduva Fipart, între Rocambole din Bougival, şi gentilomul suedez, domnul viconte de Cambolh, este o mare diferenţă!

Léon se întoarse, gata să plece cu pretinsul viconte. Se urcară în trăsurica acestuia, care plecă imediat, ajungând în foburgul Saint-Honoré în mai puţin de douăzeci de minute.

Era exact ora 11,30 când vicontele ajunse în apartamentul său, urmat de Léon Rolland. În timpul drumului păstrase rezerva politicoasă a unui adevărat

gentilom; vorbi puţin şi se ocupă mai mult de scrumul trabucului. Rocambole ţinea să stabilească în ochii lui Léon Rolland relaţii din care să reiasă clar superioritatea poziţiei sale, pentru a şterge orice amintire a haimanalei adoptate de văduva Fipart.

Ne amintim că la domnul viconte de Cambolh se intra printr-o anticameră destul de mare, care preceda sufrageria. Această din urmă cameră, cea mai spaţioasă din apartament, căpăta lumină prin două ferestre mari care dădeau în strada Faubourg Saint-Honoré. Fie că Rocambole dăduse în prealabil ordin, fie că acţionase din proprie iniţiativă, valetul de cameră deschisese larg cele două ferestre.

— Iată camera, spuse Rocambole lui Léon, pe care vreau s-o transform complet.

Léon – care nu vedea şi nu putea să vadă în toate acestea, decât o afacere de genul celora pe care le întâlnea obişnuit în meseria lui – examină sufrageria, ceru amănunte contelui cu privire la intenţiile sale şi astfel trecu o jumătate de oră.

Această jumătate de oră fusese abil calculată de Rocambole, şi el conduse în aşa fel discuţia încât la sfârşitul ei Léon să se afle exact în dreptul unei ferestre.

În momentul în care acul orologiului atingea cifra douăsprezece şi când Léon se afla în dreptul ferestrei, făcând nişte măsurători, o caleaşca apăru la extremitatea opusă a pieţei Beauvau mergând la pas de-a lungul străzii.

Domnul viconte Cambolh văzu caleaşca şi aruncă o privire de cunoscător asupra cailor şi a trăsurii.

Era într-adevăr caleaşca lui Turquoise.

Fernand Rocher se dovedise la înălţime. Cumpărând casa prinţului K..., el păstrase cei mai buni şi mai frumoşi cai; iar cei patru cai irlandezi care trăgeau caleaşca, provocau admiraţia trecătorilor din cartier, cu toate că în fiecare zi treceau pe aici cei mai frumoşi cai din lume.

Caleaşca, albastră ca cerul, era condusă de un vizitiu englez.

În caleaşcă se afla o splendidă făptură, blondă, pe jumătate întinsă, arătându-şi braţele albe din spuma unui văl de dantele, protejându-se de razele călduţe ale soarelui de februarie cu o umbreluţă.

— Vai ce cai superbi, strigă domnul viconte de Cambolh cu-n accent de admiraţie care atrase atenţia lui Léon Rolland… Şi ce frumoasă făptură! adăugă el.

Şi cum Léon ridică capul, dar nu îndrăzni să se apropie de fereastră, strigă:

— Veniţi să vedeţi, domnule Rolland, spuse vicontele, ce cai superbi şi ce femeie adorabilă.

Léon se apropie, privi caii, apoi femeia…

În acel moment scoase un strigăt!

Turquoise trecea exact pe sub fereastră şi Léon nu era la mai mult de zece paşi distanţă de ea.

Caleaşca îşi urmă drumul şi Turquoise nu ridică măcar privirea.

În acest timp, Léon strigă din nou:

— Eugénie! E chiar Eugénie!

Rocambole îl văzu clătinându-se şi-l susţinu pentru a nu cădea.

— Dumnezeule! îi spuse el, ce aveţi? O cunoaşteţi?

— E Eugénie! repetă muncitorul, pe jumătate nebun.

— Cine e această Eugénie? explicaţi-mi… continuă ipocrit elevul lui sir Williams.

Dar Léon ieşise de-acum pe uşă, uitând totul, nemaiauzind nimic, coborând în fugă scările, sub ochii miraţi ai valeţilor, care-l crezură atins dintr-odată de nebunie. Apoi el se repezi în stradă alergând pe urmele trăsurii. Dar caleaşca ajunsese deja în capătul străzii. Când Léon, cu capul gol şi înnebunit, ajunse la rândul său în punctul unde strada înceta să urce, caleaşca dispăruse într-un nor de praf şi traversase bariera, pentru a o cotii brusc la stânga, continuându-şi drumul pe bulevardul exterior

până în piaţa Arcului de Triumf, de unde ajunse, fără îndoială, în Bois de Boulogne.

Pentru un om cu sânge rece, chiar această neobişnuită asemănare n-ar fi putut să creeze impresia că splendida şi eleganta fată care mergea în Bois de Boulogne într-o trăsură trasă de patru cai superbi, putea să aibă ceva comun cu Eugénie Garin, sărmana muncitoare; Léon, desigur, ar fi trebuit să facă de la început această observaţie…

Dar Léon nu mai gândea, Léon nu mai auzea… El o văzuse, o recunoscuse pe Eugénie… Nici măcar nu se gândi ce înseamnă brusca schimbare a mijloacelor ei materiale…

Trăsura îşi continua drumul, iar el alerga ca un disperat.

— O voi ajunge! murmură el pierdut.

Şi continua să fugă în urma trăsurii, având câteva minute speranţa că o va ajunge. Când caleaşca ajunse în punctul cel mai îndepărtat al pieţii şi înconjură Arcul de Triumf, Léon Rolland văzu cu disperare că trăsura se îndepărtează din ce în ce şi intră în Bois de Boulogne prin poarta Maillot. Dar acest lucru nu-l făcu să se oprească; el îşi continuă fugă.

Spera că trăsura se va opri. Într-adevăr, când ajunse în Bois de Boulogne, văzu înaintea lui, la trei sute de metri, trăsura mergând mai încet. Apoi o pierdu din vedere printre numeroasele trăsuri care se plimbau în toate direcţiile. Descurajat, se aşează pe o bancă, chiar în pragul porţii Maillot, sperând ca trăsura să iasă din Bois de Boulogne, mai devreme sau mai târziu, prin acelaşi punct.

Speranţa nu-i fu înşelată.

Douăzeci de minute mai târziu, trăsura – care ba mergea la pas, ba alerga în plină viteză – reapăru la extremitatea unei alei, intrând în raza vizuală a lui Léon. Dar exact în momentul în care se pregătea să-l oprească pe vizitiu cu-n gest hotărât, acesta biciui caii strigând: „Păzea!” şi echipajul trecu ca un fulger.

Timpul petrecut pe bancă îi redase forţele; începu din nou să fugă în urma trăsurii, care-şi încetinise mersul şi n-o mai pierdu din vedere.

Turquoise reveni în Paris pe la bariera Etoile şi pe Champs-Élysées, poruncind vizitiului:

— Du-mă acasă!

Léon continuă să fugă după trăsură, fără să-i pese de mirarea oamenilor de pe stradă, care nu înţelegeau de ce acest bărbat cu capul descoperit, alerga în urmărirea unei trăsuri.

În sfârşit, în dreptul pieţii Beauvau, avu impresia că-şi va atinge ţelul, nemaiavând de făcut decât câţiva paşi, dar tocmai în acel moment trăsura pătrunse în strada Ville l’Evêque şi intră imediat într-o curte.

După intrarea trăsurii, poarta se închise exact în momentul în care Léon ajunse în faţa ei.

Atunci, turbat de mânie, sună violent la soneria din dreptul porţii.

Un servitor veni să deschidă, îl măsură din cap până-n picioare şi îi spuse:

— Ce doreşti, domnule?

— Aş vrea să vorbesc cu stăpâna dumitale, răspunse Léon Rolland.

— Stăpâna mea nu primeşte decât persoanele care-mi spun numele ei sau pe-al lor.

Capitolul LVIII.

Aceste cuvinte îl făcură să plece capul.

De unde putea şti sub ce nume se ascundea Eugénie Garin, transformată acum într-o doamnă din înalta societate?

— Foarte bine, spuse el, fii atunci drăguţ şi comunică-i stăpânei dumitale, că un domn pe care-l cunoaşte foarte bine, Léon Rolland, doreşte s-o vadă.

— Aşteptaţi! voi merge să-mi anunţ doamna…

Şi valetul îl lăsă pe Léon în curte.

Trecură zece minute. Acest timp i se păru nefericitului Léon un secol. Valetul reapăru.

— Stăpâna mea, spuse el, nu vă cunoaşte, dar a consimţit să vă primească.

Léon simţi că ameţeşte. Sau nu era Eugénie sau Eugénie îl renega. Îl urmă pe lacheu, clătinându-se la fiecare pas ca un om beat. Lacheul îl făcu să traverseze un vestibul, să urce treptele unei scări foarte largi şi-l introduse într-un mare salon de recepţie, unde cel mai modern lux era etalat într-o bogăţie de mobile şi tapete şi îi spuse, indicându-i o canapea:

— Fiţi amabil vă rog şi aşteptaţi, doamna va veni imediat.

Léon avu impresia că înnebuneşte. O teribilă îndoială îl cuprinse: s-ar putea întâmpla ca femeia după care alergase aproape două ore şi în casa căreia pătrunsese, să nu fie Eugénie Garin; era posibil să se fi înşelat datorită unei asemănări neobişnuite.

La un moment dat îi trecu prin cap să fugă. Dar tocmai în acel moment se deschise o uşă: Turquoise apăru. Léon scoase un strigăt. Era exact femeia cunoscută de el sub numele de Eugénie Garin.

— Eugénie!… bâlbâi el, făcând un pas către ea.

Dar Turquoise păru surprinsă, îl salută cu o înclinare din cap şi-i spuse pe un ton foarte rece, cu o oarecare surprindere:

— Dumneavoastră sunteţi domnul care se numeşte Léon Rolland?

Aceste cuvinte fură pentru ebenistul nostru ca o lovitură de măciucă. O privi cu-n aer mirat, se clătină, se sprijini de-o mobilă pentru a nu cădea şi nu putu să mai spună nici un cuvânt.

— Mi s-a spus, domnule, continuă Turquoise cu-un calm perfect, că doriţi să mă vedeţi… Sunt gata să vă ascult. Şi îi indică un scaun, aşezându-se ea însăşi într-un fotoliu.

— Doamnă… Eugénie… bâlbâi Léon Rolland.

— Am impresia, domnule, că vă înşelaţi, spuse ea.

— O astfel de asemănare… spuse el, năucit de-un asemenea calm… Nu, e imposibil! Eugénie… tu eşti!

— Mă numesc doamna Delaicour.

— Doamnă… Doamnă, murmură Léon emoţionat, nu-mi spuneţi că nu sunteţi dumneavoastră… Aveţi vocea ei, privirea ei… e imposibil ca Dumnezeu să fi creat două făpturi atât de asemănătoare.

Şi vorbind astfel, Léon tremura tot. El rămăsese în picioare, privind fără încetare la această femeie, care nega c-ar fi aceeaşi cu Eugénie, cea cunoscută de el.

— Domnule, reluă Turquoise la fel de indiferentă, acum încep să-mi explic insistenţa dumneavoastră pentru a pătrunde aici. Fără îndoială că m-aţi văzut intrând, şi înşelat de asemănarea cu persoana pe care o numiţi Eugénie…

— Dar… tu eşti Eugénie! strigă Léon Rolland, care părea să nu se înşele.

Se aşeză în genunchi înaintea ei, spunându-i cu un ton rugător:

— Nu mă înşela, murmură el, nu încerca să mă înşeli… eşti tu, eşti chiar tu!

Turquoise păstră tăcerea.

Léon îndrăzni să-i ia mâna şi continuă cu aprindere:

— Nu ştiu cine eşti, sau cel puţin nu ştiu cine eşti acum, dar ştiu că înainte te numeai Eugénie, Eugénie Garin, iubita mea, cea cu care mi-am petrecut ore întregi într-o mansardă, cea care părăsindu-mă, m-a înnebunit; ştiu că de două ore alerg după trăsura ta, fără s-o pot ajunge…

Ea asculta în tăcere şi această tăcere îl mira nespus pe Léon Rolland, făcându-l să devină din nou neîncrezător.

— Domnule, spuse în fine Turquoise, calmaţi-vă puţin şi vă rog să mă priviţi cu atenţie; veţi recunoaşte fără îndoială că vă înşelaţi.

— Nu, nu, eşti chiar tu…!

Ea clătină din cap în semn de negare.

— Cred că înnebunesc!… murmură Léon. Ai vocea ei, privirea ei, trăsăturile el, părul ei blond…

— O secundă, domnule, reluă Turquoise cu un accent plin de compasiune, cine este această domnişoară Eugénie Garin?

— Fata unuia din muncitorii mei… o sărmană muncitoare, bâlbâi el.

— Păi atunci, domnule, priveşte puţin în jurul dumitale… Şi cu-n gest imperial, Turquoise păru să rezume luxul din jurul ei, şi mai bine evidenţiat de eleganţa rochiei împodobite cu dantele.

Léon îşi plecă privirea şi tăcu. Argumentul lui Turquoise avea într-adevăr valoarea lui. Cum să admită o singură secundă, că femeia pe care Léon Rolland o regăsea într-o casă luxoasă, femeia văzută într-o caleaşca trasă de patru cai de rasă, ar fi avut ceva comun cu sărmana muncitoare, aceea pe care o văzuse murind de foame, extenuată de muncă, într-o mansardă, împărţită cu bătrânul şi bolnavul ei tată?

Era aproape o nebunie.

— În sfârşit, domnule, reluă Turquoise, al cărei calm nu se dezminţea, lăsaţi-mă să încerc să distrug convingerea dumneavoastră printr-un singur cuvânt. Să admitem un moment că aş fi chiar femeia de care vorbiţi… acea domnişoară Eugénie Garin… o muncitoare pe care aţi iubit-o şi care, dumneavoastră spuneţi, că v-a părăsit…

— Deci, tu eşti!

— Fie, spuse ea surâzând, să admitem că aş fi eu. Să admitem că doamna Delacour şi Eugénie Garin ar fi una şi aceeaşi persoană…

— Vezi, strigă Léon.

— Tăceţi, spuse ea, impunându-i tăcerea printr-un deget pus pe buze, ascultaţi-mă.

Şi cu-n gest pe jumătate sever, îl invită să se aşeze la distanţă. Apoi continuă:

— Să admitem deci că eu aş fi Eugénie Garin, şi că sunt cea care v-a părăsit… A propos, întrebă ea, e mult timp de atunci?

— Opt zile, răspunse Léon Rolland.

— Şi când… mă iubeaţi, eram o simplă muncitoare?

— Da, spuse Léon.

Turquoise lăsă să-i scape un încântător hohot de râs şi spuse:

— În acest caz, murmură ea, înseamnă că sunt vrăjită de o zână.

Léon o privi neînţelegând nimic.

— Căci, adăugă ea, mi se pare că situaţia mea s-a schimbat de ajuns de brusc în aceste opt zile.

Şi cum el continua să păstreze tăcerea, zdrobit de acest argument, ea continuă:

— Dacă într-adevăr nu vreţi să acceptaţi evidenţa lucrurilor, domnule, şi persistaţi să credeţi că eu sunt Eugénie pe care aţi iubit-o şi pe care aţi pierdut-o, trebuie să intraţi atunci în domeniul supoziţiilor.

Ea luă atitudinea unei femei obişnuite cu toate comodităţile luxului şi ale bogăţiei:

— Prima presupunere: tatăl domnişoarei Eugénie, sărmanul muncitor fără avere, avea un frate care a dispărut cândva şi care s-a reîntors sub forma unchiului din America. A adus cu el milioane şi mica muncitoare a picat din mansarda ei direct în această casă.

— E imposibil, murmură el.

— Foarte bine. A doua presupunere, continuă Turquoise: Eugénie, într-o seară, părăsindu-vă a întâlnit pe cine ştie ce nabab, sau pe cine ştie ce prinţ rus…

— A! asta se poate, strigă Léon cu o subită explozie de gelozie… Deci tu eşti Eugénie?!

— Dar, scumpul meu domn, îl întrerupse cu răceală Turquoise, şi într-un caz şi-n altul, o muncitoare nu poate să-şi schimbe înfăţişarea în opt zile. Priviţi-mă bine: am eu aerul unei femei, care ar trage cu acul de dimineaţă până seara, pentru a câştiga câţiva bani?

Într-adevăr Turquoise era aşa de potrivită în rochia ei de dantelă, atât de naturală în mijlocul fastuosului ei salon,

încât Léon plecă din nou capul.

— E un mister! murmură el.

— A treia presupunere, reluă ea: Eugénie nu era deloc Eugénie; Eugénie nu era deloc muncitoare şi bătrânul Garin nu era deloc tatăl ei.

— Ce spuneţi? strigă Léon.

— Nimic, îmi continui presupunerile.

Şi adăugă:

— Ascultaţi-mă!

— Vorbiţi.

— Deci Eugénie ar fi fost exact ceea ce sunt eu, adică o femeie din lumea mare.

— Dar acest lucru este imposibil.

— Atunci nu sunt eu Eugénie, alegeţi…

— Dumnezeule! spuse Léon, am impresia că înnebunesc…

— Revin, urmă Turquoise. Să zicem că Eugénie era o femeie la modă, o cochetă, probabil, iubind aventurile, misterul şi care într-o zi s-a îndrăgostit de dumneavoastră…

Léon tresări.

— Asta s-a mai văzut. Ea putea trece în trăsură prin faţa atelierului dumneavoastră, v-ar fi văzut, v-ar fi găsit frumos şi v-ar fi plăcut… dragostea are ciudăţeniile ei.

— Doamnă… doamnă, bâlbâi Léon care începea să-şi piardă răbdarea.

— Aşteptaţi puţin, domnule.

Şi Turquoise, pentru a-l stăpâni complet, aruncă asupra lui o privire albastră sub al cărui farmec fascinator, el deveni docil ca un copil.

— Da, reluă ea, dragostea este ciudată. Apare, nu se ştie de unde şi nu se ştie de ce… şi dispare la fel. Lăsaţi-mă să-mi continui presupunerile, şi pentru moment, să fiu cu adevărat Eugénie Garin. Ei bine, să zicem că v-am văzut într-o seară, mi-aţi plăcut imediat. Aruncând o privire împrejurul meu, privind viaţa cam nebunatică pe care o

duc… am înţeles că dumneavoastră, onestul muncitor, tată de familie, fericitul soţ…

— Ei! strigă Léon cu o explozie de bucurie, deci tu eşti Eugénie, chiar tu!

— S-ar putea… spuse ea surâzând.

El vru din nou să se arunce în genunchi, să-i ia mâna, s-o acopere de sărutări. Dar privirea tinerii femei îl fixă pe scaunul lui.

— Ce vrea femeia, reluă Turquoise, vrea şi Dumnezeu. E un proverb adevărat. Deci, Eugénie, a luat despre dumneavoastră micile ei informaţii. A căpătat convingerea că pentru a fi iubită de dumneavoastră trebuie să joace un rol… să nu mai fie ea însăşi… să devină o mică muncitoare nefericită… şi acest rol l-a jucat în consecinţă timp de câteva zile… şi aţi iubit-o.

Léon o asculta cu-n fel de curiozitate dureroasă şi începea să înţeleagă că dacă vre-una din cele trei versiuni ale lui Turquoise era adevărată, atunci era cea din urmă.

— Din nenorocire, urmă ea, toate lucrurile au un sfârşit în această lume; chiar dragostea cea mai arzătoare şi mai pură este distrusă. De obicei printr-o catastrofă. Căci deodată Eugénie îşi spuse că într-o zi sau alta, cel pe care îl iubeşte cu pasiune – cum ea nu iubise niciodată până atunci – va reuşi să descopere adevărul, îşi va da seama că cea pe care o credea onestă, muncitoare, nu era decât o sărmană perversă numită în lumea tinerilor, nebunatica Jenny la Turquoise… Şi ei i se făcu frică să se vadă insultată, părăsită de singurul om pe care l-a iubit.

Turquoise se arătă emoţionată, păru să-şi uite rolul, deveni sinceră, acceptând astfel indirect că ea era Eugénie Garin.

Léon Rolland, palid, cu fruntea acoperită de broboane de sudoare, cu inima sfâşiindu-i pieptul cu bătăile-i repezi, nu găsi nici un cuvânt pentru a răspunde. Îşi coborî privirea şi simţi că leşină.

Turquoise continuă:

— Atunci, sărmana femeie a devenit ea cea puternică. A preferat să trăiască etern în inima celui pe care l-a iubit, renunţând în schimb la el, decât să roşească într-o zi în prezenţa lui şi să-i merite dispreţul.

Turquoise îşi coborî la rândul ei privirea şi Rolland văzu o lacrimă curgându-i încet pe obraz.

Această lacrimă fu picătura de apă care varsă paharul. Se aruncă în genunchi în faţa ei. În acel moment, Turquoise – ca şi cum n-ar mai fi putut răbda zbuciumul lui – strigă, izbucnind în lacrimi:

— Da… eu sunt… sunt eu, care te iubesc… care te-am minţit… care nu mai voiam să te văd…

— Dar şi eu te iubesc! strigă el.

Aceste cuvinte se pare că-i produseră o puternică reacţie.

Ea îl respinse pe Léon, se ridică şi spuse:

— Acum ştii cine sunt… ştii că nu poţi să mă iubeşti, ştii că nu trebuie să mă iubeşti… Adio!

Léon scoase un strigăt, alergă către ea şi îi luă mâinile.

— Eu, să nu te mai iubesc? Este oare posibil aşa ceva?

Ea îi luă mâna şi îi spuse:

— Prietene, priveşte-mă bine… Nu vezi că sunt o femeie pierdută?… Nu vezi aceste lucruri din jur?

Ea se opri, îşi ascunse capul în mâini şi Léon văzu lacrimile curgându-i printre degete.

— Ce nenorocire! strigă Rolland, că n-am milioane să le pot arunca la picioarele tale.

Atunci Turquoise îşi îndepărtă mâinile, îşi şterse lacrimile, îl privi pe Léon în faţă şi zise:

— Vezi bine, prietene, trebuie să ne despărţim… şi asta pentru totdeauna.

— Dar te iubesc!

— Şi eu de asemeni şi tocmai din această cauză nu vreau să mă dispreţuieşti… Adio!

Şi în timp ce vorbea, încercă să facă un pas înapoi, invitându-l în acelaşi timp cu-n gest să iasă. Dar Léon

rămase în genunchi într-o atitudine rugătoare.

— Ascultă, spuse ea, mâine plec.

— Pleci?

— Da, trebuie.

— Asta înseamnă că nu te-am regăsit decât pentru a te pierde din nou?

— Trebuie să plec.

— Şi unde pleci?

— În America.

Léon se ridică şi se dădu cu un pas înapoi. Cuvântul acesta căzu asupra lui ca o nouă lovitură de măciucă.

— Ei bine! spuse el, plec cu tine.

— E imposibil…

— De ce?

Turquoise coborî privirea.

— Pentru că nu pot, pentru că nu vreau să te revăd, răspunse ea.

— Eugénie!… Eugénie!… murmură el, te iubesc aşa cum un câine îşi iubeşte stăpânul…

— Mă vei dispreţul…

— Nu, voi uita trecutul.

Ea scoase atunci un strigăt de bucurie.

— Adevărat? strigă ea.

— Ţi-o jur.

Ea se aruncă în braţele lui, înlănţuindu-i gâtul cu braţele-i albe şi frumoase.

— Adevărat? repetă ea. Mă vei iubi, deşi ştii că nu sunt ceea ce credeai? Mă vei iubi ca şi cum aş fi în continuare Eugénie…?

— Da, spuse el.

— Ei bine, murmură ea, ca şi cum ar fi cedat epuizată de fericirea care o apăsa, să mergem, să mergem împreună, să fugim departe de amintirea Parisului, ca trecutul să nu ne mai poată ajunge niciodată din urmă…

— Să plecăm… repetă nenorocitul, complet înnebunit.

Dar pe neaşteptate, o altă imagine îi apăru înaintea ochilor, o amintire îi străbătu mintea ca un fulger. Această imagine era cea a lui Cerise ţinând în braţe copilul, al cărui surâs de înger avea puterea să impresioneze inima sfâşiată a sărmanului părinte şi să-i descreţească fruntea.

— Copilul meu! murmură el.

— Aha! exclamă Turquoise.

Şi el o văzu pălind, clătinându-se, rezemându-se de perete. Apoi o auzi strigându-i:

— Vezi bine, prietene, trebuie să ne spunem adio pentru totdeauna… Tu ai o soţie şi un copil…

Şi ea ieşi, o uşă se închise în urma ei şi Léon rămase singur.

Turquoise reuşi să joace cu Léon Rolland aproape aceeaşi scenă pe care cu câteva zile mai înainte o jucase cu Fernand Rocher.

Timp de câteva minute, Léon îşi dădu foarte greu seama ce se întâmplă cu el.

Turquoise dispăruse. El rămase singur. O tăcere adâncă domnea în jurul lui şi salonul era luminat numai prin reflexele roşii ale focului. În picioare, nemişcat ca o stană de piatră, cu ochii înfipţi în pământ, el părea transformat într-o statuie. Dintr-o dată se auzi un zgomot în apropierea lui. Ridică privirea şi văzu deschizându-se aceeaşi uşă prin care ieşise Turquoise. Se aştepta s-o vază pe Turquoise, dar nu era ea.

Era un valet, îmbrăcat în livrea, care se apropie în tăcere şi îi întinse o scrisoare.

Ce cuprindea această scrisoare?

Capitolul LIX.

Turquoise, după ce părăsi salonul, lăsându-l pe Léon Rolland zdrobit de durere, intrase într-un mic birou din apropiere. Un bărbat era aşezat în această cameră, în apropierea focului.

Datorită unui mic orificiu în perete, ascuns de obicei de un tablou – acest personaj nu pierduse nici un gest din

scena care avusese loc mai înainte.

Acest grav personaj îmbrăcat cu-n costum albastru, având un păr roşu şi un abdomen proeminent era cunoscutul nostru, respectabilul sir Arthur Collins, acelaşi care servise de martor vicontelui de Cambolh în duelul cu Fernand Rocher, întâlnit de noi şi la marchiza Van-Hop şi la contele de Château-Mailly.

Când văzu că apare Turquoise, sir Arthur îşi puse un deget pe buze şi nu-şi ascunse un surâs de satisfacţie pe obrazul său rubicond. Cu un gest sigur îi făcu semn tinerei femei să se aşeze înaintea unui pupitru, unde era pregătit tot ce trebuia pentru scris.

Pupitrul se găsea în apropierea căminului, la dreapta fotoliului ocupat de sir Arthur.

Fotoliul în care şedea sir Arthur era astfel plasat încât dacă se ridica pe jumătate putea privi prin gaura practicată în zid.

În consecinţă, acest gentleman, punând ochiul în dreptul orificiului din zid, reuşise nu numai să audă, ci şi să vadă tot ceea ce se întâmplase în salon şi această manevră o repetă în momentul în care Turquoise, ascultându-l, se aşează la pupitru.

Sir Arthur îl observă pe Léon Rolland, nemişcat, cu ochii înfipţi în pământ şi cu corpul pradă unui tremur convulsiv.

Un nou surâs diabolic apăru pe buzele sale.

— Cred că am reuşit, murmură el printre dinţi, răzbunarea mea se apropie!

Şi întorcându-se către Turquoise, care aştepta cu pana în mână, îi spuse:

— Micuţo, scrie ce-ţi voi dicta.

— Aştept, răspunse ea.

Sir Arthur dictă: „Iubitul meu, Léon, Ai o soţie şi eşti tată; e cazul să-ţi dai seama că trebuie să ne despărţim.

Sau…

Léon, cât trebuie să te iubesc pentru a îndrăzni să-ţi vorbesc astfel…”

Sir Arthur se întrerupse.

— Micuţo, îi spuse el, dacă vei arunca o picătură de apă pe acest din urmă cuvânt, el va crede că este o lacrimă.

Turquoise se ridică, merse în vârful picioarelor până la un bufet pe care era un pahar din cristal de Boemia plin cu apă. Înmuie delicat degetul în pahar, se întoarse, se reaşează la pupitru şi lăsă să cadă uşor, pe scrisoare, picătura de apă care atârna la extremitatea unghiei.

Sir Arthur continuă să dicteze.

„Ai o nevastă şi-un copil, dar dacă mă iubeşti… dacă nu-ţi mai iubeşti soţia…

Ei bine, iubitule, sufletul vieţii mele, ia-ţi copilul şi să fugim…

Copilul tău, îl voi iubi ca şi cum i-aş fi dat eu viaţă; îi voi fi ca o mamă bună…

Alege: ori să nu ne mai vedem, să mă laşi să plec mâine dimineaţă, să părăsesc Parisul pentru a nu mă mai întoarce niciodată aici, sau să fugi împreună cu mine.

Nu-mi mai scrie. Vino cu copilul mâine dimineaţă; sau chiar în această noapte.

Sau mai bine: uită-mă!

A ta, Eugénie”

— Această mică combinaţie îmi surâde destul de bine…, spuse sir Arthur. Cerise este în stare să se sinucidă.

Şi sir Arthur întinse mâna spre sonerie. Un lacheu intră printr-o uşă ascunsă.

Turquoise luă biletul, îl împături şi-l dădu valetului, fără a avea grijă să-l pună măcar într-un plic.

Acest lacheu era acelaşi care-l primise pe Léon Rolland la poarta casei şi-l introdusese la Turquoise.

Ea îi făcu un semn, arătându-i uşa salonului.

Lacheul luă biletul şi execută ordinul primit, aşa cum am arătat înainte.

Sir Arthur îşi schimbă din nou poziţia, uitându-se în continuare prin orificiul din zid. Îl văzu pe Léon citind în

grabă biletul, pălind şi apoi ieşind în fugă din salon, ca şi cum ar fi dat ascultare unei inspiraţii neaşteptate şi fatale.

Atunci gentilomul luă de pe cămin tabloul – pe care-l dăduse jos mai înainte – şi-l puse la loc, astupând astfel „postul de observaţie” din zid. Apoi, o privi pe Turquoise, râzând.

— A plecat! spuse el.

— Atunci putem vorbi liniştiţi, scumpul meu.

— Cu multă plăcere.

Turquoise se aşează comod pe un covor foarte gros, ţinând picioarele încrucişate sub ea – cum stau de obicei femeile din Orient şi spuse:

— Ei, scumpul meu, eşti mulţumit de mine?

— Destul de mulţumit…

— E puţin, spuse Turquoise făcând o mutrişoară încântătoare.

— Ai spus ceva?

— La dracu, credeam că merit elogii călduroase.

— Copila mea, răspunse cu gravitate sir Arthur, am să-ţi dau satisfacţie cu-n singur cuvânt.

— Să aud cuvântul.

— Când îmi fac plăcerea de a regiza o comedie, nu iau niciodată actori mediocri.

— Ei! aşa da! Deci mi-am jucat bine rolul?

— Excelent! Numai că…

— Cum?! Există o obiecţie?

— Numai că atunci când lauzi prea mult un actor, el devine mediocru. Asta este motivul, scumpa mea, pentru care nu te aplaud.

— Eşti un gentleman perfect, strigă Turquoise, plină de recunoştinţă pentru elogiile lui sir Arthur.

Şi privindu-l cu-n aer batjocoritor, adăugă:

— Într-adevăr numai tu ai fi fost în stare să mă transformi astfel. Tu nu mai semeni cu acel omuleţ, care mergea cu ochii plecaţi, care purta mănuşi tricotate şi care a venit să mă vadă la al cincilea etaj al străzii Martyrs.

— Atunci am jucat o comedie, răspunse sir Arthur cu modestie. Şi eram obişnuit pentru că am făcut şi eu cândva teatru.

— Tu?

— Da, de mult de tot, în provincie.

Sir Arthur îşi aruncă în foc trabucul, pe jumătate consumat.

— Acum să vorbim despre afaceri.

— Te ascult, spuse ea.

— Îţi dai seama, scumpa mea copilă, că scrisoarea pe care ţi-am dictat-o, îşi va face efectul.

— Crezi.

— Don Juan-ul tău va fi aici cu copilul, până mâine dimineaţă.

— Şi mama?

— Se va aranja şi asta.

— Toată povestea asta este foarte frumoasă, îl întrerupse Turquoise, şi nu ţin deloc să ştiu pentru ce mă faci să-l înnebunesc în halul ăsta pe bietul om; dar ce voi face cu copilul?

— Despre asta vom vorbi mai târziu.

— Cum aşa?

— Vreau să spun că tu vei da dispoziţii să se înhame o trăsură de voiaj. Trăsura va aştepta gata de plecare în apropierea peronului. Dacă Léon vine, şi nu mă îndoiesc de acest lucru, te vei învălui într-o manta, îl vei face să se urce alături de tine, luând copilul pe genunchii tăi.

— Şi apoi?

— Vizitiul care va conduce trăsura, este o cunoştinţă de-a mea. El va primi dispoziţiile necesare şi-ţi va remite la primul popas un plic cuprinzând instrucţiunile mele.

— Bine! Dar dacă mă întreabă unde mergem?

— Vei lua un aer misterios şi vei refuza să-i răspunzi, spunându-i să fie mulţumit că este cu tine.

— Aşadar voi pleca?

— Bine-nţeles.

— Dar Fernand?

— Îl vei revedea când te vei întoarce.

— Şi când mă voi întoarce?

— În două zile. De altfel îi vei scrie câteva cuvinte, pe care le vei lăsa aici.

— Ce să-i scriu?

— Aşteaptă, îţi voi dicta.

Turquoise se reîntoarse la pupitru, luă din nou pana în mână şi sir Arthur îi dictă: „Scumpul meu Fernand, Pentru că tu îmi provoci surprize şi nu-ţi ţii toate promisiunile, pentru că, cu toate jurămintele tale, ai vrut ca sărmana Jenny – care era aşa de fericită că poate trăi independentă şi săracă, iubindu-te – să-şi reia lanţul său aurit şi să devină sclava bogăţiei, trebuie, scumpul meu prieten, să fii pedepsit. Şi, cum îmi închipui că mă mai iubeşti, cred că cel mai bun mijloc de-a te pedepsi este să te lipsesc câteva ore de prezenţa mea.

Dar există vre-o modalitate de a-i închide uşa în nas chiar bărbatului care ţi-a dăruit casa? Acest lucru mi se pare imposibil, aşa că iau altă hotărâre: de a mă exila 48 ore din Paris.

Unde voi merge? Mister! Iată pedeapsa!

Şi mai cu seamă, Fernand, nu fi gelos.

Jenny”

— O vei instrui pe cameristă, adăugă sir Arthur, explicându-i ce are de făcut. La revedere, micuţo…

El îşi încheia haina, îşi luă pălăria, sărută galant mâinile lui Turquoise şi ieşi din casă mergând pe jos, ca un burghez liniştit, care se duce să joace domino la cafenea.

Urcă pe strada Ville l’Evêque până în piaţa Beauvau. Aci, opri o trăsură care trecea goală, urcă şi spuse vizitiului: „strada Laffite”; şi se îndreptă către domnul de Château-Mailly.

De câteva zile sir Arthur era foarte preocupat de marchiza Van-Hop, de rivala sa Dai-Natha, şi de afacerea celor 5 milioane. El neglijase oarecum intriga care luase

naştere între tânărul conte şi frumoasa dar nefericita doamnă Rocher. De aceea se îndrepta către domnul de Château-Mailly pentru a afla cum merg lucrurile.

La acea oră contele era acasă. Mâncase într-un restaurant englezesc şi tocmai se reîntorsese pentru a se îmbrăca, când valetul său îi dădu o carte de vizită.

Aruncându-şi ochii pe această carte de vizită, contele tresări, îşi întrerupse toaleta şi dădu dispoziţii ca vizitatorul să fie introdus. După intrarea acestuia, închise precaut uşa.

Sir Arthur avusese grijă să-şi reia accentul englezesc, care se potrivea aşa de bine cu aspectul său exterior.

— Sunt încântat, scumpe conte, să vă reîntâlnesc…

— Eu de asemeni, domnule, răspunse contele arătându-i un fotoliu.

Sir Arthur se aşează.

— Am făcut o călătorie, spuse el, şi am venit să aflu la ce punct au ajuns afacerile noastre.

Contele suspină…

— Dragul meu, spuse el, cred că nu aţi nimerit drumul cel bun.

— Cum?! spuse sir Arthur.

— Afacerile mele, afacerile noastre dacă vreţi, sunt tot în acelaşi punct.

— Păi să mergem înainte!

— D-na Rocher este tot atât de virtuoasă, pe cât este de nefericită.

— A!

Şi Sir Arthur Collins imprimă exclamării acestei unice silabe o neaşteptată elocinţă. El voia să se înţeleagă prin tonul puţin batjocoritor, că tânărul conte este un naiv şi-un neîndemânatec don Juan, un seducător novice care nu ştia cum se cuceresc femeile.

— Da, scumpul meu, reluă contele, cu toate eforturile mele, n-am câştigat nici-un pas de teren…

— N-aş fi deloc supărat, spuse râzând falsul englez, dacă-mi veţi face un mic rezumat din ceea ce s-a întâmplat

între voi.

— E foarte uşor.

— Ei bine, vă ascult.

Şi sir Arthur se răsturnă în fotoliu ca un om gata să asculte cu atenţie, un povestitor plin de farmec.

Contele reluă:

— De la început, dragul meu, vreau să vă spun că doamna Rocher îmi acordă o încredere atât de frăţească, încât sunt copleşit de remuşcări şi de scrupule.

— Dar, spuse sir Arthur, cred că nu ăsta este modul cel mai simplu de a vă moşteni unchiul.

— Apoi, urmă domnul de Château-Mailly, trebuie să vă mărturisesc deschis că naivitatea acestei fermecătoare femei, îi serveşte de scut, în loc s-o dezarmeze.

— Cum aşa?

— E cel mai simplu lucru din lume: doamna Rocher mă consideră un prieten, aproape ca un frate, are toată încrederea în mine şi nu şi-ar fi închipuit vreodată că aş putea s-o iubesc.

— Cum? exclamă sir Arthur, n-aţi căzut încă la picioarele ei?

— Din nefericire, nu!

Baronetul exprimă prin toată fizionomia sa o violentă nemulţumire.

— Domnule conte, spuse el, mi se pare că nu prea vă ţineţi angajamentele şi nu văd pentru ce mi le-aş ţine eu.

Aceste cuvinte produseră asupra tânărului moştenitor al domnului de Château-Mailly acelaşi efect pe care l-ar produce asupra unui cal rătăcit în timpul bătăliei, sunetul unei trompete. Se redresă dintr-o dată cu o nobilă mândrie şi-şi privi în faţă interlocutorul.

— Domnule, spuse el, cred că dacă aş avea de ales în faţa lui Dumnezeu, între a călca în picioare jurământul pe care vi l-am făcut, în scopul împlinirii detestabilei misiuni pe care am acceptat-o cam uşor, şi a rămâne fidel cuvântului meu

de-a continua să fiu instrumentul dumneavoastră, Dumnezeu îmi va ierta mai uşor încălcarea jurământului.

Sir Arthur îşi muşcă buzele până la sânge şi răspunse râzând:

— Cred că Dumnezeu nu are nimic de-a face în toată această problemă.

— Vă înşelaţi.

— Glumeşti?

— Deloc!

Şi contele aruncă adversarului său o privire dispreţuitoare.

— Iată, spuse el, după ce m-am gândit bine, m-am hotărât: nu am nevoie de averea unchiului meu, cu preţul dezonoarei unei femei.

— Ia te uită! exclamă sir Williams, cu o batjocură în glas care-i ascundea rău furia, s-ar zice c-o iubeşti cu adevărat pe această doamnă Rocher.

— S-ar putea… în orişice caz o iubesc destul pentru a o respecta.

Sir Arthur sări ca şi cum ar fi fost muşcat de-o viperă.

— Mi se pare, spuse el, că ceea ce îmi propuneţi este ruperea pactului dintre noi.

— Posibil.

— Eu însă susţin contrariul. Am cuvântul dumneavoastră, aşa cum dumneata îl ai pe-al meu.

— Domnule, spuse contele cu fermitate, v-am dat într-adevăr cuvântul meu. Prin faptul că mă retrag, aveţi probabil dreptul să mă dispreţuiţi; dar ascultându-mi conştiinţa îmi dau seama că ea îmi spune că e preferabil dispreţul oamenilor decât remuşcările şi amintirea unei infamii.

Sir Arthur asculta ca un om lovit de trăsnet. El vedea cum unul din instrumentele infamei sale răzbunări, devine inutilizabil iar Hermine scăpându-i astfel printre degete.

— Domnule conte, strigă el cu o voce strangulată de furie, dacă mâine la lumina zilei în Bois de Boulogne sau pe

bulevard, vă voi opri şi vă voi spune:

— Nu sunteţi un gentilom şi vă călcaţi jurămintele în picioare”… ce veţi spune?

— Voi păstra tăcerea, domnule, replică contele cu simplitate. Căci în mine însumi se va ridica o voce care îmi va spune: nu sunt gentilomi, cei care-şi cumpără averea cu preţul unei infamii.

— Şi dacă vă voi cere socoteală?

— Mă voi bate.

Vocea contelui era fermă.

— Remarcaţi, domnule, că dacă ducele, unchiul dumneavoastră se căsătoreşte cu doamna Malassis veţi fi ruinat pentru totdeauna.

— Voi şti să suport şi această întorsătură a soartei.

Şi contele, arătându-i uşa, adăugă:

— Eu zic să ne oprim aici, domnule. Puneţi prea multă insistenţă în a-mi menţine jurământul, pentru a nu mă încăpăţâna să-l rup. Sunt hotărât s-o respect pe doamna Rocher şi sper să nu ne vedem decât cu sabia în mână.

Odată aceste cuvinte pronunţate – cu o răceală care nu admitea nici un fel de replică – sir Arthur se ridică, îşi luă pălăria, se îndreptă spre uşă şi ieşi. Înainte de a pleca, spuse însă:

— Ne vom revedea, domnule conte!

— Când veţi dori, domnule, răspunse domnul de Château-Mailly.

Şi când uşa se închise în urma lui sir Arthur, contele murmură:

— Simt acuma că greutatea care mă sufoca a dispărut şi am impresia că redevin un om cinstit.

Atunci el îşi luă pana şi scrise Herminei aceste cuvinte: „Doamnă, V-aş ruga să-mi acordaţi, mâine, la dumneavoastră, întrevederea pe care v-am cerut-o la mine pentru aceeaşi oră”.

— Blestem! murmură sir Williams plecând, o fi într-adevăr providenţa, cea care mă urmăreşte şi mă loveşte în

ajunul triumfului? Şi totuşi, mă voi răzbuna.

Capitolul LX.

Să vedem ce-a făcut Léon Rolland, pe care sir Arthur îl văzuse prin orificiul practicat în zid alergând ca un nebun afară din salon.

Scrisoarea lui Turquoise produsese asupra lui efectul unui curent electric. Nici măcar nu-şi dădea seama dacă era vorba de bucurie sau de durere.

Ieşi din casă alergând, străbătu străzile, bulevardele şi-n mai puţin de trei sferturi de oră ajunsese la el acasă în foburgul Saint-Antoine. Era tot cu capul descoperit şi aspectul său avea ceva de om rătăcit care lăsa să se presimtă că-n puţin timp va avea o dereglare mintală. Ai fi zis că ai de-a face cu-n om scăpat din balamuc. Din fericire se lăsase noapte; o uşoară ceaţă făcea ca bulevardele să fie pustii, şi el îşi putu continua fuga, fără să fie măcar recunoscut.

Când ajunse acasă, orologiul suna orele opt.

Abia la uşa casei sale se opri; în momentul în care mâna apucă ciocanul de bronz care ţinea loc de sonerie, ezită, aruncă o privire înapoi ca şi cum abia în acel moment ar fi luat cunoştinţă cu exactitate de situaţia sa şi de felul în care şi-a întrebuinţat ziua.

Îşi aminti în acel moment cum un bărbat tânăr venise, dimineaţă, într-o trăsură, să-l caute, îşi aminti că l-a dus într-o stradă din foburgul Saint-Honoré, că acolo a văzut-o trecând pe Turquoise şi că a fugit în urmărirea ei.

Restul, pentru el, nu mai era decât o stare de vis confuz.

Şi totuşi în pragul locuinţei, păru să se trezească pe jumătate, iar biletul lui Jenny, acest bilet pe care-l strângea în mâna-i crispată, îi aminti dintr-odată pentru ce revenise acasă. Venise să-şi ia copilul! Cu siguranţă că Léon Rolland avea un caracter onest; modul lui de a gândi era simplu şi cinstit; şi nimic nu l-ar fi schimbat în afară de această fatală şi perfidă iubire pentru protejata infernalului baronet sir Williams; şi chiar în acest moment când punea piciorul în

pragul casei, îşi dădu seama de grozăvia faptei pe care urma să o comită, de josnicia omului care putea să comită o asemenea faptă şi a femeii care era în stare să-i dea un asemenea sfat.

Să-şi ia copilul?! Asta înseamnă să-l răpească de la mama lui, de la această nefericită femeie pentru care el era unica şi ultima bucurie! Fapta era oribilă, odioasă.

Nu, nici odată! Nici odată! gândi Léon; mai bine mor!

Mâna ridică ciocanul, bătu şi poarta se deschise.

Léon nu îndrăzni să urce în camera lui, i se părea că Cerise îi va putea citi în ochi gândurile diavoleşti pe care le avusese şi pe care reuşise să le gonească. De aceea se îndreptă către atelierul lui. Uşa era închisă, întrucât muncitorii plecaseră de mult.

Léon avea o cheie a acestei camere pe care el o considera biroul lui.

Intră, aprinse o lumânare şi se aşează într-un fotoliu de piele, aşezat în faţa tejghelei.

Puţin câte puţin, sângele rece îi reveni şi odată cu el, raţiunea. Cu capul în mâini, începu să se gândească, să-şi analizeze situaţia. Era adevărat că el o iubea pe Jenny, o iubea cu ardoare, cu pasiune, era gata să moară pentru ea.

Îşi făcu această mărturisire cu calm, ca un condamnat, resemnat la soarta care-l aşteaptă, analizând din adâncul închisorii peripeţiile dramatice ale judecăţii, întrezărind îngrozitoarele pregătiri ale propriei execuţii.

O iubea pe Jenny. Dar ea îl obligase să aleagă: sau să n-o mai vadă niciodată, s-o lase să plece şi să părăsească Parisul pentru totdeauna sau să fugă cu ea.

La acest din urmă gând, Léon simţi că tremură din tot corpul, că-i lipseşte curajul pentru această soluţie.

A pleca nu înseamnă oare pentru el rolul ruşinos al soldatului care dezertează, acţiunea odioasă a tatălui de familie care-şi abandonează soţia, copilul, căminul, lăsând în urma lui numai mizerie pentru a alerga după o curtezană neruşinată?

Dar a rămâne… asta nu înseamnă oare să n-o mai vadă niciodată, să renunţe la ea pentru totdeauna?

Nefericitul simţi că leşină. Era gata în acest moment să cheme moartea în ajutorul lui. Şi tocmai atunci auzi în spatele lui un zgomot. Se auziră două ciocănituri în uşa biroului, care-l făcură să întoarcă capul.

Léon o văzu intrând pe Cerise.

Sărmana femeie îşi aşteptase soţul toată ziua. Dimineaţa, la ora dejunului, nevăzându-l venind ca de obicei, coborî în atelier, unde aflase că venise un domn să-l caute pentru o comandă.

Liniştită, ea îl aşteptase până la orele şase, cu masa de prânz.

Léon nu sosea.

Către orele şapte seara, coborî din nou în atelier. Micul ucenic care închidea de obicei magazinul, plecând ultimul, îşi aştepta încă stăpânul. Atunci Cerise se nelinişti.

Cu toată nefericita schimbare din ultimele zile, Léon era totdeauna punctual la orele de masă.

Cerise închise magazinul, urcă în camera ei şi aştepta înspăimântată. Această spaimă fu împărtăşită şi de bătrâna mamă a soţului ei.

Cele două femei doriră să culce copilul. Dar copilului nu-i era somn, el voia să-şi vadă tatăl.

Timp de o oră, de câte ori se auzea lovitura ciocanului, Cerise simţea că bătăile inimii se înteţesc.

— El e! gândea ea.

Şi începea să asculte paşii care urcau scara. Dar niciodată aceşti paşi nu se opriră înaintea uşii ei. Nu era el.

În fine când Léon se întoarse, Cerise începu să spere; ea ascultă mai atent. Dar Léon se dusese direct în atelier.

Una din ferestrele biroului dădea în curte.

Dintr-odată bătrâna lui mamă, care se apropiase de fereastră, văzu strălucind o lumină în atelier.

— Léon s-a reîntors! spuse ea, e în birou…

Cerise scoase un strigăt de bucurie şi coborî scara. Nu putea fi decât Léon, căci micul ucenic adusese sus cheile înainte de-a pleca; numai Léon mai avea încă o cheie.

Cerise se gândi, în timp ce cobora scara, că soţul ei primise bani în timpul zilei şi îi punea în casa de bani. Doar astfel putea să-şi explice de ce se oprise la birou, în loc să urce direct în casă.

În pragul biroului sărmana femeie ezită. Bărbatul ei era atât de trist, de mâhnit, de morocănos de câteva zile!

Din cauza aceasta ea ciocăni la uşă înainte de a intra.

Léon se întoarse.

Cerise remarcă că era mai palid şi mai trist ca de obicei; privirea îi ardea ca de febră, părul îi era în dezordine…

Văzându-şi soţia, Léon tresări şi roşi.

— Ce-i cu tine?… întrebă el.

— De mult te aşteptăm să vii să mănânci, maică-ta şi cu mine şi nu ştiam ce s-a întâmplat cu tine… Sper că nu s-a întâmplat nimic rău.

— Nimic, răspunse Léon, pe care această voce caldă şi mângâietoare îl emoţiona până la lacrimi… absolut nimic. Am plecat pentru nişte lucrări importante… am fost reţinut… asta-i tot.

E adevărat că vorbind astfel, minţea; dar putea oare să-i încredinţeze soţiei sale toate necazurile acestei zile?

Cerise puse micuţa ei mână pe braţul lui.

— Vino! îi spuse ea.

Ea văzuse că Léon nu era ocupat, dar nu vru să dea pe faţă această observaţie. Ea îi respecta durerea. Plăcuta şi delicata făptură devenise foarte puternică din cauza disperării şi avea încă încredere în promisiunile surorii sale, care-i spusese cu două zile înainte: „Speră… va reveni la tine”.

Tânăra femeie îl luă de braţ cu o insistenţă amabilă şi sărmanul se lăsă condus.

Când intră în casă, avu un sentiment de eliberare, se simţi neaşteptat de bine.

Era atâta calm, atât de plăcut acest interior unde munca şi buna înţelegere realizaseră o asemenea armonie!… Mica sufragerie era frumos luminată de-o lampă aşezată pe masă.

Masa era pusă.

Bătrâna mamă aşezase deja copilul la masă, în scaunul său înalt; copilul scoase un strigăt de bucurie, văzându-şi tatăl intrând şi întinse către el mânuţele sale cu acel încântător surâs, care dispare tocmai atunci când aceste fragile făpturi ating ceea ce se numeşte vârsta raţiunii.

Léon îşi trecu mâna pe frunte, ca pentru a alunga o ameţeală şi, clătinându-se încă, se aşează la masă lângă fiul său, luându-l în braţe şi aşezându-l pe genunchi.

În mijlocul acestei linişti profunde, respirând acest calm al căminului, începu să aibă remuşcări.

Acest bărbat, căruia micuţul său îi întinse braţele, care intrând la el acasă, văzu dintr-odată că sosirea sa descreţeşte frunţile mamei şi soţiei lui, aducându-le un surâs pe buze, acest bărbat se ruşină de el însuşi. Încetul cu încetul îl cuprinse un fel de revoltă împotriva faptelor lui anterioare. Umbra lui Turquoise, această umbră blestemată, care apăsa de câtva timp în mod despotic asupra fericirii conjugale, părea că se destramă ca o ceaţă care lasă să pătrundă razele soarelui. În sufletul lui Léon Rolland, surâsul încântător al lui Cerise începu să acţioneze. Tăcut şi morocănos până atunci, fu aproape vesel în timpul mesei; îşi mângâie copilul, adresă cuvinte afectuoase soţiei sale şi se lăsă alintat de bătrâna sa mamă.

Dar starea aceasta nu se dovedi durabilă. Aceste clipe de calm se pot compara cu ceea ce numesc mateloţii o înseninare trecătoare. În momentul în care copilul aţipi şi când Cerise – îndeplinindu-şi obligaţiile de mamă – luă copilul adormit din scaunul său pentru a-l duce în camera vecină, umbra lui Turquoise reapăru.

Reapăru dominantă, fascinantă. Léon avu impresia că simte asupra lui privirea aceea albastră întunecată cu

efluvii magnetice şi voinţa îi paraliza.

Cerise era în camera vecină, ocupată să-şi adoarmă copilul.

Léon se ridică deodată de la masă.

— Pleci acum? îl întrebă mama lui.

— Nu, spuse el, mă duc până în atelier. Nu mi-am făcut încă socotelile pentru ziua de azi.

Era fericit că avea acest pretext, pentru a se sustrage întrebărilor celor două femei. Era din categoria de oameni pe care durerea îi face să simtă o impetuoasă nevoie să rămână singuri.

Léon se îndreptă către uşă. În momentul în care o deschise şi era gata să coboare, apăru Cerise.

— Pleci, iubitule? repetă ea întrebarea mamei lui Léon.

— Nu, mă duc să-mi fac socoteala încasărilor.

Acest răspuns o linişti pe Cerise care, – lipsind din cameră când Léon redevenise sumbru şi taciturn – era încă sub impresia plăcută a atitudinii lui din timpul mesei.

Léon coborî în biroul său, reaprinse lampa şi începu într-adevăr să-şi facă socotelile, încercând astfel să-şi înşele durerea prin muncă.

În felul acesta trecu o oră.

În timpul acestei ore, sărmanul bolnav izbuti destul de bine, aliniind cifre şi verificând socotelile, să scape de amintirea lui Turquoise; dar odată munca terminată şi socotelile puse în ordine, în momentul în care nu mai avu nimic de făcut şi se gândi să urce în camera lui, atunci această amintire redeveni impetuoasă, despotică, absorbindu-l în întregime.

Continua să se gândească la tânăra femeie, care reuşise atât de bine să-i intuiască sufletul, gândurile, o revăzu şi i se păru că o aude vorbind. Dar în reveria lui nu mai apăru Eugénie Garin, sărmana muncitoare, fiica nefericitului orb, îngrijindu-şi bătrânul tată într-o mansardă friguroasă… ci frumoasa şi strălucitoarea făptură a cărei caleaşcă mergea prin Bois de Boulogne, trasă de patru splendizi cai de

Norfolk; era Turquoise, albă ca un crin, delicată şi graţioasă ca o floare crescută într-o seră şi a cărei privire visătoare şi catifelată avea uneori fulgere care dezvăluiau o inimă puternică sub acest fragil şi graţios exterior.

Léon nu-şi mărturisi, dar el iubea cu mai multă ardoare, această încântătoare personificare a viciului decât o iubise pe Eugénie Garin.

Simţi în creier o adevărată beţie de parfumuri, de zgomote, de lumini; îl cuprinse o neaşteptată sete de lux şi de plăceri, acest apostol al muncii simţi atunci tentaţia ameţitoare a bogăţiei căpătate fără oboseală…

— O voi revedea! murmură el. Trebuie s-o revăd.

În loc să fi rupt încă în stradă biletul lui Turquoise, care-i arsese degetele, Léon îl ascunsese în buzunarul hainei şi acest bilet căpătă parcă viaţă, părea să-l apese pe piept şi să-i amintească de dorinţele lui Turquoise. Îl scoase din buzunar şi-l reciti… Ea îi spunea adio, îl asigura că va porni în zori. Îl obliga să aleagă; sau să fugă cu ea sau să n-o mai vadă niciodată…

Léon aruncă biletul departe de el, ascultând pentru ultima dată de vocea datoriei… dar această voce vorbea din ce în ce mai slab se auzea din ce în ce mai îndepărtată.

Şi Turquoise se pregătea să plece.

Se porni atunci o luptă teribilă între mintea şi inima acestui om, între raţiune şi dragoste, între înţelepciune şi nebunie…

Această luptă dură mai multe ore. De mii de ori fu tentat să fugă, să plece ca un proscris, ca un criminal, să se arunce la picioarele lui Turquoise şi să-i spună:

— Ia-mă cu tine… să plecăm… să plecăm imediat!

Dar, de mii de ori i se păru că aude gânguritul bucuros al fiului său, avu impresia că simte mânuţele albe şi grăsuţe ale acestuia înconjurându-i gâtul… şi rămase pe loc.

Dar Turquoise va pleca… şi nu o voi mai vedea niciodată.

Pendula din birou sună miezul nopţii şi această luptă nu încetase.

La un moment dat se părea că raţiunea, datoria, onestitatea lui nativă vor triumfa. Se ridică hotărât să urce sus, să se arunce în genunchi în faţa soţiei lui, să-i mărturisească totul intrând astfel sub protecţia sărmanei făpturi, a cărei inimă nu cunoştea altceva decât dragostea pentru el. Şi într-adevăr urcă, deschise uşa de la intrare şi se îndreptă către camera de culcare.

O tăcere adâncă domnea în tot apartamentul. Mama lui se culcase.

Probabil că, dacă la intrarea în casă Léon ar fi găsit-o pe Cerise, dacă ar fi văzut-o ca de obicei aşezată în sufragerie, unde îl aştepta în toate serile brodând, probabil că Léon ar fi fost salvat.

Dar Cerise intrase în camera ei, simţind o profundă nevoie de odihnă. Ea petrecuse atâtea nopţi neliniştită, cu inima zdrobită, încât în această seară se aşează în pat şi adormi încrezătoare, asigurată de acel calm mincinos din timpul cinei, asigurată de asemeni de lumina lămpii din atelier, care-i spunea că Léon lucrează.

Léon intră în vârful picioarelor în camera de culcare.

O veioză aşezată pe cămin, răspândea în jurul ei o lumină discretă. Leagănul era în apropierea patului. Copilul era pe jumătate descoperit şi privirile tatălui său căzură exact asupra lui. Tânăra femeie, dimpotrivă, era acoperită de o cuvertură, cu faţa întoarsă spre perete; Cerise dormea aproape invizibilă.

Pe neaşteptate umbra blestemată a lui Turquoise reapăru. Léon n-o mai văzu decât pe ea şi copilul; ea care trebuia să plece; să-l ia cu ea; ea care promisese să iubească copilul ca şi cum ar fi adevărata lui mamă… şi răul triumfă: nebunia reapăru în mintea lui Léon. Nu-şi dădu seama că era gata să comită cea mai mare dintre crime, răpindu-i mamei copilul… Pe un scaun era o cuvertură scoţiană mare, cu care copilul era uneori învelit, când mergea la plimbare, iarna; Léon o luă şi cum Cerise continua să doarmă, se îndreptă direct către leagăn.

Capitolul LXI.

Inima îi bătea gata să-i spargă pieptul în momentul în care se apropie de leagăn cu cuvertura pe braţ.

Copilul dormea cu acel somn profund, calm, al primei vârste. Puteai vorbi şi merge în apropierea lui, puteai să-l iei din pat, nu s-ar fi trezit… Léon ştia toate astea şi totuşi ezită timp îndelungat, ascultând pe rând vocea remuşcărilor şi cea a pasiunii.

Până la urmă, aceasta din urmă învinse. Se aplecă deasupra leagănului, luă copilul în braţe cu infinită precauţie…

Copilul nu se trezi.

Atunci îl înveli în cuvertură cu minuţioasă grijă şi cu îndemânarea unei doici. După aceea făcu un pas către uşă. Apoi mai făcu unul…

Şi-n acel moment se petrecu ceva straniu, aproape supranatural. Léon intrase în vârful picioarelor şi covorul gros de pe jos înăbuşise zgomotul paşilor lui; apropiindu-se de pat, nici mama, nici copilul nu se treziseră; ba mai mult, el îl luă pe acesta din urmă şi se retrăgea acum încet, ţinându-şi răsuflarea, procedând ca un hoţ; şi totuşi, tocmai în momentul în care ajunse în prag, Cerise se deşteptă brusc, se ridică pe jumătate, îşi văzu soţul ţinând copilul în braţe şi scoase un strigăt – un strigăt înnebunit, disperat – un strigăt care nu poate fi redat.

Şi totuşi bărbatul care era cu copilul ei în braţe, nu era oare soţul ei? Copilul nu era oare în siguranţă în braţele tatălui său?

Cerise se deşteptase de zeci de ori în asemenea circumstanţe; deseori când deschidea ochii, îl văzuse pe Léon luându-şi copilul în braţe, pentru ca după ce îl legănase să-l pună la loc în leagăn…

Atunci de ce scoase acest strigăt de alarmă? De ce scoase un asemenea strigăt teribil şi plin de mânie, împotriva bărbatului pe care-l iubea?

Fără îndoială, în acest moment de răscruce, îngerul păzitor al familiei o deşteptase şi-o făcu să înţeleagă că mama este pe punctul de a-şi pierde copilul.

Cerise nu scoase decât un strigăt… dar acest strigăt pătrunse în inima lui Léon ca lama unui pumnal. Ţintuită de emoţie în patul din care ar fi vrut să sară, pentru a-şi relua copilul, Cerise imobilizase cu privirea şi pe vinovatul tată…

Şi în acest moment, Léon Rolland, fascinat, reveni către pat şi puse copilul, încă adormit, în braţele mamei sale.

— Sunt un mizerabil! murmură el. Adio… Iartă-mă!

Şi fugi. Cerise rămase mută, cu fruntea scăldată în sudoare, cu inima strânsă de spaimă. Cerise nu mai avu puterea să pronunţe nici un cuvânt sau să scoată vreun strigăt. Îl auzi cum coboară scara cu-n pas grăbit… apoi desluşi poarta deschizându-se şi închizându-se. Deşi trecuse de miezul nopţii, Léon pleca din casa lui. Unde se ducea?

Nici el însuşi nu ştia… Urmărit de remuşcări, coborî în stradă şi merse până în strada Bastille, fără să remarce că un bărbat – ascuns până atunci în umbra unei porţi învecinate – îl urmărea pas cu pas.

— Sunt un mizerabil, murmură el alergând şi aş merita să mor… Doar moartea ar putea să ispăşească crima pe care era s-o comit.

În acel moment de sinceritate, se socoti în proprii ochi drept un criminal. Cu paşi repezi se îndreptă spre Sena prin bulevardul Bourdon.

Până atunci Léon fusese un bărbat cinstit, un muncitor fericit, iubindu-şi munca şi privind cu încredere viitorul; acum când o disperare neaşteptată îi turbura creierul, exagerându-şi vina, acest bărbat nu mai vedea în faţa lui decât moartea; moartea ca refugiu, dar în acelaşi timp ca o pedeapsă bine meritată. Nu din laşitate îşi dorea moartea, ci ca pedeapsă. Acest gând copleşitor, alungase din creierul său orice amintire; îşi uită până şi copilul. Ba o uită chiar pe Turquoise, infama creatură, cauza principală a disperării

sale. Şi alerga către podul Austerlitz, hotărât să se arunce din înălţimea lui în Sena.

Dar omul care începuse să-l urmărească încă din foburgul Saint-Antoine, nu-l pierdea din vedere nici o singură clipă.

În momentul în care Léon ajunsese pe pod şi escalada parapetul, acesta îl prinse de guler şi îi spuse:

— Ce vreţi să faceţi, domnule Rolland?

Léon tresări la auzul numelui său, se întoarse şi se găsi faţă în faţă cu-n servitor în livrea. Îşi dăduse imediat seama că mai văzuse undeva această figură.

— Sunteţi nebun, domnule Rolland? repetă valetul, fără să-i dea drumul, deşi el încerca să se elibereze.

— Lasă-mă… ce vrei de la mine? se bâlbâi Rolland.

— Vreau să vă împiedic să vă aruncaţi în apă.

— Cu ce drept?

— Am primit ordine…

— Cum?!

Şi Léon, ceva mai calm, îşi privi din nou salvatorul şi-l recunoscu. Era servitorul lui Turquoise, cel care îl condusese la ea cu câteva ore mai înainte, cel care adusese apoi biletul prin care Turquoise îl obliga să aleagă. Valetul executase cu exactitate ordinele primite; îl aşteptase câteva ore, îl văzuse ieşind şi-l urmărise… Restul îl cunoaştem.

— Ai ordine?

— Da. Am ordine din partea stăpânei mele.

— Eugénie! se gândi Léon, şi dintr-o dată imaginea fiinţei iubite îi apăru în faţă ca aievea.

— Doamna nu vă aşteaptă decât pe dumneavoastră pentru a putea pleca.

Aceste cuvinte stinseră gândul copleşitor al sinuciderii.

El nu se mai gândi decât la Turquoise.

— Veniţi, îi spuse valetul trăgându-l de mână… veniţi.

Şi Léon, clătinându-se, se lăsă condus ca un copil.

În timp ce Léon alerga către Sena cu intenţia de a se îneca, Cerise, mută, nemişcată, îşi ţinea copilul în braţe. Nu-

şi dădea seama încă ce se petrecuse şi totuşi ghicea că trecuse printr-un mare pericol, îşi auzise bărbatul coborând, auzise poarta deschizându-se şi închizându-se. Léon plecase.

În acel moment, începu să iasă din starea ei de stupoare şi încercă să-şi stăpânească groaza. Copilul rămăsese la ea, îl strângea la piept şi-l acoperea cu sărutări, ca şi cum îl regăsise, după ce-l crezuse pierdut. Timp de câteva minute simţămintele de mamă fură mai puternice decât cele de soţie, astfel încât Cerise se gândi numai la copil, uitându-l pe Léon. Dar această uitare nu putu să dureze. Încetul cu încetul se linişti şi încercă să-şi dea seama ce se întâmplase. Se întreba de ce încercase el să-i ia copilul… şi încă învelit cu această pătură mare, care servea numai pentru a scoate copilul la aer în zilele friguroase.

Şi-n acel moment în mintea lui Cerise se făcu lumină… Léon voise să-i răpească comoara… Dar de ce? în ce scop?

Cerise îşi puse această întrebare şi nu putu s-o rezolve. Speră atunci că Léon va reveni şi-i va da explicaţii asupra acestei oribile comportări. Dar el nu se întoarse.

Ea adormi copilul, fără să înceteze de a-l ţine în braţe, ca şi cum i-ar fi fost frică de o nouă surpriză. Aşezată pe pat, cu privirea îndreptată către uşă, ascultând cel mai mic zgomot, aştepta. Trecură ore. Primele raze ale zorilor pătrundeau printre perdele. Léon nu revenea. Atunci Cerise îşi aminti de ultimele cuvinte ale soţului ei: „sunt un mizerabil” şi i se făcu frică; o bănuială îi trecu prin minte: „Oare Léon nu plecase să se sinucidă?”

Cerise se ridică, îşi puse în grabă un halat şi-şi luă copilul în braţe.

Alergă în camera soacrei, care dormea încă şi o trezi:

— Mamă, îi spuse ea cu o voce tulburată, iată copilul… Păzeşte-l, păzeşte-l bine… în nici un caz să nu adormi.

Şi fără să aştepte întrebările bătrânei încremenite de mirare, care nu înţelegea de unde poate proveni această spaimă, Cerise coborî. Avu o ultimă, o supremă speranţă, ca

Léon să se fi reîntors şi să fie în atelierul său. Cine ştia dacă părăsise casa? Nu s-ar putea ca un locatar să fi ieşit exact în momentul când cobora Léon?

Cerise spera şi tresări când văzu uşa atelierului întredeschisă. Léon uitase s-o închidă, atât era de tulburat când urcase în camera lui, câteva ore mai înainte.

Cerise intră în atelier. Acesta era gol.

— Léon! Léon! strigă ea.

Nimeni nu răspunse.

Străbătu atelierul, intră în birou; biroul era de asemenea gol. Cerise căută din ochi pălăria soţului ei şi n-o văzu.

Léon plecase, într-adevăr.

Dar deodată văzu pe masă o hârtie mototolită. Această hârtie îi atrase privirile, ca şi cum ar fi avut o putere magică.

Hârtia era mototolită şi galbenă – dar nu îngălbenită de vechime – culoare care-i aminti pe loc lui Cerise de un bilet găsit pe covorul camerei sale şi care – ne amintim – era scrisoarea Eugéniei Garin către Léon Rolland.

Sărmana femeie luă această hârtie, o desfăcu, îşi aruncă ochii pe ea şi scoase un strigăt. Recunoscu imediat scrisul alungit, elegant, care i se întipărise în minte prin fiecare literă, prin fiecare semn al penei.

Cerise avu o rătăcire. O secundă fu tentată să arunce acest bilet departe, fără să-l citească. Dar un fel de curiozitate, dorinţa de a şti unde este soţul ei sau poate chinuitorul demon al geloziei o împinseră să citească biletul. Era biletul de adio a lui Turquoise, biletul dictat de infernalul sir Williams.

Cerise scoase un strigăt şi căzu leşinată.

Când muncitorii atelierului veniră la lucru, o găsiră pe tânăra stăpână leşinată în birou, ţinând biletul în mâna-i crispată. Ei chemară în ajutor, o luară pe Cerise în braţe şi o duseră sus în casă…

În apartament nu era decât bătrâna şi copilul. Léon nu venise.

După îngrijiri atente, reuşiră s-o trezească.

Când îşi reveni privi împrejur speriată. Dintr-odată îşi aminti totul şi scoase un strigăt teribil:

— Copilul meu!

— Iată-l, spuse bătrâna femeie, care alergă ţinând copilul în braţe.

Cerise îl luă, îl strânse la piept, îl acoperi de sărutări şi izbucni în lacrimi.

— Unde e Léon? întrebă mama lui. Ce s-a întâmplat?

Dar Cerise plângea în tăcere.

La numele lui Léon, se plecă şi nu răspunse. Sărmana femeie înţelese că soţul ei fugise, că se dusese la acea infamă creatură care voia să-i ia şi copilul şi care îndrăznise să afirme că-i va ţine loc de mamă, ca şi cum o mamă ar putea fi înlocuită!

Numai Cerise ar fi putut să spună ce dramă întunecată şi misterioasă avusese loc sub acest acoperiş, atât de liniştit altădată.

Dar Cerise tăcea. Privea rând pe rând, copilul, care începuse să plângă văzând lacrimile mamei sale şi acest blestemat bilet, pe care-l ţinea în continuare în mână şi pe care nimeni nu i-l putuse smulge.

Tăcerea tinerei femei era sălbatică: ai fi spus că înnebunise.

— Unde e Léon? întrebă din nou bătrâna lui mamă.

— Unde este patronul? întrebară şi lucrătorii, care se priveau consternaţi.

Cerise continua să tacă.

În acel moment se auzi în stradă o trăsură. Trăsura se opri în dreptul porţii. O femeie îmbrăcată în haine de dimineaţă, coborî. Era Baccarat.

De două zile, Baccarat nu mai ştia nimic despre sora ei. De aceea sacrifică o oră din preţiosul ei timp pentru a veni s-o vadă pe Cerise. Voia să afle în ce relaţii era Cerise cu soţul ei.

Leşinul lui Cerise alarmase întreaga casă. Baccarat aflase despre aceasta încă de pe scară. Se opri în pragul camerei mută, palidă, uimită; o văzu pe Cerise cu faţa înlăcrimată; ghici, dacă nu întreg adevărul, cel puţin ceva foarte apropiat. Şi cu-n gest, concediind muncitorii, pe bătrâna mamă, toată lumea, închise uşa şi rămase singură lângă Cerise, care scoase un strigăt de bucurie la vederea ei.

Baccarat se aşează la picioarele patului şi luă în mâinile sale, mâna lui Cerise care mai strângea biletul.

— Ce ai, micuţă surioară? întrebă Baccarat.

— Simt că mor, răspunse Cerise cu o voce slabă şi tremurată, aveai impresia că era vocea unei muribunde.

— Unde e Léon?

— A plecat…

Şi mâna lui Cerise se deschise, iar Baccarat putu lua biletul. Îl citi imediat.

— E prea de tot, spuse ea, în timp ce privirea îi fu cuprinsă de o mânie subită, Turquoise va muri chiar de mâna mea.

Şi Baccarat se ridică, superbă în mânia ei, ca o amazoană care se pregăteşte de luptă.

Capitolul LXII.

Înainte de-a trece mai departe, să revenim la vizitatorul pe care l-am văzut ieşind de la tânărul conte de Château-Mailly. Când intrase la conte, sir Williams – sau mai curând sir Arthur Collins, căci omul cu multiple feţe, redevenise în această zi personajul cu faţa roşie şi cu peruca blondă pe care l-am văzut pentru prima oară la balul marchizei Van-Hop – nu dăduse drumul trăsurii închiriate. Când ieşi, o regăsi deci afară.

— Unde mergem? întrebă vizitiul.

Baronetul găsi cel mai britanic accent pentru a spune:

— În foburgul Saint-Honoré, în colţul străzii Berri!

Trăsura porni.

Falsul englez mergea să-l vadă pe prietenul său, vicontele de Cambolh cu care avea foarte multe de vorbit.

Fără îndoială că discipolul îşi aştepta acasă ilustrul maestru. Îi spuse în mod special valetului că nu primeşte pe nimeni, cu excepţia lui sir Arthur Collins. Era cea mai bună dovadă că întrevederea dintre cei doi complici avea o importanţă deosebită.

— Bine ai veni! strigă el, văzându-l intrând pe sir Collins, arăţi exact ca un ofiţer de cavalerie la o întâlnire de onoare.

— Da! sigur! răspunse sir Arthur, închizând chiar el uşa fumoarului.

Se aşează apoi într-un fotoliu în faţa elevului său şi-l întrebă:

— L-ai văzut pe Chérubin?

— Bineînţeles!

— Dă-i drumul!

— Marchiza a fost superbă, spuse Rocambole.

— Cum aşa?

— A ascultat calmă mărturisirea sentimentală a adoratorului ei.

— Fără să spună un cuvânt?

— Fără nici un cuvânt.

Şi Rocambole povesti scena care avusese loc în ajun la doamna Malassis şi pe care Chérubin i-o reprodusese textual.

— După cum vezi, adăugă el cu-n suspin, nu am avansat deloc.

— Crezi?

— Cred chiar că suntem mai departe ca oricând de cele cinci milioane ale lui Dai-Natha.

— Cred că greşeşti.

Rocambole făcu un salt din fotoliu.

Sir Williams se instală şi mai comod, aşezându-se picior peste picior.

— Dragul meu prieten şi elev, spuse cu-n ton părintesc, tu sfidezi categoric cele mai dragi speranţe ale mele.

— Cum?
— Prin faptul că eşti un prost.
— Mulţumesc pentru compliment.
— Dar, reluă sir Williams, cum astăzi n-am timp de reproşuri, să vorbim serios… în ce zi a băut Dai-Natha otrava?
— Alaltăieri.
— Foarte bine! Otrava nu-şi face efectul decât în cea de a şaptea zi, mai rămân deci încă cinci pentru a acţiona.
— Bine, spuse vicontele, dar marchiza rezistă de cincisprezece zile, încercărilor de seducere ale lui Chérubin. La această oră, domnul de Verny nu este mai avansat ca în seara în care maiorul Cardin i l-a prezentat şi, cred că eşti de acord, în următoarele cinci zile…
Sir Williams ridică din umeri:
— Ai căpătat înfăţişarea şi aparenţa unui om de lume, spuse el, dar în fond nu eşti. Tu consideri sistematic femeile cumsecade drept nişte uşuratice. Nu-ţi dai seama că dacă marchiza nu l-ar fi iubit pe Chérubin, n-ar fi ascultat nici măcar primul cuvânt al mărturisirii sale?
— Asta-i adevărat.
— Or, ea l-a ascultat, deci îl iubeşte.
— Fie, dar nu i-o va spune.
— E inutil.
— Cum, inutil?
— Fără îndoială. Ce ne trebuie nouă? Aparenţele!
— Ei şi?
— Şi le vom avea.
— Mă îndoiesc, pentru că ea nu mai vrea să-l revadă.
— Îl va revedea.
— Unde?
— La doamna Malassis.
— Cum?
— Asta-i treaba mea. Totul e ca marchiza şi Chérubin să se găsească împreună. Acest aranjament cade în grija mea – marchiza va sosi exact la momentul potrivit.

— Dragă prietene, sunt de acord că nu sunt decât un prost, în timp ce tu eşti un om de geniu.

— Trecem la alte probleme, spuse sir Arthur Collins.

— Nu încă, obiectă Rocambole, vreau să mai discut despre Chérubin.

— Pentru ce?

— A văzut-o pe Baccarat.

— Când?

— Ieri seară, după ce l-a părăsit pe marchiz. Baccarat nu pare prea uşor de sedus.

— Cu atât mai bine! Ea mă împiedică în planurile mele şi acesta a devenit cel mai bun mijloc de a mă debarasa de ea.

La cererea baronetului, Rocambole povesti întrevederea dintre Chérubin şi Baccarat.

Sir Williams ascultă atent şi deveni dintr-o dată foarte gânditor.

— Mi-e egal, murmură el. Aş fi vrut totuşi să pot citi măcar o oră în adâncul inimii acestei femei.

— Poate va putea Chérubin să citească.

— Mă îndoiesc…

Şi în timp de câteva minute baronetul rămase absorbit de gândurile lui, fără să scoată un cuvânt.

— Asta-i tot ce ai să-mi spui? întrebă Rocambole.

Neobositul geniu al răului ridică privirea.

— Nu am terminat, spuse el; trebuie să-ţi vorbesc despre Fernand şi despre Léon Rolland.

— Ce s-a mai întâmplat? Azi dimineaţă, acest sărman Léon a plecat de aici ca un adevărat posedat şi a început să alerge după Turquoise.

— A ajuns-o?

— După aproximativ două ore.

La rândul său, sir Williams îi povesti amănunţit lui Rocambole ce se întâmplase între timp.

— Şi crezi că Léon va pleca?

— Sunt convins.

— Îşi va lua cu el şi copilul?

— Asta nu pot preciza. Este mai puţin probabil.

— Şi dacă-l ia cu el ce vom face?

Infernalul surâs al vicontelui Andréa se întipări pe obrazul lui sir Arthur Collins.

— De mult timp am ceva împotriva acestei micuţe Cerise. Mi-ar face o deosebită plăcere să-i trimit băiatul la casa de copii găsiţi.

— Bine, dar tatăl?

— Tatăl e cu totul altă poveste…

— Ascult.

— Ţi-am mai spus odată: visez să se întâmple o mică tragedie între el şi Fernand. Léon este puternic ca un taur. Pune-i un cuţit în mână şi poate înjunghia un bou. Visez să-l fac să se reîntâlnească cu Fernand.

— Genială idee!

— Noaptea… fără lumină… când doi oameni cuprinşi de gelozie se întâlnesc în camera de culcare a unei femei şi când unul din ei are un cuţit… Dar, se întrerupse brusc sir Williams, nu despre asta este vorba acum.

— Dar despre ce? întrebă Rocambole.

— Turquoise va pleca mâine dimineaţă.

— Serios?

— Cel puţin dacă Léon nu apare. În acest caz vom căuta o altă combinaţie.

— Şi unde va pleca?

— O vei şti atunci când va trebui. Primul lucru pe care trebuie să-l ştii, este că tu vei fi vizitiul ei.

— Eu?

— Fără îndoială.

— Léon mă va recunoaşte…

— Nu! După ce îţi vei pune o perucă blondă, o livrea de vizitiu şi după ce vei face să apară pe obrazul tău o pudră de culoare închisă, nu vei mai semăna deloc cu cel de acum.

— Foarte bine. Şi unde voi conduce turturelele?

— Îţi voi spune atunci când îţi voi da instrucţiunile.

Şi sir Williams îi destăinui lui Rocambole amănuntele unui mic plan de luptă pe care, vom vedea în curând, cum îl va pune în aplicare, ceea ce ne va obliga să ne întoarcem în apropierea lui Léon Rolland, pe care valetul lui Turquoise tocmai îl oprise când voia să se arunce în Sena, de la înălţimea podului Austerlitz.

Capitolul LXIII.

Léon nu mai ştia ce face. Tot ceea ce i se întâmplase, părea să fi avut loc într-o stare de vis.

Murise? Se înecase cu adevărat şi se găsea pe lumea cealaltă? Sau mai trăia încă, supravieţuind printr-un concurs neobişnuit de împrejurări?

Trebui să facă cincizeci de paşi în stradă la braţul lacheului, pentru a putea rezolva aceste probleme.

Valetul continua să-l conducă pe acele străzi întortocheate din vecinătatea pieţii Regale.

Léon mergea în linişte, dar inima îi bătea mai puternic; o sudoare rece îi inundase tâmplele. Nu se mai gândea la soţia lui, îşi uitase şi copilul… În întunericul care domnea în inima şi-n gândurile lui, un singur punct luminos strălucea în depărtare: Turquoise!

Condus în continuare de ghidul său – care-i repeta foarte des numele stăpânei sale, ca şi cum în felul acesta ar fi vrut să-i refacă energia, să-i dea forţa de-a merge şi curajul de-a trăi – traversară piaţa Regală şi o luară pe strada Saint-Louis-au-Marais. O trăsură întârziată se auzea în depărtare.

— Ohé! strigă valetul.

Vizitiul, care mergea cu trăsura goală, auzind acest strigăt, îndemnă caii şi îi ajunse pe cei doi. Lacheul lui Turquoise îl ajută să se urce în trăsură, urcă şi el şi porunci:

— În strada Ville l’Evêque, du-ne repede şi vei avea zece franci bacşiş.

Vizitiul făcu minuni pentru a merita banii şi-n mai puţin de o jumătate de oră ajunsese la poarta casei ocupată de doamna Jenny Delacour. Poarta pentru trăsuri era larg deschisă.

Coborând din trăsură, Léon, încă ameţit, văzu în penumbră un poştalion cu patru cai înhămaţi, pe a cărui capră se aflau doi vizitii. Unul dintre ei avea o perucă mare, blondă şi dacă Léon Rolland ar fi fost în stare să remarce ceva, ar fi fost frapat de aspectul roşietic al feţei acestui om, deşi în nici un caz nu l-ar fi putut recunoaşte pe strălucitorul viconte de Cambolh.

La zgomotul trăsurii, în casă se aprinseră câteva lumini.

— Doamna este gata! spuse valetul, care alergă către peron şi o întâlni pe Turquoise în vestibul.

Léon, clătinându-se, îl urmă pe lacheu.

Turquoise, îmbrăcată într-o imensă şubă îmblănită, se grăbi să coboare în momentul în care auzi sosind trăsura, căci convenise cu lacheul ca, în cazul în care îl va aduce pe Léon, să ia o trăsură de piaţă.

Lacheul alergă către ea şi îi spuse repede:

— Iată-l.

— Singur?

— Da.

— Şi copilul?

— N-a fost nici un moment cu el. A vrut să se înece. L-am oprit la timp. E disperat.

— Bine, spuse Turquoise.

Şi alergând către Léon îi spuse:

— Bine că ai veni, iubitule.

Apoi uitându-se la el cu o privire încântătoare, adăugă:

— Vino… să plecăm… să plecăm cât mai iute!

Şi îl conduse către poştalion.

Dar chiar în acel moment Léon se opri şi avu impresia că înaintea lui apare o umbră: aceea a lui Cerise, care ţinea copilul în braţe şi striga:

— Nefericitule! îndrăzneşti să-ţi părăseşti soţia şi copilul!”

Şi în loc să urce, Léon rămase nemişcat, tremurând, cu părul răvăşit.

— Copilul meu! murmură el.

Turquoise înţelese că totul este pierdut şi nu încercă să forţeze situaţia.

— Atunci adio, spuse ea, adio… pentru totdeauna!

Şi se urcă în poştalion, strigând:

— Porniţi!

Acest cuvânt fu suficient pentru a-l înnebuni pe Léon.

Umbra lui Cerise se estompă, el nu mai văzu decât frumuseţea strălucitoare a lui Turquoise care pleca, spunându-i adio pentru totdeauna.

Şi scoţând un strigăt, sări lângă ea în trăsură spunând:

— Ia-mă cu tine, ia-mă repede cu tine… Sunt cel mai laş dintre oameni!

Şi poştalionul plecă, în goană mare, ducând cu el acest părinte vinovat care-şi sacrifica copilul şi soţia pentru o dragoste nelegiuită.

Trăsura ajunse în foburgul Saint-Honoré, ieşi din Paris şi alergă mai mult de o oră pe drumul spre Normandia, înainte ca sărmanul Léon Rolland să poată scoate un singur cuvânt din gâtlejul crispat.

Turquoise îi ţinea mâinile, îl mângâia cu dragoste şi-i murmura la ureche cele mai dulci cuvinte.

— Iubitule, spuse ea, mă vei face fericită! Pentru mine va fi paradisul pe pământ să trăiesc alături de tine. Să nu mă părăseşti niciodată! Léon, sufletul meu, singura şi unica mea dragoste!

Şi ea continua să-l mângâie, vocea sa era încântătoare ca o melodie a cerului; iar poştalionul alerga mai departe, pe un drum muiat de ploile sfârşitului de iarnă, în mijlocul unor câmpii pustii şi tăcute.

Şi totuşi aerul proaspăt al nopţii începu puţin câte puţin să-l trezească pe Léon, amintirile sale deveniră mai arzătoare, mai amare şi remuşcările îşi făcură din nou loc în gândurile lui.

— Nu, nu! strigă el dintr-odată, smulgându-şi mâinile din ale lui Turquoise, sunt un infam! Opreşte, nu vreau să-mi părăsesc nevasta şi copilul.

Turquoise prevăzuse şi această reacţie.

— Fie, spuse ea, vrei să te întorci la Paris?

— Da.

— Atunci, ne vom spune adio pentru totdeauna?

Léon tresări şi începu din nou să tremure.

Această luptă îndelungată care se dădea de câteva ore în el, între raţiune pe de o parte şi dragoste pe de altă parte, se reaprinse mai arzătoare ca niciodată; şi de această dată, dragostea părea să fie învinsă.

— Nu vreau să-mi părăsesc copilul! Opreşte!... strigă el.

Tânăra femeie deschise portiera.

— Opreşte, vizitiu, spuse ea calmă.

Trăsura se opri.

— Dar, spuse Turquoise, nu vreau să te las în mijlocul acestei câmpii pustii. Suntem la cinci leghe de Paris.

— Mă voi reîntoarce pe jos, spuse Léon, cu fermitate în glas.

— Nu, te voi conduce.

Şi ea strigă:

— Vizitiu, întoarce trăsura!

— Doamnă, răspunse vizitiul cu perucă blondă, aplecându-se pe jumătate, am, făcut patru leghe şi trei sferturi şi suntem aproape de locul de schimbare a cailor; caii mei nu mai pot alerga.

— Ei bine, spuse Turquoise, mergem atunci până la punctul de schimbare al cailor. Vom găsi acolo cai odihniţi.

Léon îşi plecă fruntea în semn de aprobare. Şi apoi, i-ar fi putut refuza femeii pe care o iubea, dorinţa de-a mai fi încă o oră împreună? Trăsura porni din nou. Mai merse încă un sfert de oră, apoi opri în stânga drumului, în faţa unei case singuratice, un adevărat han de provincie în genul celor afectate tocmai schimbării cailor de poştă.

— Ohé! caii! strigă vizitiul cu perucă blondă. La acest strigăt poarta se deschise şi un bărbat, în care l-am fi putut recunoaşte pe Venture, majordomul doamnei Malassis, deghizat în hotelier, se arătă în prag cu o lanternă în mână.

— Vrei cai, micuţule? strigă el: nu voi avea decât peste două ore. Grajdurile sunt goale. A trecut un englez pe aicea, a plătit dublu şi… înţelegi?

— Fatalitate! murmură Léon.

— Două ore! strigă Turquoise cu bucurie punându-şi mâinile în jurul gâtului lui Léon Rolland. Am deci două ore pe care mi le pot petrece cu tine, iubitule!

Léon tremura… vocea dragostei se ridica din nou, în adâncul sufletului lui.

Capitolul LXIV.

Turquoise coborî sprintenă din trăsură şi făcând doi paşi ajunse în pragul hanului. Léon o urmă.

Totuşi vizitiul cu perucă blondă avu timp să schimbe o privire cu tânăra femeie şi în această privire se citea o întreagă dramă, în care nefericitul Léon urma să joace rolul victimei.

În momentul în care călătoarea depăşi pragul hanului, pretinsul hotelier îi spuse în şoaptă:

— Sunt aici şi acţionez în conformitate cu ordinele primite; tot ceea ce voi face va fi bine făcut.

Léon nu auzi nimic. El o urmă pe Turquoise cu liniştea unui sclav şi pătrunse după ea în bucătărie, cameră care serveşte drept sală de aşteptare şi de recepţie în toate hanurile din lume.

Tânăra femeie se aşează într-un colţ în apropierea focului, apoi îi întinse mâna lui Léon.

— Scumpe prietene, îi spuse ea, a fost deci un vis credinţa că ne vom putea uni pentru totdeauna… din moment ce tocmai acum trebuie să ne despărţim…

Léon îşi plecă privirea şi nu răspunse. Amintirea copilului său era încă puternică şi îl ajuta în aceste momente să reziste ispitei. Turquoise scoase un suspin şi continuă:

— Presimţeam că aşa mi se va întâmpla din ziua când te-am văzut pentru prima oară. Trebuie să-ţi fac această

mărturisire, pentru că nu ţi-am spus niciodată cum te-am văzut şi cum am ajuns să te iubesc…

Strângându-i mâna cu o ardoare febrilă, continuă:

— Ascultă, ascultă… spuse ea şoptit. Era într-o seară de toamnă. În mijlocul vieţii mele care se irosea în trândăvie şi-ndestulare, când abia îmi exprimam o dorinţă, că se şi împlinea, când aveam la picioarele mele un tineret elegant şi plin de bani, mă plictiseam înfiorător. Inima îmi era pustie, nu iubisem niciodată. Şi-n seara aceea am avut trăsnaia de-a merge cu camerista mea, amândouă la fel de simplu îmbrăcate, să dansez la Belleville, la un bal câmpenesc. Acolo te-am întâlnit. Ai venit cu soţia şi v-am privit cum dansaţi. De când te-am văzut, mi-a fost de ajuns o singură clipă ca să te iubesc. Am pus să te urmărească, am aflat cine eşti. Timp de două luni mi-am petrecut timpul trecând prin faţa atelierului tău… Când te vedeam chiar pentru câteva clipe, eram fericită toată ziua; însă când nu te vedeam… atunci… era groaznic.

Îi luă mâna şi i-o apăsă pe inimă.

— Şi atunci, continuă ea cu o voce strangulată, am suferit aşa cum sufăr şi în acest moment, când trebuie să ne despărţim.

Léon văzu lacrimi în ochii ei.

— Dar de ce pleci? strigă el.

— De ce? Tocmai fiindcă te iubesc!

— Atunci rămâi, bâlbâi cu o voce tremurătoare sărmanul smintit.

— Nu, căci sunt geloasă şi nu vreau să te împart… sau totul, sau nimic!

— Dumnezeule! murmură Léon, nu pot, nu vreau să-mi părăsesc copilul.

Turquoise tocmai voia să răspundă, când vizitiul cu peruca blondă şi hangiul, care până acuma avuseseră treabă afară, pentru a deshăma caii obosiţi şi a-i adăposti, intrară în sală.

— Ce nenorocire! murmură Turquoise cu jumătate voce, aceşti oameni ne vor răpi ultimele noastre ore.

Dar ca şi cum i-ar fi ghicit vorbele, Venture se grăbi să spună:

— Caii nu vor fi aici înainte de două ore. Dacă doamna ar dori, poate urca la primul etaj, în camera călătorilor este făcut focul.

Atunci Turquoise se ridică, şi-i făcu lui Léon un semn din cap care părea să însemne:

— Vino! Cel puţin vom rămâne singuri”.

— Doamna vrea să mănânce o supă? întrebă hotelierul improvizat.

— Da, răspunse ea.

— Doamna va fi servită imediat. Venture luă o lampă şi le arătă drumul. Ceea ce numea el camera călătorilor, era o mică încăpere, destul de curată, cu mobilă veche şi cu o pendulă cu coloane. În fund se vedeau două paturi, în cămin ardea focul.

După puţin timp, Venture se reîntoarse aducând cu mândrie două sticle prăfuite, un pui fript şi supă.

Léon privea maşinal toate aceste preparative.

— Iubitule, îi spuse Turquoise, aşezându-se înaintea lui la masă, nu vrei să iei o lingură de supă cu mine?

Ea începu să surâdă.

Venture ieşi.

Turquoise luă o sticlă şi-i turnă de băut lui Léon.

— Nu mi-e nici foame, nici sete, murmură el.

— Ei bine, bea pentru dragostea noastră, spuse Turquoise, şi-i aruncă o privire ademenitoare, căreia el nu-i putuse rezista niciodată.

— E dorinţa mea, spuse ea, cu un încântător alint.

Léon luă paharul şi-l goli dintr-o singură înghiţitură.

Turquoise vru să facă la fel, dar dintr-odată îl puse la loc pe masă spunând:

— Ce acritură! ăsta-i vin de Suresnes. Apoi aruncă conţinutul paharului şi-l înlocui cu apă.

Tânăra femeie îşi înmuie buzele în supă, mâncă un copan de pasăre şi termină masa în zece minute.

— În loc să-mi fie foame, spuse ea, îmi vine să plâng.

Ea îşi înlănţui braţele în jurul gâtului lui Léon.

— Scumpul meu prieten, murmură ea.

Léon simţi că inima i se frânge.

Şi astfel petrecură o oră, mână în mână, privindu-se cu ochii plini de lacrimi…

Turquoise îşi juca admirabil rolul. Ea ştia să împrumute pasiunii formele cele mai încântătoare, cuvintele cele mai simţite, accentele cele mai veridice.

Timp de o oră, Léon ascultă ca într-un vis, părându-i-se că aude o voce armonioasă, coborâtă chiar din cer. În acelaşi timp simţea cum hotărârea sa de a se reîntoarce la Paris se clatină, iar capul îi devine din ce în ce mai greu, ca şi cum s-ar fi îmbătat. Ştia că are numai câteva minute de stat cu femeia iubită şi totuşi simţea o impetuoasă nevoie de somn; el vedea, auzea, voia să vorbească… dar privirea i se voala şi cu toate că nu pierdea nici un cuvânt din ceea ce spunea Turquoise, încerca în zadar să scoată vreo vorbă.

Turquoise se prefăcea că nu-şi dă seama de starea în care se afla el. Continua să-l mângâie, să-i adreseze cele mai dulci nume, în timp ce amorţeala îl cuprindea din ce în ce. Léon cădea datorită unui exces de oboseală? Sau era victima unui narcotic amestecat în vinul pe care ea îl vărsase?

Această ultimă ipoteză era mai acceptabilă, dacă ne gândim la gestul de dezgust al lui Turquoise atunci când îşi înmuiase buzele în pahar, vărsându-i conţinutul.

La un moment dat, el se aşează în scaun ca un om care doarme. În zadar încerca să-şi învingă această toropeală, în zadar încerca să se ridice, să deschidă ochii sau să vorbească… Lovit pe neaşteptate ca de o paralizie, el continua totuşi să audă vocea încântătoare care-i vorbea, dar ochii îi erau închişi şi corpul nemişcat… Ai fi jurat că doarme.

Turquoise încetă dintr-odată să vorbească.

Léon o auzi ridicându-se şi mergând în vârful picioarelor, deschizând uşa şi strigând.

El făcu un ultim efort pentru a rupe această ciudată vrajă, dar nu reuşi.

Aşa cum spuneam, el o auzise pe Turquoise ieşind în vârful picioarelor şi strigând pe scară.

Apoi se auziră paşi şi Venture intră în cameră, urmat de vizitiul cu perucă blondă.

— Prieteni, spuse călătoarea cu jumătate voce, nu voi putea continua călătoria în această noapte, soţul meu…

Ea sublinie aceste ultime cuvinte.

— Soţul meu doarme, a petrecut două nopţi fără somn.

— Sărmanul om! murmură Venture.

— Fii amabil şi pregăteşte caii pentru mâine dimineaţă.

— Da, doamnă.

— Şi acum încercaţi să-l culcaţi, dar faceţi-o cu grijă, ar fi o crimă să-l trezim… doarme atât de bine.

Léon auzea totul, dar în zadar încerca să-şi înfrângă somnul sau mai bine spus toropeala care-l cuprinsese. Ai fi spus că era mort.

Venture şi Rocambole – deghizat în vizitiu – îl apucară pe Léon Rolland şi-l aşezară pe pat. Apoi închiseră uşa.

Léon nu reuşi să facă nici o mişcare. Prin uşă, o auzi pe Turquoise spunând:

— Îl voi lăsa să doarmă pe sărmanul meu soţ; fiţi amabili şi puneţi lemne pe foc, îmi voi petrece restul nopţii lângă el.

Ordinele date de tânăra femeie fură imediat executate. Léon auzi cum se aruncă lemnele în cămin, apoi un zgomot de scaune mişcate, ce îi dădură să înţeleagă că Turquoise se pregăteşte să aţipească pe un scaun. În zadar încerca să iasă din letargia care-l cuprinse, sau măcar să-i înţeleagă cauza. Sfârşi prin a se convinge că doarme cu adevărat şi că totodată are un coşmar.

Abia trecuse un ceas de când se găsea pe pat, când un adevărat vacarm, venit de afară, ajunse la urechile lui. Se

auzea o veselie nebunească, pocnituri de bice, zgomotul unei trăsuri, trapul grăbit al mai multor cai. Toate aceste zgomote se opriră la poarta hanului.

În acelaşi timp se bătu violent în poartă şi o voce necunoscută lui Rolland strigă:

— Hei, hangiule! hei!

La auzul acestei voci Léon o auzi pe Turquoise scoţând un strigăt de spaimă.

— El este! spuse ea.

— Care, el?

Léon îşi adresă lui această întrebare, încercând din nou să-şi învingă starea de mutism şi de nemişcare.

— Cine mă strigă?

Şi necunoscutul răspunse:

— Aici se schimbă caii de poştă?

— Da, domnule, dar nu am cai.

— Aţi văzut trecând în cursul nopţii pe aici o trăsură? întrebă vocea.

— Am văzut două. În prima era un englez.

— Şi-ntra doua?

— O doamnă care călătorea cu soţul ei.

La fel ca şi Turquoise, care strigase: „El este!”, vocea strigă cu furie „Ea este!”

— De mult timp au trecut? continuă noul sosit.

— Păi nu au trecut.

— Cum? Glumiţi?

— Nu! Vreau să spun că au rămas aici. Doamna şi soţul ei sunt în camera de sus!

Léon auzi o înjurătură, apoi un strigăt care exprima un amestec de mânie şi bucurie.

— Dracu m-a adus aici.

Şi, aproape imediat, se auziră paşi repezi pe scară, uşa camerei sări în lături şi Turquoise scoase un nou strigăt de spaimă.

Léon şi-ar fi dat jumătate din viaţă pentru a-şi regăsi glasul şi capacitatea de a se mişca.

— Aici sunteţi, strigă vocea. Trebuia să mă aştept!

— Iertare! murmură Turquoise.

— Nu! spuse vocea, am să te ucid şi pe tine şi pe el.

— Iertare-l iertare! strigă sărmana femeie, pe care Léon avu impresia că o aude căzând în genunchi.

— Paul, iartă-mă!

— Niciodată!

Vocea necunoscută era în culmea furiei.

— Iartă-mă, Paul; iartă-l cel puţin pe el! repeta Turquoise.

Şi Léon o auzi ridicându-se şi venind să-l acopere pe Léon cu propriul ei corp.

— Aha! se auzi vocea, aici e, frumosul amorez, bărbatul pentru care m-ai trădat, omul cu care ai fugit!… Ei bine!… îl voi ucide…

Şi se auzi un zgomot sec, care însemna că se încarcă un pistol.

— Paul… Paul… iertare!… repeta Turquoise cu accentul terorii dusă până la nebunie… nu-l ucide… în numele lui Dumnezeu… voi face tot ce vrei…!

— Ei! Nu mai spune?! Adevărat?

— Te voi asculta… voi fi sclava ta… te voi iubi…

Inima lui Léon bătea violent. Ar fi vrut să-şi rupă legăturile invizibile care-l legau, pentru a sări şi a-l lua de gât pe acest bărbat care încerca să obţină prin violenţă o asemenea promisiune.

— Mă vei iubi? făcu vocea batjocoritoare.

— Ţi-o jur!

— Mă vei asculta?

— Da.

— Mă vei urma?

— Te voi urma.

Léon simţi că leşină şi avu impresia că moare.

— Nu, nu, spuse vocea, nu cred încă în promisiunile tale. După ce îl voi ucide, vom vedea.

Bărbatul se apropie de alcov. Turquoise scoase un nou strigăt, apoi Léon auzi o luptă între tânăra femeie care continua să ceară iertare şi cel care voia să-l ucidă; apoi bărbatul triumfă, o aruncă sălbatec la pământ şi deschise alcovul.

Oricât de curajos ar fi un bărbat, nu poate privi moartea în faţă, fără să simtă măcar în primul moment o senzaţie de groază. Léon, cu ochii închişi, auzi cum omul se apropie de el şi ghici că îndreaptă pistolul spre el.

— Iată, spuse vocea, îl voi ucide repede fără să sufere… Sunt milos.

Turquoise nu mai scotea decât strigăte înăbuşite.

— Şi ochesc chiar tâmpla, continuă vocea.

Léon crezu că moare. Se gândi la soţia lui, la copil, îşi încredinţa inima Domnului, gata de moarte. Totuşi lovitura nu veni.

— Aiurea! spuse dintr-odată necunoscutul, de fapt nu el este vinovat, ci tu… şi fiindcă te oferi să mă urmezi, fiindcă îmi juri să n-ai să-l mai vezi niciodată…

— Niciodată! strigă Turquoise.

— Ei bine, îl iert… hai.

Şi Léon, care, cu o secundă mai înainte se aştepta să moară, auzi paşii bărbatului îndepărtându-se, apoi pe Turquoise plecând după acela, auzi uşa camerei deschizându-se şi închizându-se, paşii care coborau pe scară; tăcerea urmă zgomotului, înţelese că cel pe care ea îl numise Paul, o luase pe Turquoise şi că-i dăruise lui viaţa, în schimbul acestei femei pe care nu o va mai revedea niciodată.

Încercă în zadar să scape din starea de letargie.

Cine era acest om, care reuşise să-şi regăsească amanta care fugise de lângă el? Vă vom spune acest lucru imediat.

Capitolul LXV.

Acest bărbat era chiar domnul viconte de Cambolh.

Fostul fiu adoptiv al măicuţei Fipart transformat în om din înalta societate, învăţase de la ilustrul său profesor, sir Williams, arta de a-şi schimba figura şi vocea.

În dimineaţa precedentă l-am văzut pozând în om de lume, oprindu-şi trăsurica în faţa casei lui Léon Rolland şi luându-l la el acasă. Apoi l-am regăsit seara în costum de vizitiu cu faţa de culoare roşie şi cu capul acoperit de o imensă perucă blondă.

Astfel intrase în acest han în care se oprise poştalionul.

Când pătrunse în camera în care Turquoise părea să doarmă în apropierea focului, iar Léon era imobilizat în pat, el îşi îmbrăcase o redingotă lungă şi îşi scoase peruca.

Sub această a treia deghizare, inutilă de altfel, pentru că victima nu putea deschide ochii, Rocambole nu părea să aibă vreo legătură nici cu domnul de Cambolh, gentilomul suedez, nici cu vizitiul… Chiar vocea îi devenise de nerecunoscut şi Léon avu impresia că o aude pentru prima oară.

Scena care avusese loc făcea parte dintr-o comedie regizată cu măiestrie de geniul lui sir Williams şi căruia noi îi înţelegem acum foarte bine scopul.

Când Turquoise şi Rocambole, după ce ieşiră din cameră şi închiseră uşa, coborâră treptele scării şi-l găsiră în bucătăria hanului pe Venture, se priviră toţi trei şi izbucniră în râs.

— Sărmanul micuţ! murmură Turquoise.

— Scumpa mea, spuse vicontele, ai fi o foarte bună actriţă, ştii să plângi şi să strigi, ai putea să joci orice melodramă cu-n succes remarcabil.

— Nu-i aşa? spuse tânăra femeie cu orgoliu.

— Nu încape nici o îndoială că Léon este convins acum că te-ai sacrificat din dragoste pentru el, acestui tiran.

— Foarte bine! spuse Turquoise. Dar, acum cred că este cazul să-mi dai amănunte, nu?

— Asupra căror probleme?

— Asupra a ceea ce trebuie să facem de-acum încolo, căci nu înţeleg absolut nimic.

— Eu cu atât mai puţin.

— Ei, nu?

— Vei afla toate acestea la Paris.

— Cum! mă întorc la Paris?

— Imediat.

— Mă vei însoţi?

— Este inutil.

Şi domnul viconte de Cambolh îi oferi braţul tinerei femei, ieşiră din han şi o conduse în curte, unde o aştepta un poştalion cu caii gata înhămaţi.

Turquoise urcă.

Un vizitiu conducea poştalionul.

În acel moment domnul viconte de Cambolh, sperând să fie auzit de Léon Rolland, îşi reluă vocea pe care o folosise cu câteva minute mai înainte şi strigă:

— Hei, vizitiule! întinde-o repede până la Paris, dacă ajungem la timp ai doi ludovici bacşiş!

Şi apoi adăugă:

— În strada Ville l’Evêque.

Poştalionul se urni, biciul pocni şi Turquoise plecă în viteză pe drumul spre Paris.

În acest timp Venture şi vicontele de Cambolh se întoarseră foarte liniştiţi în han unde aveau să execute alte ordine. Zorile apăreau în momentul în care tânăra femeie se îndrepta către Paris. Ea ajunse către orele nouă dimineaţa şi intrând în curte, află de la valetul care se bucura de totala încredere a lui sir Williams că domnul – aşa era numit Fernand Rocher – ieşise de acolo cu câteva clipe mai devreme.

Fernand, care îşi luase obiceiul de a veni s-o vadă pe scumpa lui Jenny dis-de-dimineaţă, atunci când ieşea să se plimbe călare, venise în acea zi ca de obicei şi fără să bănuiască plecarea lui Turquoise, fără să întrebe pe nimeni, se îndreptă imediat, după ce aruncă hăţurile calului unui valet, până în apartamentul ei. Dar aici nu găsise decât camerista, care-i remise biletul dictat în ajun de sir Williams. Acest bilet produsese asupra lui Fernand aproape acelaşi efect, pe care-l produce detunătura unei arme de foc în urechea unui cal fricos. Am putea zice – dacă s-ar putea folosi această expresie şi la oameni – că se cabră dintr-o dată.

Citind totuşi încă o dată cu atenţie această scrisoare, în care ea lăsa să se înţeleagă imensa afecţiune pe care i-o poartă, el se calmă puţin câte puţin şi avu chiar bunul simţ de a nu o întreba nimic pe cameristă asupra orei sau a circumstanţelor în care a plecat stăpâna ei. Apoi părăsi casa, anunţând că va reveni în aceeaşi seară pentru a şti dacă doamna s-a întors.

Tocmai trecuseră zece minute de la plecarea lui, când călătoarea ajunsese acasă.

Valetul care se bucura de încrederea lui sir Williams, îi dădu un plic sigilat.

Turquoise rupse anvelopa şi recunoscu scrisul.

— E de la profesorul meu, gândi ea.

Profesorul, era numele pe care ea i-l dădea lui sir Williams.

„Frumoasa mea iubită, scria el, Către orele opt sau nouă vei ajunge probabil acasă, dacă prietenul meu vicontele de Cambolh a înţeles bine şi a executat aşa cum trebuie dorinţa mea. Culcă-te, interzici oricărui vizitator să vină la tine, chiar lui Fernand, care probabil că va încerca să te trezească către orele patru sau cinci”.

— Ce încurcătură, murmură Turquoise, ori dama de pică îmi poartă ghinion sau am întâlnit un om cu o privire rea, căci nu ştiu ce rol voi juca între aceşti doi îndrăgostiţi şi de ce îl joc…

Apoi, toropită de somn, se duse la culcare. Probabil însă că abuzase de permisiunea de a dormi pe care i-o acordase sir Williams, fiindcă acesta fu nevoit s-o trezească.

Strigată pe nume la şase sau şapte ore după ce se culcase, Turquoise tresări şi, deschizând ochii, îşi văzu misteriosul protector.

Sir Arthur Collins ridică perdeaua patului şi draperiile de la fereastră, permiţând pătrunderea ultimelor raze de soare.

— Ei, micuţo, trezeşte-te şi dă-te jos din pat.

— Am dormit atât de bine!

— De acord! Acum trebuie să ne ocupăm de o afacere foarte serioasă.

— Foarte bine, spuse Turquoise.

— Îţi place această casă?

— Frumoasă întrebare.

— Şi trei sute de mii de franci, ţi-ar face plăcere?

Turquoise îşi alungi buzele.

— Cam puţin, spuse ea. Fernand face mai multe pentru mine.

— Te înşeli…

— Ce-ai spus?

Sir Arthur Collins nici nu clipi măcar.

— Micuţo, spuse el calm, nu ai memorie bună şi totdeauna uiţi că fără mine, Fernand nici n-ar şti măcar că exişti.

— E adevărat! Şi apoi?

— Asta vrea să însemne că Fernand nu va face pentru tine decât ceea ce vreau eu.

— Cum?! spuse Turquoise, n-am dreptul să fac cu el ce vreau?

— Nu.

Acest nu, fu atât de net accentuat, încât Turquoise înţelese că trebuie să asculte de profesorul ei.

— La urma urmei, spuse ea, nu eşti tutorele lui şi dacă vrea să se ruineze pentru mine…

Sir Arthur ridică din umeri.

— Nu prea eşti o femeie de spirit, aşa cum credeam. Nu cumva îţi închipui că eu nu fac altceva decât să-ţi aranjez ţie afacerile.

— Adevărat, spuse ea muşcându-şi buzele. Vrei un comision.

— Da, un comision de două milioane.

Turquoise sări în sus.

— Eşti nebun! spuse ea.

— Absolut deloc, reluă sir Arthur. Eu fac afaceri, asta-i tot.

Tânăra femeie se ridică, îşi puse un capot şi merse să se aşeze în fotoliu, la fel de calmă şi de flegmatică ca şi interlocutorul său.

— Când vrei să ai prea mult, nu ai nimic, spuse ea. Fernand mă iubeşte şi va face tot ceea ce vreau eu.

Dar sir Arthur nu-şi pierduse sângele rece.

— Te înşeli, spuse el, căci n-am decât să-i suflu un cuvânt, pentru ca Fernand să nu te mai vadă niciodată. Nu uita că posed una din scrisorile pe care le-ai scris lui Léon Rolland.

Ea păli şi bătu din picior cu furie.

— Ei bine! am să-i spun totul şi mă va ierta.

Sir Arthur scoase un mic pumnal din buzunar şi i-l arătă foarte liniştit.

— Iată, spuse el, ceea ce valorează mai mult decât o scrisoare.

Turquoise tresări şi întinse mâna către cordonul soneriei.

Baronetul începu să râdă.

— Ştii bine, draga mea, că toţi servitorii tăi îmi aparţin şi că dacă te-aşi omorî, ei nu ar face altceva decât să mă ajute ca să fac să-ţi dispară cadavrul.

Mâna lui Turquoise lăsă cordonul soneriei şi tânăra femeie suspină. Îşi dădu seama că era fără nici o apărare în mâinile teribilului său protector.

— Ei, reluă sir Williams, cred că nu eşti bine dispusă şi nu-ţi mai aminteşti că acum o lună te perpeleai fără un ban la etajul cinci, într-un cartier umil. Acum ţi se dă o casă de cinci sute de mii de franci, un mobilier de o sută de mii, titluri de 15 000 livre rentă şi te mai plângi!

— E adevărat, murmură ea.

— Cu o casă ca asta, urmă englezul, nu-ţi mai lipseşte decât să te căsătoreşti cu-n nabab.

— Ei, spuse Turquoise, pune condiţiile, le voi accepta.

— Foarte bine! Ai început să devii rezonabilă.

Şi sir Arthur veni şi se aşează lângă ea.

— Deci, spui că accepţi?

— Da, dar nu văd deloc cele două milioane aşa de repede: trebuie timp…

— E o greşeală; dacă vrem, putem să le avem şi mâine.

— Mâine! Ce nebunie!

— Vorbesc foarte serios. De altfel, continuă sir Arthur, suntem foarte grăbiţi.

— Cred că e o greşeală. Fernand este mai bogat decât regele Indiei. Cu puţină răbdare am avea mai mult decât atât.

— Altă greşeală! Când domnul Fernand Rocher s-a căsătorit cu domnişoara Hermine de Beaupréau, nu avea

nici un ban. Domnişoara Hermine avea o avere de douăsprezece milioane, dar prin contractul de căsătorie – căci ei sunt uniţi prin regim dotal – femeia a recunoscut bărbatului ei trei milioane; e deci unica sumă de care el poate să dispună în mod legal.

— Aha! spuse Turquoise, descumpănită.

— Or, urmă sir Williams, el a cheltuit de-acum primul milion cumpărând această casă; după ce le voi lua pe celelalte două pentru mine şi tu îţi vei lui cei 300.000 de franci, îi va rămâne foarte puţin. Restul îi aparţine fiului lui, nimeni nu le poate atinge.

— Foarte bine, dar dificultatea este de-a lua aceste două milioane trei sute de mii de franci.

— Nimic mai uşor.

— Cum?

— Scumpa mea, un bărbat care dă o casă, nu refuză niciodată să asigure viitorul unei femei pe care o iubeşte şi va subscrie fără să clipească un contract de o sută de mii scuzi rentă.

— Dar, scumpul meu, o sută de mii de scuzi nu înseamnă şaizeci de mii de livre rentă.

— Am găsit mijlocul de-a schimba această diferenţă de cifre.

— Aş fi curioasă să cunosc şi eu acest mijloc.

— Atunci, ascultă. Când un bărbat este ameţit cu anumite vinuri, el nu mai vede bine.

Sir Arthur scoase din buzunar un portofel din care luă cinci foi de hârtie timbrată. Apoi i le puse sub ochii tinerei femei.

— Priveşte-le bine.

— Dumnezeule, spuse ea, văd aici scrisori de schimb de zece mii de franci.

— Dacă ai şti chimie, ai afla că…

— Că ce?

— Că există anumite cerneluri care pot dispare foarte uşor printr-o simplă spălare.

— Şi cu aceste cerneluri…

— Da, cu aceste cerneluri am scris cele cinci scrisori.

— Am înţeles.

— În sfârşit!

— Asta înseamnă că după ce Fernand va semna aceste cinci scrisori cu o cerneală de bună calitate luată din călimara mea, vom spăla totul în afară de semnătură şi vom completa scrisorile din nou aşa cum vom dori noi.

— Acum pot spune că eşti de-o inteligenţă remarcabilă, spuse sir Williams surâzând, şi ai înţeles, fără să-ţi explic mai mult de jumătate. Aşa că îţi vei lua măsurile tale pentru ca acest Fernand să semneze cele cinci scrisori, după care va scrie în josul paginii cuvântul acceptat şi va semna din nou dedesubt.

— Dumnezeule, murmură Turquoise, asta-i foarte frumos, dar este irealizabil.

— De ce?

— Pentru că odată ce aceste scrisori vor ajunge să fie schimbate, îşi va da seama că a fost tras pe sfoară, că este vorba de o excrocherie şi că se vor reclama cinci sute de mii de franci în loc de cincizeci de mii, cât a semnat el; va refuza să plătească, va depune o plângere la parchet şi ne va trimite pe amândoi la închisoare.

— Tot ceea ce spui este foarte adevărat, dar noi nu vom prezenta aceste scrisori lui Fernand.

— Dar cui?

— Soţiei.

— De ce nu lui?

— Vei şti asta când va trebui. Deci scrisorile vor fi prezentate soţiei sale, care va plăti pentru ca memoria soţului ei să nu fie pătată.

— Cum?! Memoria?

— Da, memoria…

— Deci… Va muri?

— Mi-e teamă că da…

De data aceasta, Turquoise privindu-l pe sir Arthur, se dădu înapoi tremurând.

— Ce vrei să spui? murmură ea.

— Dumnezeule, cine poate şti? spuse baronetul cu calmul său obişnuit. Prima scrisoare de schimb nu trebuie dată la plată decât în trei luni. În trei luni, se întâmplă atâtea.

Tânăra femeie era palidă, dinţii îl clănţăneau de spaimă şi îngrozitorul sânge rece al infamului Andréa o revoltă.

— Nu, nu, spuse ea, nu voi fi niciodată complice la o asemenea crimă. E adevărat că sunt o femeie fără inimă şi fără ruşine, dar nu vreau să asasinez pe nimeni…

Sir Arthur reluă foarte liniştit pumnalul pe care-l pusese pe cămin.

— Eşti o proastă, spuse el, decât să te târguieşti pentru viaţa altora, ar fi mai bine să te gândeşti că a ta îmi aparţine.

Şi el făcu să strălucească lama stiletului la lumina unei lumânări care abia pâlpâia; dar cum Turquoise îşi plecă privirea şi cum toată atitudinea ei cerea iertare, sir Williams se aplecă asupra ei şi îi spuse:

— Ascultă!

Capitolul LXVI.

Ce se petrecuse între sir Williams şi Turquoise, din momentul în care baronetul se aplecase la urechea ei spunându-i: „ascultă!”? Cel puţin pentru moment, ne este imposibil să spunem.

Dar seara, adică spre orele şapte, casa din strada Ville l’Evêque căpătase aerul unei sărbători discrete. Scara era îmbrăcată în flori, salonul era luminat ca pentru bal. Turquoise purta o încântătoare toaletă – ca şi cum ar fi mers chiar la bal – o rochie decoltată şi foarte elegantă.

Şi totuşi Turquoise nu trebuia să iasă, ea aştepta un singur vizitator: pe Fernand.

Ea îi scrisese: „Vino să cinezi cu mine; pedeapsa s-a ridicat.

Te aştept la orele şapte”.

Şi într-adevăr ea îl aştepta în salon, aşezată la pian, cântând cu oarecare uşurinţă câteva polci şi valsuri, pe care le învăţase altădată în pension.

La orele şapte precis se auzi o trăsură intrând în curte.

— Iată-l, gândi ea: punctual ca orice îndrăgostit.

Două minute mai târziu, Fernand apăru. Turquoise nu se ridică. Se mulţumi să întoarcă pe jumătate capul, să-i trimită un sărut, întinzându-i mânuţa.

— Bună seara prietene, îi spuse ea, ca şi cum îl părăsise cu o oră mai înainte.

Fernand alergă către ea cu graba unui şcolar şi-i luă mâna.

— În fine! spuse el, bine că te revăd!

— Nebunule, puteai crede că n-ai să mă mai vezi niciodată? Spune!

— Ce vrei? Când iubeşti cum iubesc eu, cel mai mic nor apărut la orizont, seamănă cu-n uragan.

— Ei bine, spuse ea surâzând, uraganul a trecut… iată soarele.

Şi îi surâse din nou, adăugând;

— Ce-ai spune dacă ţi-aş mărturisi adevărul?

— Spune!

— Ei bine: n-am părăsit nici un moment Parisul.

— Adevărat?

— Nici măcar această casă.

El avu un gest de mirare.

— Azi dimineaţă, spuse ea, m-am ascuns la etajul al doilea când ai venit şi din spatele unei perdele am văzut cum ai plecat călare.

— Şi ai avut cruzimea de a nu mă striga?

— Da. Am avut această cruzime.

— De ce? Ce crimă am săvârşit? întrebă el cu un ton rugător.

— Capriciu de femeie, răspunse ea, întinzându-i obrazul pentru a i-l săruta. Dar acum eşti iertat, continuă ea. Aşa că

nu ai de ce să te plângi.

Fernand remarcă atunci că pe căminul din salon candelabrele ardeau, aşa după cum mai înainte remarcase aspectul de sărbătoare al întregii case.

— Aştepţi musafiri? întrebă el.

— Dau o masă.

— Cui?

— Taci, spuse ea, ai să vezi imediat. Ceea ce trebuie să ştii, este că musafirul pe care-l primesc astă seară este în ochii mei una din acele persoane pentru care vrei să ai palatul de marmoră cel mai frumos, vinurile cele mai vechi, trufandalele cele mai delicate.

— La dracu, murmură Fernand, mă intrigi.

Valetul lui Turquoise deschise uşa spunând:

— Doamna e servită!

— Oferă-mi braţul, prietene! spuse ea.

Fernand, mirat că nu aude venind altă persoană, cea de care i se vorbise cu atâta entuziasm, se ridică şi-i oferi braţul. Ea se sprijini de braţul lui şi păşiră astfel până în sufragerie, o cameră mare şi frumoasă, cu mobilă şi boiserie din stejar, cu un covor turcesc în mijlocul căruia scânteiau sub lumina sclipitoare a luminărilor, cristalele şi vesela de argint a unei mici mese minunat aranjate şi servite.

Spre marea lui surprindere, Fernand nu văzu decât două tacâmuri.

— Dar, spuse el, celălalt invitat…

Ea îl învălui cu privirea şi surâse.

— Pentru că mi-ai dăruit o casă, servitori şi trăsuri, nu ai dreptul să te bucuri de toate acesteia? Vom mânca între patru ochi.

Tânăra femeie se aşează la masă. El se aşează de asemeni, întrebând:

— Mă aflu la o zână?

— Eşti la tine acasă, răspunse ea.

Există anumite situaţii care sunt de nedescris şi imposibil de povestit.

Turquoise îi apărea lui Fernand Rocher mai frumoasă decât mitologica Hébé; ea îi turnă de băut şi el bău privind-o. Tot ceea ce putem afirma este că Turquoise – în timp ce Fernand se lăsa puţin câte puţin cuprins de beţie – îşi păstra sângele rece şi îşi apropia paharul de buze fără să-l golească.

Două ore mai târziu, ei părăseau împreună sufrageria şi intrau în budoar.

Aici, Fernand se lăsă pe un divan, privind-o pe Turquoise extaziat.

Dar Turquoise deveni dintr-o dată serioasă, aproape tristă.

— Ce ai? o întrebă Fernand, surprins de această neaşteptată tristeţe.

— Nu! spuse ea, n-am absolut nimic, prietene.

— Eşti tristă…

— Probabil că fericirea este şi ea tristă…!

Şi Turquoise suspină.

— Cred că-mi ascunzi ceva, spuse Fernand.

Turquoise coborî privirea şi tăcu.

— Jenny, strigă Fernand îngenunchind înaintea ai, am impresia că plângi…!

Şi într-adevăr ochii lui Turquoise erau înlăcrimaţi.

Ea îşi întoarse capul.

— Te înşeli, spuse ea, n-am nimic… absolut nimic.

— Eşti tristă, murmură Fernand, suspini, plângi şi eu nu pot să ştiu de ce… Dar, spuse el, nu sunt eu prietenul tău? N-am dreptul să ştiu cauza neplăcerilor tale? Nu ştii că sunt în stare să-mi dau şi viaţa pentru tine?

Turquoise izbucni în plâns.

— Nu poţi face nimic, spuse ea.

— Nu… pot… să… să fac… nimic?

— Nu!

— Dar spune-mi ce ai?… De ce plângi?

— Nu, reluă ea, căci dacă ţi-aşi încredinţa necazurile mele, vei vrea să ştii mai mult decât pot să-ţi spun. Nu! Nu! E imposibil!

Fernand, în genunchi, îi ţinea mâinile şi le acoperea cu sărutări.

— Jenny, murmură el. Permite-mi să-ţi pun o singură întrebare…

Ea făcu din cap un semn afirmativ.

— Suferi, nu-i aşa?

— Da! da…

— Aş putea să-ţi uşurez durerea?

— Poate…

— Ei bine, atunci spune-mi măcar ce trebuie să fac şi o voi face fără să-ţi cer explicaţii.

— Juri?

— Jur!

Ea lăsă să-i scape un strigăt de bucurie şi spuse:

— Ai un suflet bun şi nobil, Fernand… şi te voi iubi toată viaţa, o ştiu.

Ea păru că încă ezită.

— Spune-mi, întrebă Fernand, ce trebuie să fac? Vorbeşte!

— Iată, spuse ea, ca şi cum ar fi făcut un efort pentru a-şi înfrânge o ultimă şi supremă aversiune, dacă n-ar fi vorba despre viaţa şi onoarea unei persoane pe care o iubesc, aproape cât te iubesc pe tine… n-aşi îndrăzni niciodată…!

— Îndrăzneşte, spuse Fernand.

— Ei bine, spuse ea, ca şi cum fiecare din cuvintele ei i-ar fi ars buzele, există la Paris, în apropiere, un bărbat care ţine la mine datorită legăturilor de sânge, un bărbat care este aproape tatăl meu, pe care-l iubesc şi care mâine se va sinucide, dacă nu găseşte banii necesari…

Fornăind îi întinse mâna.

— Micuţă nebună! spuse el. Pentru asemenea mizerii trebuie să plângi? Pentru bani? Spune-mi cât este necesar ca să-l salvez pe acest om?

— O sumă enormă, se bâlbâi ea.

— Bine! Dar cât?

Turquoise scoase un geamăt îngrozitor.

— Cincizeci de mii de franci! spuse ea.

Fernand începu să râdă cu-n râs de beţiv.

— Dar e mai puţin decât nimic! spuse el… O să-ţi dau un bon pentru bancherul meu.

Ea clătină din cap:

— Nu, spuse ea, nu aşa.

— Cum? Nu vrei cei cincizeci de mii de franci?

— Ba da, spuse ea.

— Ei bine, dă-mi atunci o pană…

— Ai jurat să nu mă întrebi nimic, nu-i aşa?

— Îmi reînnoiesc jurământul.

— Atunci, ascultă. Nu vreau un ban de cincizeci de mii de franci!

— Dar ce?

— Acceptarea pur şi simplu a unor scrisori de schimb, a căror total echivalează această sumă.

— Dar…

— Nu mă întreba de ce, nu pot să-ţi spun.

— Ei bine, unde sunt aceste titluri?

— Voi merge să le caut… aşteaptă-mă două secunde.

Ea îi aruncă un surâs care îl făcu să-şi piardă picul de raţiune care-i mai rămăsese, ieşi din budoar în salon, închizând cu grijă uşa în urma ei.

Salonul nu mai era luminat ca în timpul mesei. Se stinseră lumânările, candelabrele, lustra şi numai focul din cămin arunca o lumină nesigură asupra obiectelor dimprejur. În colţul căminului era aşezat un bărbat învăluit într-o manta mare, cu fruntea acoperită de o pălărie care-l ajungea până aproape de ochi şi în persoana căruia n-ar fi putut nimeni să-l recunoască pe sir Williams, datorită semi-întunericului care domnea în cameră.

Turquoise îi puse mâna pe umăr, se aplecă şi-i spuse la ureche:

— Dă-mi scrisorile, este gata să le semneze.

Mizerabilul baronet îşi deschise portofelul şi îi dădu cele cinci foi de hârtie timbrate care fuseseră completate în toată regula.

— Iată-le, spuse el. Când vei avea ultima semnătură, mi le vei aduce imediat.

— Bine. Şi apoi?

— Apoi te vei pregăti pentru a juca cealaltă comedie pe care o ştii.

— Spune-i mai bine tragedie, murmură Turquoise, a cărei voce începu să tremure.

— Ha! ha! spuse Andréa cu voce joasă, aş fi curios să aud lupta nocturnă a acestor doi bărbaţi care se vor ucide cu lovituri de cuţit. Léon e un Hercule; dacă micul Cambolh l-a învăţat bine lecţia, îl va ucide pe Fernand în zece secunde.

— Dumnezeule, murmură Turquoise, dar ce trebuie să fac în vremea asta?

— Cum începe scandalul, te vei refugia în toaletă.

— Dar după aceea… mă va ucide!

— Nu, căci vom sări în ajutor.

— Dar consecinţele?

— Ei bine, vei fi arestată, vei fi interogată, se va dovedi clar ca lumina zilei că cei doi oameni s-au bătut din gelozie şi asta-i tot. Reputaţia ta va suferi, dar îţi vor da drumul şi vei deveni la modă pentru imbecili şi excentrici.

— E oribil, murmură Turquoise! N-aş vrea…

— Hai dă-i drumul! Ştii bine că nu ai de ales, răspunse el cu răceală.

Turquoise tăcu. Era convinsă că sir Williams ar ucide-o dacă nu ar îndeplini până la ultimul punct indicaţiile lui. Ea luă scrisorile de schimb şi reapăru în budoar unde o aştepta Fernand. Acesta era puţin ameţit; totul se învârtea în jurul lui şi cu toate că în budoar era o singură lumânare, el avea impresia că vede douăsprezece.

De altfel, prevăzându-se oribila dramă preparată de infamul Andréa, nu ardea nici măcar focul în cămin, astfel

încât dacă s-ar fi suflat în această unică lumânare, toată camera s-ar fi aflat în întuneric.

Turquoise întinse cele cinci scrisori de schimb pe o masă, aduse o pană pe care o puse în mâna lui Fernand şi-l făcu să scrie de cinci ori numele său, precedat de acel cuvânt care constituie fondul scrisorii de schimb şi care expune debitorul la toate rigorile închisorii pentru datornici: „Acceptat de…”

Lui Fernand, care vedea zidurile, tablourile, lumânările, învârtindu-se în jurul lui, îi veni destul de greu să-şi scrie citeţ numele, dar până la urmă reuşi.

Turquoise îi strânse mâna.

— Îţi mulţumesc că l-ai salvat, murmură ea. Ea luă cele cinci scrisori de schimb, se întoarse în salon şi i le întinse lui sir Williams care le luă şi le îndoi cu grijă.

— Foarte bine, spuse el, acum întoarce-te la locul tău, omul cu cuţitul va apare imediat.

Turquoise trecu în budoar şi Andréa îşi scoase portvizitul pentru a pune în el scrisorile de schimb. Dar deodată tresări. I se păru că aude în apropiere respiraţia unei fiinţe umane. Se Întoarse…

Focul care se stingea nu mai arunca decât o foarte slabă lumină pe obiectele din jur; dar vicontele zări la doi metri de el o umbră nemişcată şi pe porţiunea superioară a acestei umbre văzu scânteind două puncte luminoase care străluceau în obscuritate ca ochii unui tigru…

Îi sosise oare vreun ajutor nefericitului Rocher?

Capitolul LXVII.

Pe Rocambole şi pe Venture i-am părăsit în momentul în care o urcau în poştalion pe Turquoise. Ea plecase singură la Paris, lăsându-l pe Léon Rolland lovit de-un ciudat gen de paralizie, dar cele câteva cuvinte pe care le schimbară atunci cei doi „Valeţi de Cupă”, ne explica imediat cauza.

— Al dracului să fiu, murmură hangiul improvizat, dacă înţeleg ceva din toate astea!

Rocambole începu să râdă.

— Dragul meu, spuse el, să ştii că niciodată un om nu poate să ştie şi să înţeleagă totul, dar vreau să-ţi explic de ce acest individ care aude tot, nu poate totuşi să spună nici un cuvânt şi nici să facă vre-o mişcare.

— Nu cred în vrăjitorii şi o regret, murmură hotelierul căci…

— Ascultă Venture, reluă Rocambole, nu ai fost niciodată în America?

— Niciodată.

— Atunci, o să-ţi spun că americanii au ca vecini nişte sălbatici, care au pielea galbenă spre roşietic şi pene în păr.

— Ce drăguţ, murmură Venture,

— Aceşti sălbateci, continuă Rocambole, posedă secretul multor plante medicinale minunate. De la ei am cumpărat această pudră cenuşie, care are darul de a paraliza pentru un timp limitat toate simţurile omului cu excepţia auzului.

— Şi această pudră am pus-o ieri în vin?

— Exact.

— Foarte bine. Şi imbecilul, va rămâne mult timp aşa?

— Până mâine seară.

— Şi mâine?

— Asta mă priveşte.

— Ce vom face de-acum încolo?

— Nimic special, răspunse foarte liniştit Rocambole. Primul lucru pe care-l vom face este să mergem să mâncăm şi apoi să ne culcăm…

Şi într-adevăr, zece minute mai târziu falsul hangiu şi cu falsul vizitiu se aşezară la masă, mâncară şi băură pe săturate, apoi plecară să se culce.

Domnul viconte de Cambolh se aşează în pat, adresându-şi următorul monolog:

— Ilustrul meu maestru, sir Williams, are idei minunate, iar mica comedie pe care o prepară pentru mâine seară îşi are meritele ei; dar trebuie să convenim totuşi că am avut o secundă tentaţia de a-mi uita rolul şi de a-l trimite pe bunul meu amic Léon Rolland pe lumea cealaltă, pentru a-i uşura

mijlocul de a-l întâlni pe scumpul său prieten Ghinion, cel care a făcut un salt atât de frumos în Sena acum patru ani…

În timp ce domnul viconte Cambolh adormea foarte liniştit, Léon Rolland era în continuare lovit de acea stranie paralizie, care nu-i lăsase intact – din toate cele cinci simţuri – decât auzul.

Trecură douăsprezece ore, timp în care el încercă să analizeze situaţia în care se afla. Pentru el un singur fapt domina toate celelalte: Turquoise ceruse iertare în genunchi. Deci exista un bărbat necunoscut, fără îndoială un milionar, sigur de averea lui, folosind-o ca o armă invincibilă, căruia ea îi devenise sclavă şi care dispunea la ora actuală de viaţa ei după bunul lui plac. Léon avu impresia că îi răsunau încă în urechi paşii, vocea stridentă şi batjocoritoare a necunoscutului şi în gândul lui îi jură acestui rival o ură mortală…

Ochii lui Léon erau închişi în continuare şi încerca în zadar să-i deschidă. Nu reuşea nici măcar să-şi mişte o mână sau un picior.

La un moment dat, cântecul matinal al păsărilor şi mişcarea care se auzea în han îi dădură să înţeleagă că se iviră zorile.

Dar nimeni nu pătrunse în camera lui. Oare îl uitară toţi? Sau îl credeau plecat? Dintr-odată îi veni o idee oribilă: în starea de letargie în care era, putea să dea oricui aparenţa morţii… Atunci Léon îşi aminti că auzise vorbindu-se despre cazuri similare cu al său: poveşti cu oameni îngropaţi de vii; începu să tremure şi simţi că-l cuprinde nebunia.

În sfârşit, uşa camerei se deschise. Se apropiară nişte paşi.

— Ia uite, spuse o voce, pe care-o recunoscu ca fiind a hangiului, individul ăsta doarme în continuare şi cu tot zgomotul din han, nu s-a sculat astă noapte.

Şi Venture, după ce spuse acestea, plecă.

— Va reveni într-o oră, gândi Léon, şi din nou astă seară… Atunci mă va atinge, va crede că sunt mort şi va

merge să-mi declare decesul.

Fără îndoială că dacă îngrozitoarea stare în care se găsea Léon Rolland s-ar fi prelungit încă vre-o câteva ore, părul i-ar fi albit şi ar fi îmbătrânit cu zece ani, dar dintr-o dată letargia dispăru şi tocmai când se resemnase la această moarte, contracţia pleoapelor slăbi, putu să deschidă ochii şi-şi dădu seama că vede… Simţi un tremur în tot corpul şi putu să-şi întindă întâi un braţ, apoi celălalt. În cele din urmă gura, crispată până atunci, se deschise, dinţii se descleştară şi-şi regăsi darul vorbirii. Se folosi de el pentru a striga.

Hangiul urcă.

Venture avea un aer atât de naiv, încât excludea de la început orice gând că ar fi putut să joace vre-un rol în comedia din timpul nopţii.

— A! bunul meu domn, spuse el, v-aţi trezit?

— Unde este ea? întrebă Léon exaltat.

Şi printr-un efort reuşi să se scoale în picioare.

— Aveţi un somn foarte bun, urmă hangiul.

— Unde este ea? repetă Léon.

— Care ea?

— Doamna care era cu mine.

— A, bunul meu domn, răspunse Venture, am impresia că ea aparţine mai degrabă celuilalt, decât dumneavoastră… A plecat înapoi la Paris.

Léon scoase o exclamaţie de furie. Aceste cuvinte îi dărâmară ultima speranţă, aceea de a fi avut un coşmar. Deci totul fusese adevărat… Turquoise plecase!

Léon strigă atunci:

— Vreau să plec la Paris!

El trecu pe lângă hangiu, ieşi din cameră cu capul descoperit, într-o stare de o extraordinară exaltare şi alergă pe scări.

În timp ce traversa bucătăria fără să se oprească, auzi o voce strigându-l:

— Ei domnule! dacă vreţi să mergeţi la Paris, vă pot conduce.

Léon se întoarse şi zări lângă foc vizitiul cu păr roşu, care în ajun condusese poştalionul lui Turquoise.

— Ei bine, spuse Léon, înhamă imediat caii!

— Foarte bine, răspunse vizitiul fără să se deranjeze. Mai avem timp să mâncăm ceva şi să luăm un pahar cu vin. Hei, Venture!

Hangiul cobora.

— Eu îmi voi duce caii la Paris cu trăsura goală a englezului; cu această ocazie îl voi lua şi pe domnul. În consecinţă, dă-ne ceva de băut şi de mâncat.

— Nu mi-e foame, spuse Léon.

— Se poate, dar vă este sete… Şi vă voi povesti poate secretul micuţei doamne.

— Dumneata?! exclamă Léon.

— Da! Eu!

Şi vizitiul se aşează la masă.

Aceste ultime cuvinte biciuiră imaginaţia lui Léon a cărui surescitare ajunsese la culme.

Acţionând ca o maşină, sărmanul nebun se aşează la masă cu vizitiul. Tot atât de maşinal, îşi întinse paharul şi când fu plin, îl goli dintr-o înghiţitură.

Voia să ştie tot.

Hangiul veni şi el să se aşeze cu ei şi-i turnă din nou de băut lui Léon Rolland.

— Ce ştii deci? întrebă acesta, care pentru a doua oară îşi goli paharul dintr-o înghiţitură.

— Eu, spuse vizitiul, sunt în serviciul acestei doamne şi a domnului care a fost aseară.

— Aha! strigă Léon.

— Dar trebuie să şi mâncaţi ceva, spuse hangiul. Când pleci la drum trebuie să ai stomacul plin. Nu ar fi rău să mai beţi puţin. Şi-i umplu din nou paharul lui Léon Rolland.

— Domnul este un mizerabil, urmă vizitiul, care o snopeşte în bătăi pe doamna şi care va termina prin a o

ucide…

— Ah! strigă Léon, luând de pe masă un imens cuţit de bucătărie, atunci, moarte lui!

— Dacă acest bărbat ar fi mort, urmă vizitiul, mica doamnă – care este nebună după dumneavoastră – ar fi cea mai fericită dintre femei.

— Ei bine, murmură cu o voce surdă căci începu să simtă efectul vinului, îl voi ucide!

Léon Rolland era în general un om serios şi muncitor, nu se îmbătase mai mult de două ori în viaţă, şi totuşi starea de surescitare nervoasă în care fusese aruncat de letargie şi faptul că nu mâncase nimic din ajun, îl făcură să se îmbete foarte uşor. Gazdele sale îi turnau fără încetare vin amestecul cu alcool şi nu fu nevoie de mai mult de un sfert de oră ca să fie cuprins de beţie şi de-o furie nebună.

Hangiul şi vizitiul îl ajutară să urce în cabrioletă, la care erau înhămaţi doi cai.

— Veniţi! îi spuse vizitiul, dacă vreţi să-l ucideţi, am să vă duc exact acolo unde trebuie.

Léon îşi luase cu el cuţitul de bucătărie şi îl învârtea ameninţător. Ochii îi erau injectaţi de sânge şi vedea roşu în faţa ochilor.

Vizitiul avea la el o sticlă cu rachiu. El îşi biciul caii care alergau ca vântul în direcţia Parisului. În timpul drumului nu înceta să-l aţâţe pe Léon şi să-i dea de băut. Când cabrioleta ajunse la bariera Roule, Léon nu mai era om, beţia îl transformase într-o fiară sălbatecă.

Cabrioleta coborî rapid foburgul, ajunse în strada Ville l’Evêque şi intră cu zgomot în curtea casei lui Turquoise.

— Veniţi, veniţi! urla vizitiul.

Léon coborî din cabrioletă şi urcă în fugă treptele peronului, ţinând cuţitul în mână. Curtea şi scara erau pustii. Vizitiul îl conduse, spunându-i:

— Pot paria că este sus… cu ea…

Şi sărmanul muncitor, devenit violent de gelozie şi beţie, îl urma strângând în mâna sa crispată mânerul cuţitului.

Traversară anticamera şi ajunseră la uşa budoarului.

Aici găsiră un lacheu.

— Unde mergeţi? întrebă acesta.

Léon îl împinse brutal.

— Vreau s-o văd pe doamna, spuse el.

— Doamna nu e aici, sau mai bine zis este împreună cu domnul.

Aceste ultime cuvinte îl exasperară pe Léon; îl lovi puternic pe lacheu şi apoi începu să bată violent în uşa budoarului:

— Deschideţi! deschideţi! Sau sparg uşa!

— Şi acum, gândi Rocambole, să scape cine poate… eu dispar… şi coborî scara fără zgomot.

După ce îi dăduse scrisorile de schimb lui sir Williams, Turquoise reintrase în budoar unde Fernand era pe jumătate culcat pe un divan, pradă unei stări de exaltare datorită beţiei.

— Ai un suflet nobil şi bun, murmură ea aşezându-se lângă el, şi în acest moment omul care părăseşte casa te binecuvântează.

— Pe tine trebuie să te binecuvânteze, răspunse Fernand, căci eşti un înger!

Ea îi întinse obrazul pentru a a-l săruta.

— Dumnezeule, spuse ea, nu am fost niciodată atât de fericită ca acum.

Şi timp de zece minute, ei schimbară cele mai solemne jurăminte de dragoste.

Dar dintr-odată se auzi un zgomot afară. Paşi grăbiţi urcau scara. Erau paşii unui bărbat… Se auzeau voci difuze.

La auzul acestor zgomote, Fernand se ridică mirat.

— Dumnezeule! murmură Turquoise.

Şi Fernand o văzu pălind şi devenind îngrijorată.

Paşii se apropiau, o voce iritată se auzea de afară:

— Sunt sigur că doamna este acasă!

— Nu este aici, răspunse o altă voce, cea a unul lacheu.

— Este aici, ţi-am mai spus-o şi vreau să mă conving singur!

De această dată Turquoise scoase un strigăt, se îndreptă grăbită către acea uşă a budoarului care dădea în anticameră şi întoarse cheia în uşă.

— Ce faci? strigă Fernand în culmea mirării.

— Tăcere! murmură Turquoise cu o voce stinsă. Se auzi o luptă, apoi un pumn puternic lovi în uşă.

— El e! exclamă Turquoise, care manifesta cea mai mare spaimă.

— Care, el? întrebă Fernand.

— El... el!... spuse ea cu accentul groazei.

— Fugi... fugi... prin această uşă... de aici... Te conjur... fugi!

— Să fug! strigă Fernand, dar cine este acest bărbat care îndrăzneşte să pătrundă astfel la tine? Să fug...?!

— Te va ucide! murmură ea cu o spaimă din ce în ce mai mare.

— Jenny! iubita mea, strigă o voce de afară, o voce ameninţătoare pe care furia o făcea de nerecunoscut; Jenny, deschide-mi... te voi ierta... pe el îl voi pedepsi...

Loviturile zguduiau uşa.

— Fugi, Fernand, pentru numele lui Dumnezeu! repetă Turquoise. Bărbatul care vorbeşte ca un stăpân este cel pe care îl iubesc!... Te-am înşelat... iartă-mă...

Şi cum uşa ceda, Turquoise suflă în lumânare şi-o stinse.

Un bărbat sări în mijlocul întunericului agitând un cuţit, scoţând strigăte de furie, căutând în umbră pe cel care trebuia ucis.

În acelaşi timp, Turquoise se strecură către uşa toaletei pentru a se salva.

Dar dintr-odată, această uşă se deschise şi lăsă să treacă un val de lumină care risipi tenebrele şi lumină această oribilă scenă.

Capitolul LXVIII.

Îl cunoaştem destul de bine pe sir Williams pentru a şti că era un om curajos. O dovedise în nenumărate ocazii şi îşi păstra chiar în cele mai critice momente ale vieţii un deosebit sânge rece. Totuşi, aspectul acestei umbre nemişcate, strălucirea celor două puncte luminoase produseră asupra lui o teribilă impresie. Fără să vrea, dădu înapoi.

Atunci umbra înaintă la rândul iei.

Sir Williams dădu din nou înapoi, dar umbra continuă să înainteze pe măsură ce el dădea înapoi. Dar în spatele lui era un zid şi el nu putu să se retragă mai departe. Umbra mai făcu încă un pas şi sir Williams auzi zgomotul uşor al unei respiraţii şi simţi o suflare chiar pe obrazul său.

— Cine eşti? întrebă el, neputându-şi opri o spaimă neaşteptată, el care niciodată nu tremura.

Umbra nu răspunse; dar o mână de fier îl apucă pe sir Williams de gât şi în acelaşi timp mizerabilul simţi că i se lipeşte ceva rece de frunte.

Înţelese că era ţeava unui pistol.

În acelaşi timp o voce de femeie, dar o voce energică, îi spuse:

— Îmi trebuie scrisorile de schimb!... Sau vei muri!

Această voce îl făcu pe vinovat să tresară.

— Scrisorile! repetă umbra cu un ton hotărât, în timp ce pistolul continua să stea pe fruntea sceleratului.

Sir Williams o recunoscu pe Baccarat şi înţelese că nu va ezita să-l ucidă, dacă nu va acţiona cum doreşte ea. Constrâns, îi întinse scrisorile în tăcere.

Dar Baccarat – căci într-adevăr ea era – nu lăsă gâtul baronetului pe care îl strângea cu mâna ei stângă, cu acea vigoare pe care i-o cunoaştem, şi nu înceta să apese pe fruntea lui arma pe care-o ţinea cu mâna dreaptă.

— În foc! porunci ea; aruncă imediat în foc aceste scrisori sau vei muri...!

Baronetul, pe jumătate sufocat prin aspra presiune a degetelor nervoase ale lui Baccarat, se găsea presat de zid

între uşa budoarului care se închise şi căminul în care tocmai se consuma un ultim butuc.

Sir Williams aruncă în foc scrisorile.

Hârtia căzând în cămin luă foc imediat şi flacăra lumină deodată salonul, permiţând celor doi actori ai acestei scene de-a vedea totul, în cele mai mici detalii timp de câteva minute.

De altfel, sir Williams o recunoscuse pe Baccarat după voce.

Tânăra femeie era învăluită într-un şal mare, care-i lăsa braţele libere.

Dar dacă lui sir Williams îi era uşor s-o recunoască pe Baccarat, acesteia îi era aproape imposibil să-l descopere pe vicontele Andréa, sub trăsăturile caraghioase şi peruca roşie a lui sir Arthur Collins.

În timp ce ardeau, scrisorile de schimb aruncară împrejurul lor o lumină, repede stinsă, dar suficientă ca falsul englez să înţeleagă din expresia calmului teribil pe care figura inamicei sale îl emana, că nu se putea aştepta la nici un fel de îndurare şi că dacă ar putea să se salveze, aceasta nu va putea fi decât prin viclenie.

Folosirea forţei nu ar fi dus la nici un rezultat.

Bineînţeles că domnul viconte Andréa ara un bărbat destul de puternic, atât fizic cât şi moral, şi că într-o luptă corp la corp ar fi învins-o pe Baccarat, cu toată vigoarea ei. Dar ea avea avantajul armei de foc. Era suficient ca baronetul să facă o singură mişcare şi degetul frumos al tinerei femei ar fi apăsat pe trăgaci şi el ar fi căzut mort.

Bărbaţii care şi-au riscat deseori viaţa ştiu să şi-o păstreze cu prudenţă când este necesar. Sir Williams avea asupra lui un pumnal, cel cu care o ameninţase pe Turquoise puţin mai înainte, dar nu avea o armă de foc şi chiar dacă ar fi fost suplu şi agil ca un tigru, îşi dădea seama că partida era prea periculoasă pentru a încerca să se opună.

— A! murmură el, reluând vocea sa răguşită şi accentul britanic, sunt prins.

Baccarat încetă să-l strângă de gât, făcu un salt înapoi rămânând la doi paşi distanţă, tot timpul cu pistolul în mână.

— Milord, spuse ea foarte liniştită, dacă nu doriţi să muriţi imediat, fiţi amabil şi supuneţi-vă dorinţelor mele.

— Bine! replică sir Williams, oare-şi recapătă puţin sângele rece şi încerca să găsească o ieşire din această situaţie extremă.

— Aplecaţi-vă, continuă Baccarat cu un ton care nu admitea replică, luaţi o lumânare de pe cămin şi aprindeţi-o. Oamenii de genul nostru trebuie să se vadă.

Baronetul se aplecă şi aprinse o lumânare. Apoi o puse pe cămin.

— Mai aprindeţi una, spuse Baccarat, îmi place simetria şi ţin să fie două lumânări.

Sir Williams se supuse încă o dată voinţei tinerei femei, care îi ţinu această mică cuvântare:

— Este evident, spuse ea, că un mizerabil care fură două milioane trei sute de mii de franci în complicitate cu o intrigantă, nu poate fi neînarmat: are cel puţin un pumnal în buzunar.

Sir Williams făcu un gest de negare.

— Haide, haide, spuse Baccarat, fiţi înţelept milord şi aruncaţi jucăria dumneavoastră.

Şi cum el continua să ezite, ea adăugă:

— Pe legea mea! spuse Baccarat care ridică cu o jumătate de deget ţeava pistolului, ochesc exact în frunte…

Sir Williams înţelese imediat că nu mai avea decât un minut de trăit în cazul că mai aştepta. Îşi descheie repede haina, scoase din buzunar pumnalul – pe care noi îl cunoaştem – şi îl aruncă la picioarele lui Baccarat. Dar aceasta era prudentă. Nu se aplecă pentru a-l ridica, căci adversarul ar fi putut în acel moment să sară asupra ei şi s-o dezarmeze.

Ea se mulţumi să pună piciorul deasupra pumnalului, continuând să-l ţină pe baronet la respect cu pistolul în mână.

„E tare! gândi acesta. Numai de m-ar lăsa să plec şi nu m-ar recunoaşte…!”.

— Ei! spuse el transformându-şi minunat vocea, sunt un biet hoţ de buzunare şi sper că mă veţi lăsa să plec. E destul de trist că a trebuit să pierd scrisorile de schimb.

Dar Baccarat continua să-l privească fix, fără să răspundă şi se gândea:

— Am profunda convingere că acest om este Andréa, cu toată noua sa metamorfoză. Există un singur lucru pe care n-ar putea să-l schimbe şi care m-ar face să-l recunosc imediat, privirea! Dar, gândi ea în continuare, dacă aş da cel mai mic semn că-l cunosc şi dacă mi-ar scăpa, ar fi cel mai periculos risc care există în lumea asta.

Şi privându-l în continuare, îi spuse cu-n ton uşuratic:

— Îmi dau foarte bine seama că eşti un hoţ de buzunare, un pungaş englez, faţă de care cei din Franţa sunt nişte bieţi imbecili; dar nu văd de ce te-aş lăsa să pleci aşa…

Şi mergând de-a-ndăratelea până la uşa salonului, ciocăni de două ori.

Uşa se deschise şi intră un bărbat.

Acesta nu era un lacheu de-al lui Turquoise, cum putea crede sir Williams, care de zece minute îşi frământa creierii pentru a şti dacă îl trădase Turquoise sau venirea lui Baccarat aici se datora norocului. Cel care intră era un bărbat tânăr, înalt, blond, cu o mustaţă foarte fină, cu-n corp tras ca prin inel, îmbrăcat într-o redingotă încheiată până sub bărbie. Ca şi Baccarat, el ţinea în mână un pistol.

De altfel tânăra femeie i-l arătă pe baronet.

— Scumpul meu conte, spuse ea, iată omul de care răspunzi şi pe care ţi-l încredinţez ca să-l păzeşti. Vezi să nu-ţi scape.

— Foarte bine, răspunse contele Artoff.

Era într-adevăr contele, care de zece minute se afla în spatele uşii, gata să-i vină în ajutor lui Baccarat, la cel mai mic strigăt pe care aceasta l-ar fi scos.

Contele făcut un pas către prizonierul său şi-l privi cu răceală.

Cât timp era în prezenţa lui Baccarat, sir Williams îşi păstrase speranţa de-a scăpa, dar văzând că apare un necunoscut, care părea devotat lui Baccarat şi în care ghici imediat pe acel gentilom rus care se afişa de câteva zile cu tânăra femeie, el se crezu pierdut şi rămase încremenit.

— Domnule, îi spuse contele, nu-mi schimb niciodată părerea. V-aş ruga să fiţi amabil să vă aşezaţi lângă această fereastră şi să rămâneţi liniştit. Dacă veţi face cea mai mică mişcare, vă voi trimite un glonte drept între ochi.

— Nu! nu voi mişca deloc, murmură mizerabilul cu-n pronunţat accent britanic, căci ţinea cu tot dinadinsul să fie luat drept englez.

Şi sir Williams se aşează în locul indicat.

Atunci Baccarat se îndreptă către cămin de unde luă o lumânare şi deschise apoi o uşă prin care se putea ajunge în budoar prin toaletă.

Ori, noi ştim ce se întâmplase.

În momentul în care Léon Rolland intrase furios, în timp ce Fernand se ridicase emoţionat şi trezit de cinismul neaşteptat a lui Turquoise, în timp ce aceasta, fidelă programării lui sir Williams, stinsese lumânarea exact în clipa în care uşa budoarului care dădea spre scară cădea sub loviturile ebenistului ghidat de Rocambole, în acel moment suprem când Léon Rolland nebun de furie, era gata să-şi înjunghie rivalul, atins el însuşi de-o mânie furibundă, exact atunci ne amintim că uşa cabinetului de toaletă se deschisese brusc, lăsând să treacă un val de lumină…

O femeie ţinând o lumânare apăru în prag. La vederea ei, Turquoise, îngrozită, dădu înapoi, scoţând un strigăt de groază nemaipomenită!

Spectacolul din budoar era tot atât de neaşteptat pe cât era de teribil!

La mică distanţă unul de altul se găseau doi bărbaţi faţă în faţă: unul era palid, cu privirea sălbatecă, cu părul în dezordine, agitând un cuţit în mâna sa convulsivă. Celălalt era cu obrazul schimonosit de un rânjet de beţiv, clătinându-se încă, dar cu o privire care arunca flăcări.

La extremitatea cealaltă a încăperii, în pragul camerei de toaletă, Baccarat – a cărei lumânare răspândea lumină împrejurul ei – apărea în acest moment paroxistic ca un înger al împăcării care interpune dintr-o dată aripile sale albe între cei doi oameni avizi fiecare de sângele celuilalt.

Şi în sfârşit Turquoise nemişcată, uşor aplecată, cu obrazul transfigurat de teroare, crezând că-şi trăieşte ultima clipă…

Prima reacţie a celor doi bărbaţi – care nutreau o ură neîmpăcată unul împotriva celuilalt – fu să se privească.

Lumina neaşteptată care inundă budoarul opri elanul lui Léon, care putu să vadă în fine faţa bărbatului pe care credea că-l auzise în noaptea dinainte, târguindu-se cu Turquoise dacă să-l ucidă sau nu.

La rândul său Fernand, se uita la acest rival – necunoscut cu două minute mai înainte – care venise să-şi dovedească existenţa printr-o manieră atât de curioasă…

Amândoi scoaseră un strigăt, un strigăt intraductibil, neomenesc, ca acela pe care şi l-ar arunca tatăl şi fiul dacă s-ar întâlni faţă în faţă cu armele în mână.

— Fernand… murmură muncitorul. Şi cuţitul îi scăpă din mână, căzând pe parchet.

— Léon, exclamă Fernand, care dădu înapoi, complet stupefiat.

Şi aceşti doi oameni, uniţi prin zece ani de prietenie, îşi aruncă priviri năucite. Atunci Baccarat înaintă şi amândoi o recunoscură.

Ea aşează liniştită lumânarea pe masa pe care Fernand Rocher îşi semnase puţin mai înainte nenorocirea; apoi

mâna sa nervoasă o apusă pe Turquoise de braţ şi o aruncă brutal în genunchi între cei doi bărbaţi, aflaţi la un pas de a se sugruma pentru ea.

Atitudinea, gestul, privirea lui Baccarat, – până atunci mută – avea în acel moment o asemenea autoritate, încât nici Fernand, nici Léon, care amândoi şi-ar fi dat viaţa în ajun pentru un surâs al idolului lor, nu găsiră nici un cuvânt, nici un gest pentru a o apăra sau a protesta împotriva acestei intervenţii brutale. Muţi, ca loviţi de trăsnet, ei priveau cu-n aer năucit ba la această femeie ce stătea în genunchi, a cărei tăcere şi paloare, o acuzau, ba la cealaltă, care o strivea sub privirea ei, cum trebuie să fi fost strivit demonul de către arhanghel.

Atunci Baccarat îi privi la rândul ei, întâi pe unul, apoi pe celălalt.

— Sărmanii nebuni! spuse ea ridicând din umeri.

Şi ridicând cuţitul aruncat de Léon, puse o mână pe umărul lui Turquoise, luă cu cealaltă cuţitul şi i-l apăsă pe piept:

— Şi acum, spuse ea, trebuie să alegi… ori vei spune tot adevărul, ori vei muri.

Léon şi Fernand, muţi în continuare, priveau scena nemişcaţi.

— Hai, viperă! reluă Baccarat, mărturiseşte lui Léon Rolland că n-ai vrut să-i iei băiatul decât pentru a-l duce la casa de copii găsiţi; că tot ceea ce s-a întâmplat în noaptea trecută era numai o comedie şi că ai prevăzut, ai pregătit reîntoarcerea sa şi i-ai pus cuţitul în mână pentru a-l face să-l asasineze pe Fernand! Mărturiseşte tot sau dacă nu, te ucid…!

Şi împinse cuţitul cu două degete; Turquoise îngrozită murmură:

— Mărturisesc… e adevărat… totul e adevărat…

Léon scoase un strigăt surd.

— Şi acum, murmură Baccarat, a cărei armă continua s-o ameninţe pe infama creatură, şi acum, mărturiseşte lui

Fernand că l-ai făcut să semneze nu scrisori de schimb pentru cincizeci de mii de franci, ci de fapt pentru două milioane; că tu l-ai atras aici pentru a-l asasina şi că tu i-au vândut viaţa în schimbul a trei sute de mii de franci.

Fernand, trezit din beţie, făcu un gest de oroare.

— Mărturiseşte… mărturiseşte! ordonă Baccarat cu o voce puternică.

— E adevărat… bâlbâi Turquoise, care credea, că i-a sunat ceasul…

— Şi acum, continuă Baccarat, a cărei voce avea ceva foarte autoritar în ea, spune-le acestor doi bărbaţi cărora le-ai frânt inima şi cărora voiai să le iei şi viaţa, dacă ai fi avut timp, spune-le dacă nu vrei să mori, dacă vrei să fii iertată – numele monstrului al cărui instrument erai, spune-le cărei îngrozitoare răzbunări îi serveai, ce implacabil geniu te conducea… spune-le, spune-le!

Dar Turquoise nu răspunse decât printr-un hohot de râs sinistru, hohotul de râs care dovedea că raţiunea i se frânse, că cine ştie ce leziune apăruse în creierul ei.

Atunci Baccarat o împinse cu piciorul şi spuse:

— E nebună! spuse ea; a înnebunit de spaimă… şi nu va mai răspunde…

Baccarat alergă către uşa care dădea spre budoar şi salon, şi se întoarse către cei doi tineri.

Fernand şi Léon continuau să se privească şi abia acum păreau să înţeleagă ce se întâmplase. Ai fi spus că două statui se contemplau cu ochi fără priviri…

— Dar, veniţi odată, strigă Baccarat, veniţi amândoi, vreau să vă arăt bărbatul care vă urmăreşte din umbră de mult timp, bărbatul care vă ameninţă onoarea, viaţa, aruncând în drumul vostru o infernală făptură şi încercând să vă fure averea… Veniţi, veniţi… el este aici… îl voi demasca în faţa voastră… Îl veţi ucide cum se ucide un câine turbat, un animal sălbatec… îl veţi strivi, cum se striveşte o viperă… Veniţi… veniţi! repeta cu vocea ei puternică.

Ea deschise uşa salonului… Dar în acel moment se auzi un foc de pistol, un glonţ şuieră, un strigăt urmă detunăturii şi Baccarat dădu înapoi fără să scoată un cuvânt…

Se făcuse deci dreptate şi contele Artoff îl ucise pe blestematul Andréa, geniul pervers aruncat din Infern pe Pământ, spre o reîncarnare a Satanei!

Capitolul LXIX.

Nu, marele vinovat nu fusese încă pedepsit şi se părea că providenţa voia să aştepte ca mizerabilul să ajungă la culmea nelegiuirilor sale pentru a-l lovi cu biciul ei inexorabil.

Iată ce se întâmplase.

Nici sir Williams şi nici contele Artoff nu pierduseră nici un cuvânt, nici un zgomot din dramatica şi teribila scenă care avusese loc în camera vecină.

Sir Williams privea când spre uşa salonului, apărată de către contele Artoff, când spre aceea a budoarului care se putea deschide oricând pentru a permite lui Baccarat, urmată de Léon şi Fernand, să-l arate cu degetul pe vicontele Andréa, infernalul maşinator al atâtor trădări şi infamii.

Un moment îi fu frică. Acest bărbat care nu tremurase niciodată, înţelesese că situaţia era disperată, că cele două victime l-ar fi ucis fără milă dacă l-ar fi găsit acolo.

Ce era de făcut?

Tânărul rus păzea cu pistolul în mână singura ieşire. Între două pericole, eventuala moarte venită dintr-un glonte – căci era posibil ca el să greşească ţinta – şi moartea sigură, iminentă, sub cuţitul pe care Rocambole îi pusese în mâna lui Léon Rolland, sir Williams nu ezită.

Contele era plasat în dreptul uşii. Sir Williams se găsea în dreptul unei ferestre.

Din fericire pentru el, fereastra era deschisă şi perdelele trase de-o parte.

Andréa avu o idee care părea realizabilă. El cunoştea perfect dispozitivele interioare şi exterioare ale casei, ştia

că salonul dădea în grădină, că primul etaj nu era prea ridicat deasupra solului şi remarcase că exista o ieşitură care era plasată exact dedesubtul ferestrei.

În momentul în care uşa budoarului se deschise, lăsând-o să treacă pe Baccarat, tânărul conte, orbit de lumină, îl scăpă din ochi doar o secundă. În timpul acestui scurt interval, rapid ca un fulger, sir Williams sări pe fereastră.

La auzul zgomotului, contele întoarse capul, scoase un strigăt şi trase; dar mizerabilul dispăruse de-acum fără ca Baccarat să aibă timp să-l vadă.

Fusese lovit de glonte? Tânărul rus, sperase un moment acest lucru, auzind căderea corpului în grădină, dar speranţa dispăru imediat, când după zgomotul căderii corpului, auzi imediat o fugă grăbită… Vinovatul se îndepărta în goană.

Baccarat se afla în prag, palidă.

În spatele ei, contele văzu feţele mirate ale unor necunoscuţi.

— Unde e? A murit? întrebă Baccarat cu o frenezie plină de spaimă.

Contele, mirat încă de îndrăzneaţa evadare a lui sir Williams, arătă cu degetul fereastra deschisă.

— Acest om este cu adevărat un demon, strigă curajoasa femeie.

Şi rămase ca trăsnită de acest neaşteptat deznodământ, întrebându-se dacă nu cumva lupta cu diavolul în persoană, căci numai satana ar fi fost în stare să scape în acest fel.

Timp de câteva minute, într-o disperare mută, cu privirea fixată în parchet, cu braţele atârnând, cu atitudinea unui condamnat la moarte, Baccarat păru să uite tot ce se întâmpla în jurul ei.

Şi cei trei bărbaţi, muţi de asemenea, o priveau cu o dureroasă mirare, neîndrăznind să vorbească.

Dar deodată Baccarat ridică fruntea; privirea îşi regăsi strălucirea, obrazul îşi recapătă calmul obişnuit; scoase un suspin adânc şi murmură:

— Ei! nu-i nimic, nu e totul pierdut. Mizerabilul nu va scăpa totdeauna.

Ea se îndreptă spre Fernand, scoase o scrisoare şi i-o întinse.

— Cunoşti acest scris? întrebă ea.

Fernand îşi aruncă ochii pe scrisoare şi paloarea lui, destul de mare şi până atunci, deveni lividă. Scrisoarea pe care i-o întinse Baccarat era cea pe care, în ajun, Turquoise i-o scrisese lui Léon Rolland, arătându-i dragostea ei şi implorându-l s-o urmeze şi să ia cu el copilul.

— Aşa deci, strigă el turbat, am fost o simplă jucărie?

— Bineînţeles, spuse Baccarat cu-n surâs care pătrunse în adâncul inimii lui Fernand ca lama unui cuţit, singura ta mângâiere este că nu ai fost singurul!

Şi, îndreptându-se către Rolland, îi spuse:

— Sărmanul meu prieten, este mult timp de când lucrez în umbră pentru a vă smulge pe amândoi din ghearele acestei infame creaturi, căci cunoşteam dublul rol pe care îl joacă între tine şi Fernand şi am încercat să vă deschid ochii; astăzi am petrecut trei ore ascunsă în această casă de către o cameristă, pe care am cumpărat-o la greutatea ei în aur; am putut surprinde secretele lui Turquoise şi chiar ultimul cuvânt al acestei enigme pe care nu o puteam descifra şi am ştiut că noaptea trecută ai fost dus într-un poştalion până la un han, unde ai băut o licoare misterioasă care ţi-a provocat o profundă letargie.

— Acum înţeleg totul, strigă Léon; dar… acel bărbat…

— Care?

— Cel care a venit s-o caute pe Turquoise, ca şi cum i-ar fi aparţinut, răspunse el; cel care mi-a pus un pistol în frunte şi a vrut să mă ucidă, era deci…

Şi îl privi pe Fernand stupefiat.

— Nu, nu, nu puteai fi tu; te-aş fi recunoscut.

— Era un al treilea actor, răspunse Baccarat. Acum puteţi vedea că aţi fost amândoi înşelaţi şi că totul nu era

decât o comedie, al cărui deznodământ ar fi devenit sângeros fără intervenţia mea.

Amândoi fură străbătuţi de un fior.

— Tu, urmă Baccarat, adresându-se lui Léon Rolland, dacă nu aş fi apărut pentru a risipi fumul acestei sângeroase beţii aprinse în capul tău, l-ai fi ucis pe Fernand.

— Vai! murmură muncitorul coborându-şi privirea, şi eu care credeam că sunt un om cinstit; mi s-a dat deci să beau în trăsură într-atât cât să devin un ucigaş?

— Nu ştiu, reluă Baccarat; dar dacă nu aş fi intervenit la timp, Fernand ar fi murit.

— Dumnezeule! spuse el, ce i-am făcut acestei îngrozitoare femei ca să-mi dorească moartea?

— Îţi voi spune imediat.

Şi Baccarat întinse mâna către căminul în care se vedeau câteva fragmente de hârtie pe trei sferturi arse.

— Ceea ce ai făcut, spuse ea, este faptul că ai semnat scrisori de schimb în valoare de două milioane de franci, crezând că ele sunt de cincizeci de mii de franci. Imediat îţi voi explica cum este posibil aşa ceva. Ori, dacă ai fi trăit, ei nu ar fi îndrăznit să le prezinte; dar dacă ai fi murit, le-ar fi dus nobilei tale soţii care le-ar fi plătit, din respect pentru memoria ta. Acum înţelegi?

— Dar această infamă creatură este zămislită de infern.

— Nu, dar este sfătuită chiar de Satana. Vedeţi această fereastră deschisă? Ei bine, pe aici a fugit un om care vă urăşte pe amândoi, care v-a jurat pieirea, şi pentru care Turquoise nu este decât un instrument pasiv. El este cel care a combinat totul, care a organizat totul.

— Cine este? strigă Léon.

— Dacă v-aş spune, n-aţi crede. Vă voi spune altă dată.

Ea îşi dădu seama că a-l numi acum pe sir Williams, ar fi nu numai inutil, dar chiar periculos. Şi apoi spuse:

— Sărmani nebuni, sunteţi căsătoriţi, aveţi copii. Acum când vălul care vă întunecă mintea a căzut, puteţi pricepe

că sub acoperişul căminului vostru vă aşteaptă o soţie zâmbitoare, gata să vă ierte. Există câte un copil care abia vă îngaimă numele şi care va întinde mânuţele spre voi când vă va vedea. Duceţi-vă, sărmani nebuni, să regăsiţi fericirea conjugală. Şi lăsaţi celor care n-au parte pe lumea asta nici de dragoste, nici de copii, grija de a veghea asupra voastră şi de a vă apăra.

Capitolul LXX.

Să ne întoarcem cu câteva ore în urmă şi să revenim la domnul de Château-Mailly.

Ne amintim că în ziua din ajun, după ce dăduse minuţioase instrucţiuni lui Rocambole asupra rolului lung şi important pe care trebuia să-l joace sub peruca blondă a vizitiului în acel pretins han, unde Turquoise trebuia să descindă împreună cu Léon Rolland, sinistrul inventator al acestor drame, sir Arthur Collins sau mai curând vicontele Andréa, s-a dus direct la conte acasă.

Ştim de asemenea că în urma discuţiei pe care au avut-o, între cei doi oameni s-a ivit o ruptură. Ne amintim totodată că, după plecarea lui sir Arthur, contele luase o pană şi-i scrisese doamnei Rocher, rugând-o să-l primească a doua zi după masă.

Deci, cu câteva ore înaintea emoţionantelor scene pe care le-am descris şi care s-au petrecut în casa de pe strada Ville l’Evêque, domnul de Château-Mailly îşi opri trăsurica la poarta casei lui Hermine.

Am spus la timpul potrivit, că din ziua în care Fernand Rocher începu să se ascundă, să-şi mintă soţia, Hermine simţise că ceva se rupsese în adâncul inimii ei.

Din acel moment ea încetase să mai plângă, nu-i mai acordase soţului ei permanente dovezi de dragoste, se închisese cu demnitate în durerea ei, resemnându-se. Chiar din acel moment, domnul de Château-Mailly, în sinceritatea căruia ea credea, devenise pentru ea un prieten sigur, devotat, unicul confident al necazurilor ei. Doar cu el

îndrăznea să-şi dea pe faţă tristeţea inimii sale şi speranţa în zile mai bune.

Când în ajun primise biletul său, sărmana femeie spera că va veni să-i spună că Fernand începea să se plictisească de acea fericire efemeră şi că se va reîntoarce să-şi continue viaţa în căminul său.

Hermine se înşela.

Domnul de Château-Mailly sosi la ora indicată. Era palid, trist şi trăsăturile sale mărturiseau o durere profundă. Ai fi zis că a îmbătrânit cu zece ani în douăzeci şi patru de ore.

El îi sărută în tăcere mâna şi rămase în picioare înaintea ei.

— Dumnezeule! spuse ea, ce aveţi, domnule conte? sunteţi palid ca un mort! Aţi venit să-mi aduceţi veşti proaste?

El clătină încet din cap:

— Liniştiţi-vă, doamnă, spuse el. Vin să vă cer o întrevedere şi să vă denunţ un mare vinovat.

— Un vinovat? întrebă ea mirată.

— Eu, spuse el.

— V-aţi pierdut capul! murmură ea cu-n surâs. Şi cu ce v-aţi făcut vinovat?

— De-o crimă fără nume.

— Aţi înnebunit?

— Pentru ca să mă puteţi înţelege, trebuie să mă ascultaţi cu atenţie.

— Vă ascult…

— Veţi vedea dacă spun adevărul. Dar, se întrerupse contele, trebuie de la început să vă pun o întrebare, una singură.

— Vă rog…

— Aţi întâlnit vreodată un englez cu numele de sir Arthur Collins, un gentleman gras, cu o mină grotescă, cu faţa roşie, cu părul roşcat ca flacăra, un om totdeauna îmbrăcat cu o haină albastră şi cu o vestă de nankin?

— Într-adevăr, răspunse Hermine, puţin surprinsă de întrebare, am impresia că am auzit acest nume şi am zărit pe undeva acest personaj. Da, da, îmi aduc aminte. L-am cunoscut la balul marchizei Van Hop.

— Şi, întrebă contele, numai acolo l-aţi văzut?

— Bineînţeles.

— Nu l-aţi mai întâlnit niciodată?

— Niciodată…

— Atunci, murmură contele, a minţit şi acest lucru este foarte straniu.

Aceste cuvinte o mirară foarte mult pe doamna Rocher.

— Dar ce vreţi să spuneţi, întrebă ea, şi ce minciună putea să vă spună necunoscutul?

— Acest om pretinde că v-a iubit, v-a adorat şi că nu i-aţi acordat nici un fel de atenţie.

Ea surâse.

— Un lucru este sigur, nu l-am văzut în viaţa mea decât o singură dată.

Dar contele rămânea sumbru şi gânditor.

— Doamnă, reluă el, soţul dumneavoastră nu are duşmani?

Hermine suspină.

— Fernand este un om foarte bun, cum să aibă duşmani?

— Totuşi, continuă domnul de Château-Mailly, este fără îndoială că el are în acest om un inamic implacabil care-l urăşte de moarte. Acest inamic este cel despre care vreau să vă vorbesc: sir Arthur Collins.

— Dar este imposibil! strigă doamna Rocher în culmea mirării.

— Nimic nu este mai adevărat.

— Cum! acest om pe care abia îl cunosc…

— Poate îl cunoaşte soţul dumneavoastră?

— Nici asta nu se poate, căci îmi aduc foarte bine aminte că atunci când eram la doamna Van Hop, soţul meu mi l-a arătat cu indiferenţă: „Iată un personaj straniu”.

— Sunt în plin mister! gândi contele.

Şi apoi reluă:

— Ei bine! ascultaţi. La balul doamnei Van Hop, în timp ce dumneavoastră dansaţi, sir Arthur Collins – care nu cunoştea pe nimeni sau cel puţin nimeni nu-l cunoştea pe sir Arthur Collins – chemă un invitat pe numele său, spre marea mirare a acestuia. Acest invitat al marchizei era un tânăr plin de ambiţie. Un unchi milionar era pe punctul să-l dezmoştenească prin contractarea unei căsătorii ridicole şi ruşinoase.

— Domnule, îi spuse sir Arthur Collins, aş putea să vă fac un mare serviciu, să împiedic căsătoria unchiului dumneavoastră şi-n felul acesta să împiedic să vă pierdeţi moştenirea. Nu pun decât o singură condiţie…”

— Care? întrebă acesta.”

— Sunteţi tânăr, purtaţi un nume ilustru, probabil că plăceţi femeilor pe care le întâlniţi în societate, dar în special celor disperate şi abandonate de soţi.”

Şi cum interlocutorul său, surprins de acest demers, nu spuse nimic, sir Arthur continuă:

— Această femeie, urmă el, pe care am iubit-o ca un nebun, m-a gonit. Niciodată dragostea nu mi-a mai atins inima şi aş fi răzbunat dacă ea v-ar iubi şi ar cunoaşte toate torturile dragostei…”.

Contele se opri un moment, zdrobit de propriile lui mărturisiri. Apoi se aşează în genunchi înaintea doamnei Rocher şi continuă:

— Acest om, doamnă, căruia sir Arthur îi propusese asemenea târg, acest om a cărui onoare era până atunci nepătată, nu a înţeles ce infamie trebuia să comită. Copil al secolului XIX, aparţinând acestei generaţii de petrecăreţi care se joacă cu virtutea femeilor şi-şi numără cu orgoliu cuceririle, el nu vedea în această combinaţie decât o tânără şi frumoasă femeie care trebuia consolată, şi acceptă propunerea lui sir Arthur. Ori, continuă contele aplecându-şi fruntea ca un criminal, acest om care-şi dezonora

blazonul, acest mizerabil care trebuia să joace rolul diavolului pe lângă înger, – acest om sunt eu…

Şi îşi aplecă mai mult capul. În felul acesta mândrul gentilom cerea iertare cu o nobilă şi impresionantă umilinţă.

Capitolul LXXI.

Hermine ascultă această revelaţie cu o mirare crescândă, întrebându-se dacă nu visa cumva şi dacă era posibil ca bărbatul pe care cu câteva minute mai înainte îl considera un prieten devotat, să poată unelti împotriva ei.

Ea nu găsi nici un cuvânt să-i răspundă, mulţumindu-se pentru început să-l privească pe domnul de Château-Mailly cu o mirare dureroasă.

Contele avu curajul să continue.

— Şi femeia către care am îndrăznit să ridic o privire necurată, doamnă, sper că aţi ghicit, nu-i aşa? sunteţi dumneavoastră…

Hermine continuă să tacă.

— Englezul mi-a spus, urmă el, că femeia pe care trebuie s-o determin să mă iubească, va fi aceea al cărei soţ va avea o ceartă în aceeaşi seară, la masa de joc.

Doamna Rocher tresări.

— Vedeţi, doamnă, că sir Arthur ştia dinainte că domnul Rocher va avea o ceartă, că va ajunge la un duel în cursul căruia va fi probabil rănit… Şi, urmă contele cu o voce surdă, toate acestea le ştiam şi eu… când m-am prezentat aici pentru prima dată… Ah! se întrerupse contele, sunt un mizerabil şi merit dispreţul dumneavoastră; dar în ultimul moment m-am căit de cele făcute şi de data aceasta vreau să vă salvez!

Era atâta francheţe, disperare, remuşcare în accentul şi atitudinea contelui, încât tânăra femeie fu mişcată.

— Domnule, îi spuse ea, căinţa dumneavoastră este pe măsura greşelii. Nu vă fie frică, nu vă voi dispreţul, nici nu vă voi urî, ridicaţi-vă… vă iert.

Domnul de Château-Mailly avu un strigăt de bucurie:

— Acum, spuse el, acest om mă poate ruina şi mă poate dezonora!

— Să vă dezonoreze? întrebă ea cu mirare. De ce? Şi în ce mod?

— Doamnă, răspunse contele cu gravitate, acest bărbat mi-a cerut un jurământ, cel mai solemn din toate, cuvântul meu de onoare; şi eu am făcut acest jurământ, trebuia să devin instrumentul pasiv al acestui mizerabil, să-l ascult orbeşte, într-un cuvânt să fiu sclavul lui. Tot ceea ce am făcut, tot ceea ce am spus de cincisprezece zile încoace, mi-a fost dictat de el. Dar în acelaşi timp în care vă înşelam, mă simţeam atras către dumneavoastră de o prietenie respectuoasă şi a venit o zi, această zi a fost ieri, când n-am mai rezistat şi când, având de ales între a deveni un sperjur şi a face crima de a vă distruge căminul şi viaţa, am preferat sperjurul… Ieri, continuă el, am gonit pe acest mizerabil din casa mea, dându-i voie ca mâine să mă insulte dacă va crede că are dreptul, comunicându-i hotărât că nu mai vreau să fiu complicele lui.

Şi apoi domnul de Château-Mailly, care-şi mărturisise cu nobleţe greşeala, avu curajul să intre în mii de amănunte căutând împreună cu tânăra femeie să ghicească ce mobil misterios putea să aibă acest necunoscut pentru a o urmări cu atâta ură.

— Domnule conte, spuse ea, aţi fost mai mult uşuratic faţă de mine decât vinovat şi aţi avut dreptate să spuneţi mai înainte că bărbaţii din secolul nostru sunt lipsiţi de principii în acţiunile lor faţă de femei. Căinţa pe care aţi dovedit-o, interesul pe care mărturisiţi că mi-l purtaţi, îmi dovedesc în suficientă măsură că nu aţi merita să vă neîndreptăţesc şi vă iert din toată inima că aţi crezut că în momentul în care voi fi supărată pe soţul meu pentru că şi-a încălcat jurămintele faţă de mine, le voi călca în picioare şi eu pe ale mele. Aţi vrea să fiţi prietenul meu?

Contele îngenunche înaintea ei.

— Sunteţi un înger de bunătate şi virtute, murmură el.

— Nu, spuse ea cu-n surâs de nedescris, nu sunt un înger, sunt pur şi simplu o femeie cinstită.

Şi ea îi făcu semn să se ridice şi să se aşeze pe un scaun din apropiere.

— Mi-aţi îngăduit să mă numesc prietenul dumneavoastră, spuse el, vreţi acest lucru într-adevăr? Doriţi ca după ce am fost un complice atât de odios în provocarea nenorocirii dumneavoastră, să-mi dedic timpul, viaţa, ultima mea picătură de sânge ca să repar greşeala făcută?

Ea clătină trist din cap.

— Fernand, spuse ea, este un sărman bolnav a cărui boală nu este, probabil, fără remediu, dar a cărui vindecare va veni numai cu timpul… Să sperăm…

— Aveţi dreptate, murmură contele, trebuie să speraţi… este imposibil să nu vină ora în care el să-şi dea seama că adevărata fericire este aici… la picioarele dumneavoastră…

Şi contele ridicându-se, sărută mâna Herminei şi plecă cu sufletul împăcat.

— Cred, gândi el pe drum, că pot să mă consider din nou un om cinstit.

După plecarea domnului de Château-Mailly, Hermine izbucni în lacrimi.

În prezenţa acestui bărbat care venise să-şi mărturisească greşelile, ea avusese o putere sufletească pe care femeile nu o găsesc decât rareori; dar rămasă singură, toate durerile care-i sfâşiau inima reveniră din plin. Până acum, în mijlocul suferinţelor sale, a torturilor de fiecare zi, tânăra femeie fusese susţinută de speranţa că un prieten veghea asupra ei, că el lucra cu ardoare pentru a-i reda fericirea căsătoriei; şi iată că tocmai acest prieten în care crezuse, pe care contase, s-o deziluzioneze în câteva cuvinte. Reieşea că soţul ei nu fusese ademenit pur şi simplu de o femeie stricată, ci totul era o lucrătură pusă la cale de mâna invizibilă a unui crâncen inamic. Cine putea fi acest geniu al răului? Toată seara Hermine nu făcut altceva

decât să-şi repete această întrebare şi nu putu să-i găsească răspunsul. Ea nu ştia ca Fernand să aibă vreun duşman. Cum putea ea să se gândească că acest englez grotesc, pe care-l descrisese domnul de Château-Mailly şi pe care abia îl zărise la balul doamnei Van Hop, ar fi avut vreo legătură cu infamul Andréa?

Îşi petrecu seara singură, aşteptându-şi soţul care nu se întorsese la cină. Noi ştim că el cina atunci cu Turquoise.

Către orele zece, ţârâitul soneriei o făcut să tresară, în timp ce stătea lângă leagănul fiului ei; apoi auzi un pas cunoscut în anticameră, uşa se deschise şi Fernand apăru în prag.

El se îndreptă către soţia sa şi îngenunche:

— Iubito, îi spuse el, cu o voce tremurătoare, dacă ţi-aş jura că voi consacra toate ceasurile vieţii mele ştergerii răului pe care ţi l-am făcut, mă vei putea ierta? Mă vei mai iubi?

— Mai întrebi?… Mai întrebi…?

Fericirea se reinstala sub acoperişul căminului lui Fernand şi al Herminei, tatăl şi mama se întoarseră plini de bucurie spre leagănul unde dormea copilul lor.

Capitolul LXXII.

L-am pierdut din vedere pe sir Williams din momentul în care sărise pe fereastra salonului care dădea în grădină, făcând acel salt periculos, riscând a-şi frânge gâtul.

O misterioasă protecţie, venită fără îndoială din infern, părea că-l apără pe acest om. Căzu în picioare nevătămat, norocul vru ca pământul înmuiat în acest colţ să amortizeze violenţa căzăturii.

Se ridică puţin ameţit, se pipăi, îşi mişcă braţele şi picioarele pentru a se asigura că nu este rănit şi că nu-şi rupsese nimic; apoi, satisfăcut de examen, începu s-alerge prin grădină şi nu-şi încetini fuga decât atunci când reuşise să parcurgă o mare distanţă faţă de casa şi de locul unde căzuse. În acel moment se opri şi încercă să se orienteze.

Noaptea era întunecoasă şi ceţoasă. Oricine altcineva decât sir Williams ar fi fost fără îndoială derutat. Dar văzându-se salvat şi sănătos, în afara ameninţării pistolului tânărului rus şi al cuţitului lui Léon Rolland, el îşi regăsi sângele rece şi prezenţa de spirit.

Sir Williams cunoştea la perfecţie topografia grădinii care era în genul unui parc englezesc. Ştia că o lungă alee circulară ducea la o poartă care dădea pe o stradă, mai totdeauna pustie la acea oră. Fără îndoială că această ieşire era închisă cu cheia, dar pentru el acesta era un amănunt de mică importanţă. Să deschidă o poartă, să desfacă o broască, erau bagatele pentru un bărbat pe care spărgătorii din Londra îl socotiseră cândva şeful lor şi care făcuse minuni în acest domeniu, chiar la New York. El ajunse deci la această alee circulară, o parcurse foarte liniştit, preocupat în primul rând de a reflecta, dar şi de a se întoarce din când în când pentru a asculta zgomotele care ar veni din casă, încercând să ghicească prin mişcarea luminilor din spatele ferestrelor ce se mai întâmplă.

Luminile se aprindeau şi se stingeau şi înţelese că o mare agitaţie domnea în întreaga casă. În acelaşi timp făcu următoarele reflecţii:

— Baccarat şi-a ţinut toate promisiunile şi eu am fost păcălit ca un neghiob. Acum este evident că dacă nu scap foarte repede de ea, sunt un om pierdut. Cu condiţia ca Rocambole să nu se lase prins… Dacă-l prind, s-ar lăsa mai curând ucis decât să spună vreun cuvânt care ar destăinui secretele noastre; dar lipsit de el, aş fi silit să mă demasc şi să acţionez chiar eu. Şi-atunci…

La acest gând, câteva picături de sudoare apărură pe fruntea lui sir Williams. Această voinţă de oţel, căreia greutăţile întâmpinate n-au putut să-i micşoreze energia, se dedicase numai acestei răzbunări pe care o meditase mult timp şi cu multă migală. Tot restul nu mai avea din punctul său de vedere decât o importanţă relativă.

Exista un bărbat împotriva căruia sir Williams avea o ură implacabilă, mortală, un bărbat pe care voia să-l lovească în onoarea lui, în puterea lui, în iubirea lui, în viaţa lui: Armand! Ceilalţi: Léon Rolland, Fernand Rocher, Hermine şi Cerise, aceste patru fiinţe pe care le urmărise şi care în ultimul moment îi scăpaseră, nu erau decât nişte figuranţi în această mare dramă pe care el o regiza în toate detaliile şi căreia îi pregătea ciudate peripeţii… Dar Armand!… Armand – omul care-i luase tot, omul pe care-l ura aşa cum doar satana poate urî paradisul – nu trebuia să-i scape…

Iar gândul că Rocambole căzuse ca şi el într-o cursă, îi dădea ameţeli lui sir Williams.

— Fernand a scăpat, gândi el; dar dacă şi Armand îmi scapă!… Vai! cred c-o voi ucide pe Baccarat cu mâna mea.

În ajun, când îi dăduse instrucţiunile sale, sir Williams stabilise că după ce îl va introduce în casă pe Léon cuprins de furioasa lui nebunie, Rocambole să părăsească imediat imobilul din strada Ville l’Evêque şi să se întoarcă acasă unde să-l aştepte pe sir Williams.

Baronetul se gândi că, în timp ce Baccarat era ocupată cu el, complicele său putea foarte bine să plece liniştit, fără să întâlnească nici un obstacol.

Această speranţă pătrunse în adâncul inimii lui chiar în momentul când ajunsese la mica poartă a grădinii, închisă de două ori şi de o soliditate neobişnuită.

În mijlocul întunericului care-l înconjura, fugarul îşi putu da seama numai prin pipăit de dificultatea deschiderii acestei porţi.

În fuga-i precipitată nu avusese timp să-şi ia pumnalul pe care Baccarat îl obligase să-l arunce în mijlocul salonului. Sigur că acest pumnal i-ar fi fost de mare ajutor pentru a deschide broasca sau a forţa zăvorul. Dar el avea o mică trusă de chei şi începu să le încerce una câte una. Norocul vru ca una dintre ele să pătrundă în broască şi deschise astfel fără greutate poarta.

Oricare altul, în afară de Andréa, ar fi fugit direct în stradă lăsând poarta deschisă.

Dar baronetul era un om prudent, care se gândea la toate, chiar în momentele cele mai grele.

— Poate că, gândi el, voi avea nevoie într-o zi să mă reîntorc în această casă la fel de discret cum am ieşit şi trebuie să am o cheie. Deci îşi alese cheia, o separă de celelalte, încuie poarta la loc şi plecă.

Odată ajuns în stradă, el se găsea departe de Baccarat şi de cei care ar fi putut să-l urmărească.

Ajunse în piaţa Beauvau, urcă de-a lungul foburgului pe jos şi se îndreptă către Rocambole pe care voia să-l vadă neapărat.

Când ajunse la casa subalternului său, valetul îi spuse:

— Domnul viconte este acasă!

Şi îl introduse imediat înăuntru.

Sir Williams respiră zgomotos. Deci nu era totul pierdut. Într-adevăr, Rocambole părăsise foarte prudent casa din strada Ville l’Evêque, imediat ce Léon Rolland intrase. Având încredere în geniul lui sir Williams, el nu se îndoi nici un moment că lucrurile se vor petrece exact aşa cum prevăzuse acesta; şi ca orice om care găseşte că este inutil de a se compromite, reveni în grabă acasă unde scăpă de costumul său de vizitiu. Apoi, îmbrăcat într-un halat de casă, ceru masa.

— Sunt foarte liniştit în ceea ce priveşte soarta maestrului, gândi el. Probabil că a fugit cu scrisorile de schimb. După ce Léon Rolland îl va asasina pe Fernand, Turquoise şi asasinul se vor aranja cum vor putea.

Falsul vizitiu reuşi în zece minute să facă să dispară culoarea roşie care îi acoperea faţa, ascunse tot echipamentul de deghizare, aşa că în momentul în care complicele său intră, îl văzu aşezat lângă foc, cu-n trabuc în gură, în halat şi în papuci…

Liniştea elevului său constitui pentru sir Williams o dovadă că acesta nu bănuia nimic din groaznicul eşec.

Sir Williams era însă foarte palid, cu tot fardul care-i acoperea obrazul; privirea era posomorâtă, aproape rătăcită.

Cum îl văzu, Rocambole strigă:

— Dumnezeule! dar ce ai? Ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat, răspunse sir Williams cu o voce surdă, că suntem învinşi şi traşi pe sfoară…

— Învinşi?!

— De o femeie, adăugă banditul, cu o amară ironie. Este de neînţeles…

— Chiar că nu înţeleg, murmură Rocambole al cărui obraz deveni livid, într-atât îl emoţionă acest prim eşec încercat de către sir Williams, geniul în care el avea o încredere oarbă.

Capitolul LXXIII.

Un moment de tăcere se lăsă între aceşti doi bărbaţi, strâns legaţi prin crimele lor. Se priviră amândoi ca un general şi un locotenent, care analizează situaţia după o luptă pierdută.

Rocambole era elevul, braţul drept al lui sir Williams; până aici avusese o încredere oarbă în el, în geniul său; o încredere fără margini în resursele acestui spirit, totdeauna gata să domine situaţiile cele mai disperate.

Dacă altul decât însuşi sir Williams ar fi venit să-i spună: „căpitanul a fost învins”, ar fi ridicat din umeri şi nu ar fi putut să creadă.

Dar chiar şeful îi spunea: „Am fost învinşi şi încă învinşi de o femeie!”.

Până acum sir Williams nu intrase încă în amănuntele înfrângerii, dar atitudinea sa mohorâtă, tristeţea, privirea care trăda un amestec de mânie şi descurajare, erau atât de elocvente, încât elevul se îndoi pentru prima oară cu privire la puterea acestui infailibil maestru şi se întrebă dacă nu venise momentul de a-i abandona flamura.

Oare ghicea sir Williams gândurile care-i treceau prin cap prietenului său? Sau dădu ascultare unei reacţii fireşti

de îndrăzneală, care apare la cei tari după o înfrângere? În orice caz, fapt este că îşi ridică imediat capul, şi privirea sa căpătă acea strălucire felină în care se putea citi energia periculoasă consacrată de douăzeci de ani slujirii răului.

— Am fost învinşi, dar nu este încă totul pierdut… Va veni şi rândul nostru!

După această tiradă, povesti în câteva cuvinte, pe un ton sec, evenimentele cunoscute de altfel şi de noi. Nici Cezar, în timp ce îşi dicta „Comentariile”, n-ar fi fost mai calm şi mai laconic.

Rocambole îşi ascultă maestrul până la capăt fără să-l întrerupă. Apoi, pe măsură ce calmul reveni pe faţa şi-n vocea lui sir Williams, discipolul îşi regăsi şi el atitudinea liniştită şi prezenţa de spirit.

— Într-adevăr, unchiule, spuse el, am fost bătuţi şi Baccarat are un cap serios, de care trebuie să ne ferim. Dar aşa cum singur zici, nu este decât o bătălie pierdută.

— Asta-i şi părerea mea.

— Deci să trecem la a doua bătălie.

— A doua, murmură sir Williams a cărui voce în aparenţă liniştită, ascundea furtuni, a doua este că trebuie ca atât Armand cât şi Baccarat să se târască la picioarele mele.

Rocambole îl privi pe sir Williams şi înălţă liniştit din umeri.

— Ai altă părere? întrebă acesta.

— Unchiule, spuse pretinsul viconte suedez, încep să te cred monoman.

— Ce-ai spus?

Şi sir Williams accentuă aceste cuvinte cu iritarea unui superior pe care un subaltern îndrăzneşte să-l critice.

— Am spus monoman, repetă sec Rocambole, şi voi explica imediat termenul: ai căpătat mania răzbunării!

Sir Williams tresări, îl privi pe Rocambole şi tăcu.

— Adică, urmă fiul adoptiv al văduvei Fipart, uiţi prea mult adevărata viaţă pentru imaginaţiile tale, uiţi proza pentru poezie. Răzbunarea este cu adevărat plăcerea

zeilor, dar zeii erau nemuritori şi aveau timp să-şi consacre eforturile lor acestei recreări. Noi suntem, dimpotrivă, sărmani muritori, putem să ne gândim şi la răzbunări; asta nu este un motiv pentru a neglija aceste afaceri în folosul răzbunării.

— Ce vrei să spui? întrebă sir Williams.

— Ceea ce este mai trist din înfrângerea de astă seară, este pierderea celor două milioane în scrisori de schimb. Tu însă regreţi mai mult că n-a murit Fernand, decât că ai pierdut milioanele.

— E adevărat, spuse sir Williams a cărui privire scânteia furioasă. Cât îl urăsc!

— Asta se datoreşte, observă Rocambole, faptului că eşti într-adevăr un mare senior, un aristocrat, un om de gust, de geniu, mult mai rasat decât mine. Servitorul tău, dimpotrivă, vicontele de fabricaţie, dar de fapt copil al străzilor Parisului, om pozitiv înainte de toate, ar fi fost mai puţin afectat de fericirea lui Fernand Rocher, dacă ar fi avut cele două milioane în buzunar.

Fu rândul lui sir Williams să ridice din umeri.

Dar acest gest de dezaprobare nu-l descumpăni pe Rocambole. El continuă liniştit:

— Înţeleg foarte bine că-l urăşti de moarte pe acest filantrop care este Armand de Kergaz, pe acest om care în mod legal te-a furat şi a cărui virtuoasă intervenţie te-a făcut să pierzi cele douăsprezece milioane ale domnului Kermor de Kermarouet. Din această cauză îţi dau voie să-i pregăteşti orice răzbunare. Poţi să sacrifici interesele „Valeţilor de Cupă”, prosperitatea noastră, banii noştri, tot. Sigur că aş fi personal lovit, dar în fond tu eşti şeful… şi şefului trebuie să-i acorzi toate onorurile! Dar Fernand Rocher, Léon Rolland, Cerise, Hermine, Baccarat, toţi aceştia… Să fim serioşi! continuă Rocambole, aruncându-şi mucul în foc; să-i privim în trecere dacă avem timp, dar să nu le facem cinstea de a neglija pentru ei afacerile noastre cele mai serioase. Iată care-i punctul meu de vedere.

Şi bătrânul ştrengar al Parisului îl privi cu neruşinare pe sir Williams, care – gânditor în continuare – ascultase acest discurs cu o atenţie deosebită.

— Bine! Dar până la urmă, după judecata ta, ce trebuie să facem? întreabă sir Williams.

— Să ne gândim la cele cinci milioane ale frumoasei Dai-Natha.

— Asta-i adevărat, spuse Andréa.

— Şi timpul ne cere să gândim repede.

— De câte zile a băut Dai-Natha otrava?

— Mâine se va scurge cea de-a patra zi.

Sir Williams sări din scaun.

— Ai dreptate. Într-adevăr am uitat totul pentru a mă ocupa de răzbunarea mea. Acum nu mai avem nici un minut de pierdut şi dacă marchiza nu va muri în trei zile, atunci Dai-Natha va fi cea care va pleca pe lumea cealaltă şi în acest caz cele cinci milioane vor urma, pentru noi, drumul scrisorilor de schimb.

— În consecinţă, unchiule, aprobă Rocambole, s-o lăsăm pentru moment pe Baccarat liniştită.

— Aşa şi trebuie.

— A propos, te-a recunoscut?

— Nu.

— Te gândeşti cumva că te bănuieşte?

— Asta-i altceva, spuse baronetul. N-am de unde să ştiu. Femeia asta este un mister pentru mine.

— Un mister, spuse Rocambole, a cărui cheie o vom avea cât de curând.

— Prin cine?

— Prin Chérubin.

— Chiar crezi acest lucru?

— Evident: l-a primit de două ori, el a renunţat aparent la pariu, contele îl crede dat la o parte şi totuşi Baccarat îi deschide uşa casei sale la orele unsprezece seara.

— La naiba! exclamă sir Williams, căruia îi trecu o idee prin cap. Înseamnă că am fost descoperit.

— De ce?

— Pentru că este posibil ca Baccarat să fie de-acum pe urmele afacerii Van-Hop. Crezi în mod serios că l-ar putea iubi pe Chérubin?

— Acesta este un lucru care se mai poate examina, spuse Rocambole.

Sir Williams nu răspunse. Cu fruntea ascunsă în mâini, rămase pradă unei meditaţii profunde. Şi când, în sfârşit, ridică capul şi-l privi pe Rocambole în faţă, o frază îi scăpă printre buze:

— Părerea mea este, spuse el, că trebuie neapărat să ne descotorosim de Baccarat sau suntem pierduţi.

— Amin! spuse Rocambole.

Şi cei doi bărbaţi rămaseră unul în faţa celuilalt, preocupaţi de următoarea problemă: cum să rezolve distrugerea redutabilei lor inamice, fără să se piardă din vedere afacerea Van-Hop.

Sir Williams era într-adevăr acel om de spirit inventiv, pentru care nu există nici un impas imposibil de depăşit şi care găseşte întotdeauna, în câteva minute, mijloacele de rezolvare a celor mai grele dificultăţi. După un minut de gândire îşi ridică privirea, un surâs îi apăru pe buze, acel surâs diabolic şi crud care-i apărea întotdeauna când pregătea una din infernalele lui combinaţii.

— Prietene, spuse el complicelui său, vei observa că devin un om rezonabil, un om pozitiv cum spui tu.

— Bravo! spuse Rocambole cu un ton batjocoritor.

— Aşa că, dacă n-aş da ascultare decât instinctelor mele de artist, urmă sir Williams, mi-ar face plăcere s-o văd pe Baccarat suferind cele mai neaşteptate lovituri.

— Aiurea! spuse batjocoritor Rocambole.

— Dar, timpul nu aşteaptă şi trebuie să lucrăm repede.

— Deci, cum vom proceda?

— S-o ucidem pur şi simplu, fără să-i dăm timp nici măcar să strige.

— Prin ce mijloc? Cu o lovitură de pumnal?

— E periculos! întâi trebuie să găsim un bărbat sigur, căci – îmi închipui – nici tu şi nici eu nu vrem să acţionăm personal…

— Bineînţeles că nu.

— Odată Baccarat ucisă în casa ei şi marchiza omorâtă de către soţul ei, două zile mai târziu, acestea vor constitui două crime care vor deschide ochii justiţiei şi ne vor obliga, poate, să părăsim din nou ţara…

— Şi crezi c-ar fi bine s-o strangulăm? întrebă Rocambole.

— Nici vorbă.

— Să o otrăvim?

— Da, confirmă sir Williams cu-n semn din cap, însoţit de un surâs îngrozitor.

— O să fie greu, unchiule.

— Crezi?

— În primul rând nu avem nici un om de-al nostru în casa din strada Moncey. Toţi servitorii lui Baccarat îi sunt credincioşi.

— Acesta este un amănunt.

— Un amănunt care mi se pare foarte important.

— Îl uiţi pe Chérubin?

— E foarte grav ceea ce spui.

— Grav, din ce punct de vedere?

— Te gândeşti la Chérubin pentru a o otrăvi pe Baccarat?

— Da, aşa mă gândesc.

— Nu ai deloc dreptate, unchiule.

— De ce?

— Pentru că el vrea să-şi câştige pariul, ori dacă Baccarat ar muri, el ar pierde cinci sute de mii de franci şi ar rămâne la discreţia contelui Artoff.

Sir Williams începu să râdă.

— Rămâi întotdeauna tânăr, spuse el.

— Totuşi am spus un lucru foarte bine gândit.

— Aşa ar fi dacă am avea naivitatea de a-i spune lui Chérubin: „Baccarat a ta ne jenează şi trebuie să ne debarasezi de ea”. Dar există un mijloc de a-l face pe Chérubin s-o otrăvească fără ca măcar să ştie ce face.

— Sunt curios să ştiu cum, spuse Rocambole.

— Ai să ştii imediat. Dar, se întrerupse sir Williams, trebuie să ai undeva fiola aceea mică, albastră pe care am adus-o din America…

— Otrava băştinaşilor?

— Da.

— Sigur că o am. E chiar aici, spuse el, indicând cu degetul sertarul unui scrin din fumoar.

— Tu ştii foarte bine, reluă sir Williams, că două picături din această otravă – care nu există în Europa şi pe care numai Pieile Roşii o cunosc – amestecată cu apă, creează un amestec atât de otrăvitor, încât este suficient numai mirosul acestui amestec ca omul să moară.

— Ştiu acest lucru, unchiule.

— Dar ceea ce tu nu ştii probabil, continuă sir Williams, sunt ciudatele efecte ale acestei otrăvi, care ucide prin simplă aspiraţie. În primul rând moartea nu este instantanee. De obicei, se moare după douăzeci şi patru sau treizeci de ore. Cei atinşi de această otravă, se manifestă printr-un acces de veselie care degenerează imediat într-o logoree enormă… Omul care a aspirat otrava simte un fel de beţie care-i dezleagă limba, îl face să-şi uite măsura şi să dezvăluie secretele care până atunci le-a înmormântat cu grijă în adâncul sufletului său. Această febră durează aproximativ două ore, apoi o atitudine de descurajare, urmată puţin câte puţin de o oboseală morală şi fizică, atitudine apropiată de marasmul oamenilor care abuzează de haşiş. Din acest moment, forţele fizice şi capacităţile intelectuale slăbesc puţin câte puţin. De fapt nu se moare, ci omul se stinge.

— Sunt de acord, spuse Rocambole. Este cel mai bun mijloc pentru a ne debarasa de Baccarat.

— Fără îndoială, spuse sir Williams, cu atât mai mult cu cât vom afla prin Chérubin şi secretul comportării ei.

— Dar mă îndoiesc că domnul Oscar de Verny va consimţi la această otrăvire.

— Scumpul meu amic, spuse cu răceală sir Williams, dacă aş vrea aş putea să-l oblig să consimtă la orice, dar găsesc mai rezonabil să-l facem să acţioneze ca un instrument pasiv şi necunoscător al adevăratelor consecinţe.

— Şi cum vom face?

— Foarte simplu. Vei merge mâine dimineaţa la un vânzător de parfumuri şi vei cumpără un flacon cu apă de colonie.

— Bun. Şi apoi?

— Apoi te vei întoarce acasă, îţi vei pune mănuşi şi o mască. Dar fii atent, cu jucăria asta trebuie să-ţi iei toate precauţiile.

— Bine, bine. Şi apoi? întrebă Rocambole.

— Apoi vei desface dopul sticlei cu colonie şi apoi fiola; vei vărsa în flacon două picături din conţinutul fiolei în sticla cu apă de colonie şi apoi vei reînchide sticla cu precauţie.

— Foarte bine! am înţeles.

— După care îi vei da acest flacon lui Chérubin şi îi vei spune astfel: „Nu ştiu cât de departe ai ajuns cu Baccarat şi când te va iubi, dar sunt convins că dacă va respira zece secunde mirosul acestui flacon, va avea pe loc o febră nervoasă şi după zece minute te va adora”.

— Iată o idee formidabilă, pot să te felicit pentru ea.

— Acum, continuă sir Williams calm şi puţin sensibil la elogiile elevului său, să vorbim despre ceea ce numeşti tu afaceri serioase.

— Vrei să vorbim despre Dai-Natha?

— Da.

— Trebuie să merg s-o văd?

— Fără îndoială şi am să-ţi dau instrucţiunile mele.

După care cei doi complici avură o lungă discuţie căreia nu-i nevoie să-i dezvăluim detaliile, dar trebuie să ştim că marchiza Van Hop fu condamnată.

Vom afla imediat ce plan îngrozitor a conceput acest demon, a cărui îndrăzneală nu dădea înapoi în faţa greutăţilor.

Capitolul LXXIV.

A doua zi după ce Rocambole şi sir Williams, chibzuind profund, hotărâră uciderea lui Baccarat, domnul Oscar de Verny, vulgar denumit Chérubin, se pregătea să iasă de acasă către orele zece dimineaţa, când valetul îi aduse un bileţel parfumat, închis într-un plic violet pal, pe care i-l dăduse un lacheu în livrea.

Tânărul se aşeză într-un fotoliu, mirosi delicatul parfum pe care-l exala plicul şi înainte de a rupe ceara care închidea plicul, îşi spuse:

— Acesta trebuie să provină fie de la Baccarat, fie de la marchiză.

După ce rupse ceara care nu purta nici un sigiliu, Chérubin despături o scrisoare care nu avea nici o semnătură şi citi: „Sunt destul de mulţumită de dumneavoastră şi voi şti să vă răsplătesc. Aţi păstrat secretul pe care vi l-am încredinţat! Chiar în localul clubului v-aţi căit de conduita dumneavoastră şi aţi renunţat la pariu. Porumbelul meu doarme greu şi cred că… aş putea fi recunoscătoare… Astă seară la orele unsprezece, prin grădină. Poarta va fi deschisă”.

— La naiba! exclamă Chérubin. Această scrisoare nu este semnată, dar Baccarat şi-a înscris numele prin fiecare cuvânt. Cred că am câştigat pariul… Dacă domnul conte de Artoff este un om corect, îmi va număra mâine cinci sute de mii de franci în bilete de bancă.

Şi, ascunzând preţioasa scrisoare în buzunar, dădu să iasă, când se auzi soneria.

Un vizitator sosea la domnul Oscar de Verny.

— Aş paria că e vicontele! îşi spuse el.

Chérubin nu se înşela. Uşa se deschise şi Rocambole apăru. Mondenul de dată recentă era mai vioi ca oricând. Privirea calmă, surâsul pe buze, îmbrăcat elegant, cu-n lornion, totul indica satisfacţia deplină.

— Bună dimineaţa, dragul meu, zise el, intrând şi întinzând o mână protectoare lui Chérubin. Cum merg treburile?

— Mulţumesc, mă simt minunat, răspunse Chérubin cu-n ton mai puţin satisfăcut.

Rocambole îşi aruncă bastonul într-un colţ şi se aşează picior peste picior.

— Avem ceva de vorbit? întrebă Chérubin.

— Da, scumpul meu.

— Lucruri serioase?

— Foarte serioase. Vom pierde numai zece minute. După aceea, dacă vrei, putem face un tur în Bois de Boulogne.

— John! strigă domnul Oscar de Verny, pune şaua pe Ebène şi deshamă-l pe Trim de la trăsurică. Ies imediat, călare.

Servitorul alergă pentru a executa ordinele stăpânului.

Chérubin se aşează într-un fotoliu în apropierea vizitatorului său.

— Te ascult, îi spuse el.

— Scumpul meu, reluă el, vei merge să iei o pană şi să scrii ce-ţi voi dicta eu.

— Cui?

— Marchizei.

— Aha!

În această exclamaţie se simţea un pic de neîncredere. Chérubin nu părea prea convins de succesul scrisorii sale. Marchiza apărea în ochii lui ca o stâncă de virtute.

— Scrie deci, spuse elevul vicontelui Andréa, care înţelese cu aproximaţie cam ce gândea interlocutorul său.

Acesta se apropie de o masă, luă o pană şi aşteptă să i se dicteze.

Aşezat comod, cu-n calm desăvârşit, Rocambole începu să dicteze: „Doamnă, Dacă un om oarecare v-ar scrie şi v-ar cere în numele vieţii lui, a fericirii lui, a tot ceea ce are el mai scump, ceea ce vă voi cere eu, sunt sigur că nu veţi îndrăzni să-l refuzaţi, căci sunteţi bună precum îngerii cu care semănaţi.”

— Sper, întrerupse Chérubin, ca aceasta să fie o introducere excepţională…

Rocambole continuă, ca şi cum nu ar fi auzit interpelarea lui Chérubin.

„Şi totuşi, tremur scriind aceste cuvinte, speriat de gândul că mă veţi refuza, fiindcă am avut îndrăzneala criminală să ridic privirea spre dumneavoastră.

Totuşi, doamnă, nu este vorba de viaţa mea sau de fericirea mea, căci aceasta este pentru totdeauna pierdută; viaţa mea aparţine destinului rătăcitor pe care mi l-am făurit şi care va reîncepe pentru mine în momentul în care vă voi spune pentru totdeauna adio.

Dar este vorba de o fiinţă slabă, fără apărare, de o femeie, despre mama mea…”

— Ia te uită! exclamă Chérubin, am deci şi o mamă?

— Aşa se pare, spuse Rocambole râzând, scrie în continuare.

Şi domnul de Verny îşi reluă pana.

„Această fiinţă slabă, această femeie – continuă să dicteze Rocambole – va rămâne singură, părăsită de toată lumea, atunci când voi părăsi pentru totdeauna pământul Europei. Numai dumneavoastră singură, doamnă, puteţi să faceţi foarte mult pentru ea şi, aşezându-mă în genunchi, vă implor să acceptaţi rugămintea mea. Îmi veţi refuza oare mâine la orele opt, o ultimă întrevedere la doamna Malassis? Mulţumesc lui Dumnezeu, onorabila doamnă este acum în afară de orice pericol şi va putea să protejeze cu prezenţa ei, întrevederea de câteva minute pe care o vom avea.

Poimâine plec spre Le Hâvre, unde am reţinut o cabină la bordul unei nave care va pleca către Indii.

Îngenunchiat în faţa dumneavoastră, aştept – ca un condamnat la moarte care-şi aşteaptă graţierea – această întrevedere, pe care o implor adresându-mă inimii dumneavoastră nobile.”

— Cea mai îngrozitoare melodramă, strigă Chérubin, după ce scrise ultimul cuvânt al acestei scrisori, e mai puţin umflată decât această epistolă.

— E adevărat, spuse Rocambole, dar asta nu înseamnă că nu-şi va produce efectul aşteptat.

— Crezi acest lucru?

— Sunt convins.

— Şi marchiza va veni?

— Da, sunt convins că va veni.

— Dar… nu am nici un fel de mamă…!

— Mama este inutilă.

— De ce?

— Pentru că odată marchiza sosită, te vei arunca la picioarele ei şi îi vei ţine aproximativ acest discurs.

Şi Rocambole luă o atitudine sentimentală.

— În fine! te văd, iubitul meu înger, sunt atât de fericit că te revăd!” Marchiza se va aştepta atât de puţin la acest discurs, încât va rămâne sufocată şi atunci vei putea urma: „Orele care mă separă de tine sunt fatale, tu ştii acest lucru. De fiecare dată când îmi spui adio şi când trebuie să ne despărţim pentru mai multe zile, îmi simt inima slăbind…” În fine, dragul meu, continuă Rocambole, îi vei vorbi cam în sistemul acesta, ca omul fericit pentru câtva timp şi obişnuit s-o vadă în fiecare zi, dar…

— Dar, spuse Chérubin, mă va strivi cu o privire de total dispreţ!

— Nu va avea timp.

— De ce?

— Pentru că, din uşa de sticlă a camerei vecine, va şuiera un glonte care-i va sfărâma capul.

Chérubin tresări.

— Fii liniştit, observă cu răceală Rocambole, marchizul Van Hop este cel mai bun trăgător cu pistolul pe care-l cunosc. Poţi fi convins că nu te va ucide din greşeală.

— Dar, spuse Chérubin, puţin emoţionat, când îşi va ucide soţia… nu mă va ucide şi pe mine?

— Nu.

— Totuşi… ar fi destul de logic.

— Asta-i adevărat. Dar el a jurat să-ţi respecte viaţa.

— Asta mă mai linişteşte.

— Mai mult decât atât, vei avea posibilitatea şi chiar timpul de a fugi. Vei găsi în faţa porţii un poştalion înhămat, vei urca în el şi vei pleca către Le Hâvre, unde mă vei aştepta şi de unde vom pleca împreună pentru a face o vizită în Anglia.

— Perfect, spuse Chérubin.

— Dar à propos, cum merge cu pariul?

— Cred că am câştigat, spuse Chérubin cu un aer misterios.

— Cum aşa? Chiar crezi că-l vei câştiga?

Scoţând din buzunar scrisoarea lui Baccarat, Chérubin i-o întinse lui Rocambole:

— Citeşte asta, spuse el.

Rocambole citi atent scrisoarea şi apoi i-o înapoie.

— Scumpul meu prieten, nu crezi că este o cursă?

— Ce fel de cursă, Dumnezeule?

— În fond Baccarat ar trebui să te urască. Ai făcut-o ţinta unui pariu.

— Scumpul meu, îi spuse Chérubin cu-n calm superb, femeile iartă întotdeauna îndrăzneala bărbaţilor. Baccarat e nebună după mine.

— N-are importanţă! În locul tău m-aş feri… Este capabilă în ultimul moment să-ţi spună cu cruzime: „Nu te iubesc!”

Frumosul Don Juan ridică din umeri.

— Să mergem, spuse el. Se vede că nu cunoşti femeile. Dacă Baccarat n-ar fi sinceră, dacă n-aş fi reuşit s-o cuceresc, nu mi-ar fi cerut să renunţ la pariul meu.

— Deci, este convinsă că pariul nu mai există?

— Fără îndoială. Ea vrea să-l menajeze pe conte şi milioanele lui. Contele reprezintă proza vieţii; dar eu sunt pentru ea poezia inimii.

— S-ar putea să fie adevărat, spuse Rocambole. Dar pariul continuă să existe între tine şi conte?

— La fel ca şi înainte, dar în secret.

— Şi tu crezi că vei obţine cele cinci sute de mii de franci?

— Bineînţeles!

— Ei bine, scumpul meu, spuse Rocambole cu-n ton neglijent, permite-mi să-ţi fac un cadou.

— Te rog…

— Am adus din America o colonie care are calităţi miraculoase. La început ea exală un delicios parfum, apoi are darul de a excita sistemul nervos peste măsură, de a arunca imediat omul într-o stare de beţie şi bună dispoziţie de care va putea profita un îndrăgostit ca tine.

— Desigur, spuse Chérubin, cadoul are meritele lui.

— Am acasă un flacon. Ţi-l voi trimite chiar azi. Îl vei da lui Baccarat ca un dar foarte preţios şi o vei face să-i judece calitatea mirosindu-l. Ca orice femeie, este prea curioasă pentru a se abţine să nu desfacă flaconul şi să nu miroasă parfumul.

— Probabil, spuse Chérubin încântat.

— Totuşi, reluă Rocambole, ai grijă să nu trădezi secretul nostru; nu ştiu dacă voi avea timp să te văd mâine, este de altfel inutil. Să fii mâine la ora opt seara la doamna Malassis. O vei găsi aici pe marchiză. Încearcă să-ţi joci convenabil rolul şi-ţi vei primi partea din cele cinci milioane. În felul acesta vei avea o existenţă asigurată sub protecţia invizibilă a clubului „Valeţilor de Cupă”.

— Fii liniştit. Dar doamna Malassis?

— Ea va fi plecată la ţară, sau va lipsi, sau va fi invizibilă… Important este că te vei găsi singur cu marchiza. Ai înţeles? Ştii tot ce ai de făcut?

— Da, spuse hotărât Chérubin.

— Ei bine, scumpul meu, continuă Rocambole, să mergem să facem o plimbare în Bois de Boulogne. La întoarcere vom trece şi pe la mine pe acasă şi-ţi vei lua preţiosul flacon.

Cei doi tineri ieşiră din casă, săriră pe cai şi făcură o plimbare în Bois de Boulogne, trecând prin Champs-Élysées.

Capitolul LXXV.

În seara aceleiaşi zile, către orele opt, domnul Oscar de Verny se îndreptă către club. Când ajunse, îl găsi pe contele Artoff. Chérubin îl salută cu-n aer misterios care părea să însemne: „Aş avea ceva să vă spun”.

Contele trecu fără nici o plăcere din sala de joc în fumoar. Două minute mai târziu veni aici şi Chérubin. Cei doi tineri se salutară, de parcă s-ar fi găsit pe un teren de duel.

— Aveţi ceva să-mi spuneţi, domnule? întrebă contele politicos.

— Voiam, domnule, să vă reamintesc pariul nostru.

— Îl ţin în continuare, domnule…

— E ceea ce voiam să ştiu, domnule conte, căci cred că sunt pe punctul de a-l câştiga.

— Foarte bine! spuse contele calm.

Chérubin îi întinse scrisoarea pe care o primise în dimineaţa aceea.

— Cunoaşteţi scrisul lui Baccarat? întrebă acesta.

— La perfecţie.

— Atunci probabil că-l recunoaşteţi?

— Vă înşelaţi, domnule.

Chérubin făcu un gest de mirare.

— Cum?! spuse el, nu e scrisul ei?

— Nu, spuse contele foarte convins.

— Totuşi, nu vă puteţi îndoi, ea… mi-a scris scrisoarea… sau a pus să mi se scrie…?

— Posibil. Fără îndoială, ca orice femeie, Baccarat a pus pe una din prietenele ei sau o cameristă să scrie această scrisoare.

Totul atât de veridic şi atât de obişnuit pentru o femeie, încât convingerea lui Chérubin nu fu modificată.

— Este evident, spuse el, că chiar dacă Baccarat nu a scris această scrisoare, ea este cea care a dat dispoziţie să fie scrisă.

— Asta-i şi părerea mea, spuse contele.

— Deci, acum sunteţi convins că aţi pierdut pariul?

— Nu încă…

— De ce nu? exclamă Chérubin stupefiat.

— Pentru că, pentru a putea crede, continuă contele, trebuie s-o aud pe Baccarat spunându-vă: „Te iubesc”.

— Vă puteţi ascunde la ea? întrebă Chérubin.

— Foarte uşor. Cu ajutorul banilor voi mitui camerista, care mă va ascunde în toaletă. Probabil că Baccarat vă va primi în budoar.

— Şi dacă veţi auzi faimosul cuvânt, veţi considera pariul pierdut?

— Bineînţeles, spuse contele.

— Atunci, domnule, continuă Chérubin, îi veţi scrie un cuvânt bancherului dumneavoastră.

— Voi face chiar mai mult, domnule.

Contele îşi scoase ceasul şi se uită:

— Este ora opt, spuse el, Baccarat mă aşteaptă la nouă. Fără îndoială că mă va ruga să plec puţin înainte de unsprezece, pentru că vă aşteaptă. Vizitiul meu va primi ordine. Voi merge până la poartă, cupeul va pleca, voi reveni imediat pe jos şi camerista mă va ascunde.

— Foarte bine.

— Şi-n loc să scriu bancherului meu, voi trece pe la mine pe acasă unde am cinci sute de mii de franci în bilete, titluri de rentă şi acţiuni ale căilor ferate. Voi pune totul într-un

portofel şi portofelul în buzunarul meu. Dacă Baccarat vă iubeşte cu adevărat, veţi ieşi de la ea cu cele cinci sute de mii de franci în mână.

Domnul Oscar de Verny se înclină respectuos.

— Îmi voi lua de asemenea şi pistoalele, spuse contele cu-n sânge rece care-l înfioră pe Chérubin dacă însă Baccarat nu vă iubeşte şi dacă prin imposibil nu ea a dictat acest bilet, atunci pariul dumneavoastră va fi pierdut, şi mă voi folosi de drepturile mele.

Chérubin tresări; dar cum avea o încredere profundă în steaua lui, îşi reveni foarte repede din emoţie.

— Aveţi dreptate, domnule, spuse el, înclinându-se din nou.

— La revedere, spuse contele, pe curând!

Se salutară din nou şi se despărţiră. Contele ieşi din club şi merse liniştit, întâi acasă la el, apoi la Baccarat.

Chérubin trecu în sala de joc, se aşează la o masă de whist şi rămase aici aproximativ două ore, mai puţin preocupat de joc decât de acele pendulei, care păreau că înaintează cu o exagerată încetineală.

La zece şi jumătate se ridică, îşi luă pălăria şi ieşi. Chiar în prag îl întâlni pe Rocambole.

— Mergi să cauţi cei cinci sute de mii de franci? întrebă acesta ironic. Nu uita flaconul cu apa de colonie.

— N-ai nici o grijă.

— Mâine nu voi avea nici un minut liber, continuă Rocambole. Ţi-am înscenat perfect comedia. Dar vezi să nu te pierzi prea tare din cauza fericirii tale şi ai grijă să fii foarte exact la doamna Malassis.

— Recomandările sunt inutile. Îmi cunosc rolul şi-l voi juca în consecinţă.

— Scrisoarea ta este acum în mâinile marchizei. La revedere! Nu uita că cea mai mică greşeală ar face ca afacerea să eşueze şi vei primi o lovitură de stilet după douăzeci şi patru de ore.

— Ştiu toate astea. La revedere!

Rocambole intră în Club, iar Chérubin plecă.

Merse pe jos până în strada Moncey şi ajunse chiar în secunda în care se auzea ultima lovitură a orologiului care anunţa orele unsprezece.

Mâna strângea flaconul din buzunarul vestei, iar gândul făurea un vis cu-n portofel plin cu cinci sute de mii de franci.

— Ia te uită! spuse el cu mirare împingând poarta, mi-a scris că poarta va fi deschisă şi când colo este închisă… Să aşteptăm!

Se plimbă câteva minute, convins că Baccarat va veni ea însăşi să deschidă. Dar grădina rămase tăcută, poarta grilajului închisă şi aşa trecu un sfert de oră.

— Cu atât mai rău! murmură el, voi suna.

Şi într-adevăr sună. Poarta se deschise şi Chérubin pătrunse în casa femeii, căreia, fără să ştie, îi aducea conţinutul acelui flacon căpătat de la Rocambole ca un filtru de dragoste, care dădea însă o moarte lentă, dar sigură.

Capitolul LXXVI.

Cu o oră înaintea venirii lui Chérubin în strada Moncey, Baccarat şi contele Artoff se găseau împreună.

— Prietene, spuse tânăra femeie, nu ştiu câtă încredere poţi avea în această stranie şi fugitivă revelaţie care se numeşte somnambulism şi totuşi eu, care nu-i cunoşteam nici măcar numele acum cincisprezece zile, am obţinut de pe acum rezultate excepţionale. Graţie viziunilor acestui copil, pe care hazardul l-a aruncat în drumul meu şi care doarme sub privirea mea am putut să ştiu înainte cu cinci zile că domnul Oscar de Verny va veni la mine şi am ghicit ce voia să facă. Tot graţie acestor viziuni, care nu intră în logica omenească, am putut să-l salvez pe Léon Rolland şi pe Fernand Rocher, bărbatul pe care l-am adorat. Înţelegi acum de ce ţi-am spus de la început că acest domn Oscar de Verny este un infam?

— Da, sigur că înţeleg, spuse contele gânditor.

— Te rog să crezi, nu era vorba despre mine atunci. Acest bărbat, vorbind astfel despre Baccarat, era în dreptul său. Trecutul meu justifică toate insultele, dar există o femeie pe care mizerabilul o urmăreşte fără ruşine, o femeie căreia i-a jurat pieirea.

— Cum? În ce scop?

— Scopul nu l-am aflat încă şi vreau să-l ştiu cu orice preţ.

— O să aflăm.

— Trebuie ca omul acesta să-şi răscumpere viaţa… este absolut necesar… trebuie să-mi spună tot, absolut tot!

— Scumpă prietenă, spuse contele, m-ai rugat să nu te întreb nimic şi am fost tot timpul credincios promisiunii mele.

— E adevărat, spuse ea, întinzându-l mâna.

— Dar astăzi venisem să-ţi pun o singură întrebare.

— Sunt de acord, căci eşti tot atât de bun, pe cât eşti de inteligent.

— Ei bine, spune-mi cine este acest om care ne-a scăpat ieri şi asupra căruia am tras?

— Acest om, murmură Baccarat cu-n surâs amar, este geniul răului. Un fel de diavol cu forme nedefinite, un om care se metamorfozează aşa de bine că nimeni nu-l poate recunoaşte. Acest om, urmă ea cu vehemenţă, şi-a ucis mama, şi-a asasinat iubita, a atentat la viaţa fratelui său şi la onoarea lui. Acest om este mai hidos decât Satana.

Şi atunci Baccarat începu să-i povestească tânărului conte acea lungă şi teribilă istorie, pe care noi am derulat-o cândva pagină cu pagină. I-a povestit viaţa ruşinoasă, criminala şi diabolica existenţă a acestui mare vinovat, vicontele Andréa; apoi i-a vorbit despre falsa lui pocăinţă, despre excepţionala lui abilitate de a capta afecţiunea, stima şi iertarea tuturor victimelor.

Contele ascultă mut de uimire şi de oroare.

— Ei bine, continuă ea, acest mizerabil pe care-l urmăresc din umbră, căruia îi spionez fiecare pas, acest

monstru pe care ar fi trebuit să-l ucid ieri, când îl aveam în dreptul pistolului, va fi foarte greu să-l demasc. Şi totuşi în acest scop mi-am lăsat viaţa mea liniştită; pentru a-l păcăli, căci el nu avea încredere în mine; pentru el am devenit în aparenţă vechea Baccarat.

— Deci l-ai recunoscut ieri?

— Da, datorită privirii, singurul aspect pe care acest om nu şi-l poate modifica. Ori, continuă ea, acest om îl cunoaşte sau ar trebui să-l cunoască pe Oscar de Verny, între ei trebuie să existe un înfiorător pact şi sunt convinsă că el nu este decât instrumentul lui sir Williams.

— Vom şti asta imediat, spuse contele, căci Chérubin va muri dacă nu-mi va spune tot ceea ce ştie.

Nici nu termină bine fraza, când se auzi soneria.

De puţin timp sunase ora unsprezece.

— Iată-l, spuse Baccarat.

Într-adevăr se auzi deschizându-se poarta grădinii, apoi închizându-se; se auziră paşii unul om scârţâind pe nisip.

Tânăra femeie arătă cu degetul o uşă.

Contele se ridică fără zgomot şi se îndreptă spre camera alăturată, a cărei uşă o închise în urma lui.

Micuţa evreică dormea în aceeaşi cameră, întinsă pe un divan. Dormea acel somn extraordinar, în timpul căruia protectoarea ei o consulta deseori ca pe un oracol.

Rămasă singură, tânăra femeie se culcă pe canapea şi aşteptă.

Două lovituri discrete se auziră în uşă.

În odaie apăru domnul Oscar de Verny.

La revederea lui Baccarat făcu o mişcare de surpriză.

— Cum! spuse ea, fără permisiunea mea?!

Aceste cuvinte, articulate simplu, îl făcură să tresară pe Chérubin şi prin cap îi trecu o idee stranie. El se întreba dacă nu cumva scrisoarea pe care o primise dimineaţă, în loc să fi venit din partea lui Baccarat, nu era decât o cursă pe care i-o întindea contele. Câteva picături de sudoare îi apărură pe frunte în clipa în care-şi aminti că găsise poarta

grădinii închisă, în timp ce scrisoarea spunea din contră că la orele unsprezece ea va fi întredeschisă.

Baccarat avea un surâs vesel pe buze şi Chérubin păru să citească în ochii ei viitorul triumf.

— Dar, spuse el, la fel de surâzător, înaintând pentru a-i săruta mâna, dumneata nu ai fost niciodată neascultătoare?

— V-am spus alaltăieri, căci exact v-am primit a doua oară, că nu voiam să vă mai văd înainte de trei zile.

— Sunteţi foarte drăguţă în prefăcătoria dumneavoastră.

— Eu?! Prefăcută?

Şi ea continua să-i surâdă, aşa cum îi surâzi numai bărbatului iubit.

Chérubin îi întinse scrisoarea.

— Ce este asta? întrebă ea.

— Asta este justificarea mea.

Şi ea începu să citească.

— Dar cine v-a scris aşa ceva?

Şi accentul său fu atât de naiv, încât Chérubin – a cărui privire se îndreaptă involuntar asupra camerei de alături, unde trebuia să fie contele – tremură până în măduva oaselor.

— Chiar dumneavoastră…

— Eu? Dar neg acest lucru foarte hotărât.

— Atunci, spuse Chérubin emoţionat, dumneavoastră aţi pus să se scrie această scrisoare.

Ea nu răspunse şi această tăcere părea să însemne o jumătate mărturisire.

Chérubin respiră uşurat. Şi cum era grăbit să termine această explicaţie, continuă:

— În fine, mi se pare că am fost păcălit… dar… fiindcă… sunt aici?

— Poţi rămâne, spuse ea.

Şi continuă să surâdă.

Chérubin avea impresia că vede lucind în faţă numai monezi de aur şi i se părea că ţine de-acum cele cinci sute de mii de franci în mână.

— Sunt sigur, gândi el, că flaconul prietenului meu este inutil dar pentru că tot l-am adus, să mă folosesc de el.

Scoase sticluţa de colonie din buzunar.

— Ce este asta? întrebă Baccarat, care tresări fără să vrea.

— Aceasta, răspunse Chérubin, este un neînsemnat dar, pe care-l pun la picioarele dumneavoastră.

Şi îi întinse flaconul care era închis ermetic.

Baccarat îl luă în mână şi îl privi, făcând ca pe faţetele sticluţei să se oglindească flăcările lumânărilor.

— Ce se poate să fie aici, înăuntru? întrebă ea. Mi se pare că are o culoare roşietică.

— Este o esenţă indiană, răspunse Chérubin, a cărui voce trăda o uşoară teamă.

— Şi la ce serveşte?

— E o apă de colonie… un parfum foarte delicat.

O bănuială, o teribilă bănuială îi trecu prin minte lui Baccarat, cu viteza cu care un fulger străbate obscuritatea unei nopţi furtunoase.

— Probabil că e un narcotic, gândi ea, sau chiar o otravă.

Umbra lui sir Williams părea că se profilează înaintea ei.

— Ei bine! îşi spuse ea, vom vedea… Sunt nebună! Mi-am uitat propriile mele treburi pentru dumneavoastră şi flaconul dumneavoastră. Permiteţi-mi să lipsesc zece minute şi voi reveni.

Baccarat îi aruncă un nou surâs şi ieşi fredonând din budoar, uşoară ca o gazelă, lăsându-l pe Chérubin convins că se duce să închidă uşile şi să-şi ia cele mai minuţioase precauţiuni pentru ca o eventuală apariţie a contelui Artoff să nu le tulbure o discuţie între patru ochi.

Baccarat traversă salonul, ajunse într-un coridor care dădea ocol, primului etaj şi pătrunse printr-o altă uşă în camera de lângă budoarul ei. Contele era aici, aşezat într-un fotoliu, cu o pereche de pistoale pe genunchi. Baccarat duse un deget la buze.

— Tăcere! spuse ea cu-n semn, arătându-i flaconul. Apoi se aplecă spre divanul pe care dormea micuţa evreică. Puse o mână pe fruntea copilului şi spuse în şoaptă:

— Îţi ordon să vezi.

Copilul avu o uşoară agitaţie, ca şi cum ar fi fost gata să se trezească; apoi se linişti, dar ochii nu se deschiseră. Era cufundată exact în somnul hipnotic de care avea nevoie Baccarat

— Uită-te, repetă Baccarat cu-n ton imperios, priveşte în camera alăturată.

Şi, vorbind astfel, arătă cu degetul zidul care separa budoarul de camera în care se aflau ei.

Copila lăsă să-i scape un gest de spaimă.

— Ce vezi? întrebă tânăra femeie.

— Bărbatul din pavilion, răspunse micuţa evreică, făcând aluzie la scena pe care o indicase mai înainte, cu câteva zile din înălţimea turnului, şi care avusese loc la doamna Malassis între Chérubin şi marchiza Van Hop.

— Chiar el este! murmură Baccarat, în timp ce contele observa scena cu o curiozitate plină de uimire.

Apoi, punând flaconul în mâinile copilei, Baccarat continuă:

— Cine mi-a dat acest obiect?

— El, răspunse ea fără ezitare.

— Ce conţine acest flacon?

Copilul luă sticluţa de colonie în mână, o apăsă pe frunte şi păru să-şi concentreze asupra ei toată atenţia.

— Ce conţine?… vorbeşte! Eu vreau să vorbeşti! ordonă din nou Baccarat.

— Înăuntru se află o licoare care înnebuneşte.

— Când o bei?

— Nu, când o respiri.

Răspunsurile fetiţei erau articulate foarte exact, fără nici un fel de ezitare.

— Deci, îţi pierzi raţiunea când respiri din acest parfum?

— Da, răspunse copila, devii foarte vesel, râzi mult şi nu mai ai secrete… E ca şi atunci când mi se ordonă să vorbesc; eu nu vreau, dar trebuie să vorbesc.

Şi Baccarat şi contele ascultau stupefiaţi.

— Dormi! spuse ea copilei, culcând-o din nou pe canapea.

Ea făcu un gest de adio contelui, ieşi din această cameră, făcu acelaşi drum şi se întoarse în salon.

În acelaşi timp contele deschise fără zgomot micul dulăpior pe care noi îl cunoaştem, pentru a putea auzi ce se petrece în budoar.

Când intră în budoar, Baccarat nu mai avea flaconul în mână. Îl ascunsese în corsaj.

Ea se aşeză pe divan lângă vizitatorul său, şi-i spuse:

— Deci aţi căzut într-o cursă, scumpul meu domn Oscar de Verny…

Şi pronunţând aceste cuvinte, Baccarat deveni dintr-odată ironică, batjocoritoare, iar surâsul îi dispăru de pe buze.

— De altfel, continuă tânăra femeie, scrisoarea pe care aţi adus-o este foarte ingenioasă.

— Dar… se bâlbâi Chérubin, descumpănit.

— Uite ce e, propun să jucăm cu cărţile pe faţă: mărturisiţi-mi că această scrisoare este o invenţie de-a dumneavoastră.

— Nici vorbă!

— Totuşi eu nu am scris-o şi nici nu am dat dispoziţii să fie scrisă…

Nefericirea lui Chérubin creştea din ce în ce.

Un hohot de râs sardonic îi scăpă lui Baccarat.

— Într-adevăr, spuse ea, voi bărbaţii nu vă îndoiţi de nimic şi vă închipuiţi că este suficient să priviţi de trei ori o femeie într-un anumit fel dominator, pentru ca ea să vă adore imediat.

— Dar în fine, pentru că mi-aţi permis, am revenit.

Şi Chérubin articula această frază cu o voce stăpânită de-o neaşteptată emoţie, căci într-adevăr începuse să creadă că fusese tras pe sfoară.

— Vreţi să fiu sinceră? întrebă Baccarat, luând o înfăţişare plină de gravitate.

— Da, bâlbâi Chérubin, din ce în ce mai nedumerit.

— Domnule Oscar de Verny, ştiţi pentru ce în loc să pun lacheii să vă arunce pur şi simplu afară, aşa cum ar merita un bărbat care îndrăzneşte să parieze pe demnitatea unei femei, un bărbat prost şi încrezut pe care câteva succese uşoare l-au zăpăcit în aşa hal încât este convins că are o privire fascinantă; ştiţi de ce, din contră, v-am permis să reveniţi?

Seducătorul tremura din cap până în picioare.

Baccarat nu mai surâdea, nu-l mai privea cu tandreţe. Din contră, îl învăluia cu o privire plină de dispreţ şi Chérubin înţelese că infamul său rămăşag era pierdut.

— Ştiţi de ce? continuă ea: pentru că vă ştiam atât de încăpăţânat şi atât de îngâmfat, încât eram convinsă dinainte că sunteţi un om mort, dacă veţi avea curajul de a ţine pariul… şi voiam să vă salvez. Priviţi-mă, spuse ea, priviţi-mă bine în faţă: am eu aerul unei femei care se distrează provocând moartea cuiva? Niciodată Baccarat nu va lăsa doi tineri nebuni să-şi rişte viaţa pentru ea. Datorită faptului că doream să mai aveţi zile multe şi frumoase în faţa dumneavoastră, v-am primit cu simpatie, cu acel aer misterios şi v-am rugat să renunţaţi la pariul dumneavoastră. Căci, continuă Baccarat cu răceală, nu-l cunoaşteţi deloc pe contele Artoff. Dacă v-aţi fi ţinut rămăşagul, aţi fi fost un om mort; v-ar fi ucis fără milă, fără remuşcări, aşa cum se ucide un animal sălbatec, un câine turbat, un mizerabil care împroşcă cu noroi o sărmană femeie, care nu are nici frate, nici tată, nici soţ care s-o apere!

Chérubin simţea că ameţeşte.

— Deci, strigă el cu disperare, nu mă iubiţi?

Un hohot de râs dispreţuitor fu răspunsul lui Baccarat.

— Eu? Eu să vă iubesc? Dar sunteţi absolut nebun, scumpul meu domn, nebun de legat…

Şi Baccarat se aşează pe divanul de pe care se ridicase un minut mai înainte, îndepărtând cu dispreţ mâna domnului Oscar de Verny.

Chérubin deveni imobil, fără voce, aproape fără respiraţie. Arăta ca o statuie.

Şi în acest moment uşa se deschise. Era uşa camerei de alături.

Un bărbat apăru în prag. Era palid, mut, solemn, ca imaginea destinului. Era contele Artoff.

La vederea lui, Chérubin scoase un strigăt îngrozitor şi se trase spre uşa budoarului. Dar, dintr-o săritură, Baccarat se plasă între această uşă şi el.

— Aha! spuse ea, aţi continuat deci să ţineţi acel nefericit rămăşag? Sunteţi chiar mai josnic decât mi-am închipuit; folosiţi dragostea ca o afacere de bursă, şi se pare că m-aţi cotat foarte serios, la preţul de cinci sute de mii de franci!

Contele ţinea în fiecare mână câte un pistol. Se îndreptă către Chérubin, îl privi cu răceală şi-i spuse cu-n accent şi o convingere care-l făcură pe acesta din urmă să nu se mai îndoiască de soarta care-l aştepta…

— Domnule, am adus cele cinci sute de mii de franci şi vi le-aş fi plătit. Dar dumneavoastră aţi pierdut pariul, veţi găsi deci foarte natural ca eu să execut condiţiile pariului nostru. Vă voi ucide…

Capitolul LXXVII.

Cu o oră înainte ca domnul Oscar de Verny să fi intrat în locuinţa de pe strada Moncey, elegantul viconte de Cambolh îşi oprea trăsurica în strada Lord Byron, la poarta casei domnişoarei Dai-Natha Van Hop.

Iarna, la această oră, aristocraticul cartier Champs-Élysées este pustiu de obicei şi în acea zi abia dacă a întâlnit câteva trăsuri de piaţă alergând. Nici strada unde locuia domnişoara Van-Hop nu era mai animată şi când se

opri la poarta casei, ai fi putut crede că este nelocuită, căci nici o lampă nu lumina faţada.

Servitorul aşezat lângă viconte sări jos de pe capră şi sună, fără să ia în seamă aspectul pustiu al casei.

Imediat se deschise o uşă şi se ivi un servitor care deschise poarta.

Rocambole întreabă în engleză:

— Stăpâna este acasă?

Valetul răspunse printr-un semn afirmativ al capului, deschise larg poarta, iar Rocambole, manevrând cu abilitate trăsurica, pătrunse în curte. Aruncă hăţurile servitorului şi-l urmă imediat pe valetul lui Dai-Natha. Acesta îl condusese prin acea misterioasă scară pe care o cunoaştem, până în sala în formă de pagodă, unde l-am văzut altă dată discutând cu Dai-Natha.

Ca şi la prima lor întrevedere, Dai-Natha era culcată pe perne, cu braţele şi picioarele goale ornate de brăţări, având în păr ramuri de corali şi gâtul împodobit de amulete, purtând o rochie de un roşu aprins, cu paiete.

Domnişoara Dai-Natha Van Hop arăta tot ca nepoata vechilor nababi. Ea nu-şi îmbrăca veşminte europene, decât când era absolut necesar.

Rocambole observă că era palidă şi parcă lipsită de viaţă.

Doar privirea îi strălucea extraordinar, aproape febrilă. Ea se ridică pe jumătate, concedie cu-n semn valetul care-l introdusese pe vizitator şi îi întinse acestuia mâna.

— Dragul meu, spuse ea în engleză, credeam că mă veţi lăsa să mor.

Un surâs apăru pe buzele tânărului bărbat.

— Ce nebunie! spuse el.

— Şi totuşi, reluă ea, iată că e a cincea zi; încă patruzeci şi opt de ore şi voi fi moartă dacă nu voi bea apa în care s-a dizolvat piatra albastră.

— O veţi bea, miss.

— Când? întrebă ea cu spaimă.

— Mâine.

— Deci pentru mâine e aranjat totul?

— Da, răspunse el.

— Dumnezeule! Ce frică îmi este! reluă Dai-Natha; mi-a fost frică că ai supraapreciat puterea prietenului dumitale…

Dai-Natha prin cuvântul „prieten”, îl numea pe sir Williams.

Rocambole o privi şi-şi dădu seama că este nu numai foarte palidă, dar că în toate mişcările există o lentoare, o lipsă de putere, care păreau să anunţe primele simptome ale otrăvii.

— Dacă vom întârzia cu câteva ore, gândi el, putem într-adevăr să pierdem atât această perlă a Indiei, cât şi cele cinci milioane ale noastre.

Apoi cu voce tare, spuse surâzând:

— Nu vă temeţi de nimic, totul este pregătit şi marchiza este pierdută.

Gelozia aprinse un fulger în ochii lui Dai-Natha:

— Aş vrea să ştiu cum va avea loc această scenă, spuse ea nerăbdătoare.

— Sigur că veţi şti, replică Rocambole, cu atât mai mult cu cât avem nevoie de dumneavoastră.

— Atunci spuneţi-mi!

— În primul rând, continuă vicontele, trebuie să scrieţi un bilet marchizului Van Hop.

Dai-Natha se ridică cu grabă neobişnuită şi trase cordonul unei sonerii. Apăru un sclav. Îi dădu un ordin şi indianul se întoarse două minute mai târziu, cu-n mic pupitru, pe care-l puse în apropierea stăpânei sale, culcată din nou pe pernele ei.

— Aştept, spuse ea, luând în mână pana. Este mai bine să scriu în engleză?

— Da.

Şi Rocambole dictă: „Prietene, vino astă seară la şapte la mine. Vei vedea că-mi ţin întotdeauna promisiunile”.

— Asta-i tot? întrebă ea.

— Da, spuse Rocambole. Semnaţi.

Dai-Natha semnă.

Rocambole luă biletul.

— Mâine, la deşteptare, marchizul va avea acest bilet… spuse el, lăsându-l să alunece în buzunarul hainei. Şi acum, doamnă, mâine la orele şase şi jumătate seara voi fi aici cu bărbatul care trebuie să joace rolul principal în această afacere.

— Şi astăzi nu-mi spuneţi nimic?

— Absolut nimic.

Rocambole pronunţă sec şi energic aceste cuvinte, sărută mâna indienei şi plecă.

— La revedere spuse ea şi gândiţi-vă că viaţa mea este în mâinile dumneavoastră.

— Sărman copil, gândi falsul suedez, dacă ar fi să fie numai viaţa ta, mi-ar fi foarte indiferent, dar cele cinci milioane ale tale valorează oboseala de a te salva.

Gândind astfel, plecă. Vicontele îşi reluă trăsurica şi luă drumul străzii Pépinière. Mergea la doamna Malassis.

Venture o prevenise pe văduvă că va primi o vizită în cursul zilei şi doamna Malassis, care simţea că este obligată să facă orice îi va spune Venture, era aşezată în apropierea focului.

— Iată persoana pe care doamna o aştepta, spuse Venture introducându-l pe Rocambole.

Văduva se ridică pe jumătate din fotoliu şi îl recunoscu pe viconte, pe care-l văzuse prima dată la marchiza Van Hop.

Rocambole salută politicos şi îl expedie cu-n gest pe Venture. Acest gest era atât de poruncitor şi lăsa atât de bine să se înţeleagă care dintre cei doi comandă această afacere, încât doamna Malassis pricepu imediat că Rocambole era şeful, omul care nu trebuie decât să ordone, pentru a fi ascultat.

Odată plecat Venture, Rocambole se aşează în fotoliul pe care văduva i-l indicase cu-n gest al mâinii.

— Doamnă, îi spuse el, vă voi arăta în câteva cuvinte de ce a fost necesară această vizită, la o oră atât de târzie. Sunt bărbatul căruia intendentul dumneavoastră îi este sclav.

Văduva se înclină…

— Am observat, spuse ea.

— Astfel pusă problema, continuă Rocambole, vreau să vă cer un serviciu al cărui preţ – fiţi sigură – va fi căsătoria dumneavoastră cu ducele de Château-Mailly.

Doamna Malassis avu un frison, gândindu-se că pentru un asemenea preţ i se va cere, fără îndoială, ceva foarte greu.

Vă ascult, domnule, spuse ea.

— Fiţi amabilă atunci, luaţi o pană şi scrieţi marchizei Van-Hop scrisoarea pe care o voi dicta.

Văduva se ridică, se apropie de masă, luă o pană şi începu să scrie: „Scumpa mea, dictă Rocambole, domnul Oscar de Verny vrea neapărat să te vadă astă seară. Vino deci la orele opt la mine, pentru a-l consola pe acest tip gelos care nu vorbeşte decât de săbii şi de pistoale şi care nu se gândeşte decât cum să-l ucidă pe sărmanul dumitale soţ.”

Doamna Malassis ridică capul:

— Dar, spuse ea, stupefiată, cum pot să scriu aşa ceva? Este absurd!

— Scrieţi, totuşi, replică Rocambole. Veţi înţelege mai târziu, doamnă.

Şi continuă să dicteze: „La ora şapte eu voi fi plecată de acasă şi-l voi trimite undeva pe Venture. Vino la opt, bine acoperită cu-n văl, ca de obicei. Fanny te va primi şi va merge să-l prevină pe frumosul tău american…”

Doamna Malassis scrise totul fără să mai pună întrebări.

— Şi acum, spuse vicontele, semnaţi!

Ea semnă.

Rocambole luă biletul şi-l puse în buzunar.

— Doamnă, spuse el cu răceală, aveaţi dreptul acum câteva zile de a respinge oferta intendentului dumneavoastră. Aceasta v-ar fi costat scump: căsătoria dumneavoastră cu ducele n-ar mai fi avut loc şi totul ar fi fost terminat; dar astăzi nu mai aveţi timp, trebuie să ne ascultaţi până la capăt. Nu numai căsătoria dumneavoastră, ci de astă dată chiar viaţa dumneavoastră este în joc.

— Viaţa mea! spuse ea cu spaimă.

— Dumnezeule! spuse vicontele, se ştie vreodată în această lume cine trăieşte şi cine moare? Dumneavoastră vă plimbaţi cu trăsura, se poate rupe o osie şi roata să treacă peste dumneavoastră: sau, mergând pe jos, la plimbare, un călăreţ nepriceput, călărind un cal nărăvaş, poate să vă calce în picioare; sau s-ar putea foarte bine ca bucătăreasa dumneavoastră să se înşele şi, crezând că pune făină la o iahnie, să pună un pachet de arsenic, care de fapt trebuia folosit pentru a distruge şobolanii din pivniţă.

O sudoare rece acoperi fruntea doamnei Malassis.

— Deci, reluă Rocambole, făcându-vă toate socotelile, cred că cel mai înţelept lucru ar fi să ne ajutaţi.

— Aşa voi face, spuse ea cu supunere.

— Foarte bine, sunteţi fermecătoare.

Şi Rocambole se aşează mai bine în fotoliu.

— Şi acum, spuse el, trebuie să vorbim mai mult despre marchiză. O iubiţi foarte mult?

— Am fost prietena ei… cândva.

— Cu atât mai rău.

— De ce? spuse ea tremurând.

— Pentru că fără-ndoială veţi avea foarte mari neplăceri când o veţi pierde.

— S-o pierd?

— Se poate întâmpla!

— Pleacă undeva?

— Nu, dar este pe punctul de-a muri.

— Imposibil, strigă văduva, care nu înţelegea nimic. Am văzut-o ieri şi arăta minunat.

— Fără îndoială, dar, ce vreţi? există destine cu-n sfârşit neaşteptat… Marchiza e născută într-o zodie nefastă.

Şi cum ea tremura până în măduva oaselor, Rocambole adăugă:

— Ei, acum să stăm de vorbă! sunt grăbit.

Despre ce a fost vorba în discuţia ce a avut loc atunci între doamna Malassis şi vizitatorul ei? Fără îndoială că ea a fost de o extremă gravitate, căci, cu toate că era aproape nouă seara, după ce Rocambole plecă, văduva nu ezită şi dădu imediat dispoziţie să i se aducă o trăsură de piaţă.

Trebuie să menţionăm, că înainte de a pleca, Rocambole îi strigase lui Venture:

— Pe mâine, la orele şase precis, în strada Lord Byron.

Văduva o sună pe Fanny, care o ajută să se îmbrace, ieşi, se urcă în trăsura de piaţă şi îi spuse vizitiului:

— În aleea Văduvelor, la familia Van-Hop.

Era joi. Doamna Malassis ştia că în această zi marchiza nu ieşea din casă, după cină. Ea ştia de asemenea, că marchizul – profitând de faptul că soţia lui primea vizite – se grăbea să alerge la club pentru a face o partidă de şah. Ea era deci sigură că nu se va întâlni cu marchizul şi va putea discuta liniştită cu doamna Van Hop.

Când doamna Malassis ajunse aici, marchiza era singură în budoar, ocupată să lucreze o broderie.

În orice altă circumstanţă, vizita doamnei Malassis la nouă seara n-ar fi surprins-o pe doamna Van Hop. Cele două femei erau foarte legate între ele, şi intimitatea lor permitea aceste vizite târzii… Dar de această dată doamna Van-Hop simţi o emoţie, greu de definit, auzind anunţarea prietenei ei. De ce?

Îi fu imposibil să-şi dea seama.

— Bună seara, scumpă marchiză, spuse doamna Malassis intrând şi sărutând-o pe tânăra femeie; iartă-mă că am venit atât de târziu.

Marchiza îi oferi un scaun şi spuse:

— Dar nu este decât nouă seara.

— Într-adevăr, continuă vizitatoarea, dar de câteva minute sunt atât de emoţionată, încât am impresia că este miezul nopţii.

— Eşti emoţionată?

— Da, foarte emoţionată.

— Dar ce ţi s-a întâmplat…

— Am văzut un bărbat plângând ca un copil.

Marchiza tresări.

— E vorba de sărmanul duce de Château-Mailly? întrebă ea.

— Nu, scumpa mea; ducele este amorezat, dar nu plânge niciodată. Bătrânii nu mai au lacrimi, numai oamenii tineri plâng.

— Şi cine este acest tânăr bărbat? întrebă doamna Van Hop, a cărei uşoară paloare trăda spaima.

— Vin să te rog să faci o faptă bună.

— Eu?

Doamna Malassis făcu un semn afirmativ din cap.

— Despre ce este vorba? întrebă marchiza.

— Este vorba de un bărbat care pleacă mâine seară, şi părăseşte Franţa pentru totdeauna; de un bărbat care-şi va căuta moartea sau uitarea dincolo de mări şi care a venit, acum câteva minute, să se arunce la picioarele mele.

Doamna Malassis vorbea emoţionată.

Marchiza simţea că i se face rău, înţelegând imediat că era vorba de domnul Oscar de Verny. Totuşi tăcu.

— Acest bărbat, urmă doamna Malassis, – probabil că ghiceşti despre cine este vorba – este acel tânăr nebun, îndrăzneţ şi timid totodată, care te iubeşte de atâta timp în tăcere şi pe care l-ai întâlnit de curând, venind la mine. Era în ziua când ai stat la căpătâiul meu fiindcă eram grav bolnavă, iar el a avut curajul de-a cădea în genunchi în faţa ta, mărturisindu-ţi dragostea lui.

Marchiza făcu un gest de mirare, aproape de spaimă:

— De unde ştii acest lucru?

— Chiar el mi-a mărturisit tot.

Doamna Van Hop coborî privirea.

— Ei bine, reluă văduva, acest nefericit bărbat, acest nebun care se exilează de bună voie, m-a trimis la tine…

Doamna Malassis se opri şi păru să şovăie.

Dar marchiza o privi la rândul ei, cu o siguranţă plină de nobleţe.

— Scumpa mea prietenă, îi spuse ea, probabil că lacrimile domnului Oscar de Verny te-au emoţionat foarte puternic din moment ce-ai venit să-mi faci asemenea propunere… Uiţi că am un soţ şi că gândurile şi privirile unui asemenea bărbat, nu sunt decât o insultă pentru mine.

— Iartă-mă, murmură doamna Malassis, dar este vorba despre mama lui.

— Mama lui?! exclamă marchiza nedumerită.

— Da, iată…

Şi văduva îi întinse marchizei scrisoarea pe care Rocambole o dictase lui Chérubin.

Doamna Van Hop citi această scrisoare tremurând şi deveni emoţionată.

Domnul Oscar de Verny vorbea despre o fiinţă care îi era dragă şi doamna Malassis spunea că era vorba de mama lui.

Inima nobilă a marchizei fu impresionată.

— Voi merge, spuse ea cu o voce stinsă.

— Eşti un înger! strigă văduva, cedând unui acces de falsă sensibilitate şi aruncându-se în braţele marchizei.

Zece minute mai târziu, doamna Malassis se întâlni cu domnul viconte de Cambolh şi-i spuse:

— Marchiza va veni…

SFÂRŞIT